DE ARTICULI IN ANTIQUIS GRAECIS COMOEDIIS USU.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ALMA LITERARUM UNIVERSITATE
ERLANGENSI FREDERICO-ALEXANDRINA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

ABRAHAM LINCOLN FULLER
AMERICANUS.

„Die Bildung des Artikels ist eine höchst wichtige Erscheinung in der Geschichte der menschlichen Sprachen".
K. E. Chr. Schneider, Vorles. über Gr. Grammatik. Breslau 1837.

LIPSIAE.
TYPIS EXPRESSIT OSWALD SCHMIDT.
MDCCCLXXXVIII.

PARENTIBUS SUIS CARISSIMIS

SUMMA PIETATE ATQUE

VERECUNDIA DEDICATUM.

Praefatio.

In hoc libro conficiendo cum multorum hominum doctissimorum operibus tum eo Kuehneri quod inscribitur „Ausführliche Grammatik der griechischen Sprache," [1]) et eo Kruegeri quod inscribitur „Griechische Sprachlehre" [2]) usus sum.

Eos locos quos ex integris Aristophanis comoediis attuli ex Dindorfii „Poetarum Scenicorum" [3]) editione sumpsi, in quibus et numeri et litterae initiales ad Aristophanis comoedias referuntur, ut *Α* = *᾿Αχαρνῆς*, *Ι* = *῾Ιππῆς*, *Ν* = *Νεφέλαι*, *Σ* = *Σφῆκες*, *Ε* = *Εἰρήνη*, *Ο* = *῎Ορνιθες*, *Λ* = *Λυσιστράτη*, *Θ* = *Θεσμοφοριάζουσαι*, *Β* = *Βάτραχοι*, *Εκ* = *᾿Εκκλησιάζουσαι*, *Π* = *Πλοῦτος* sunt. Ei autem loci, quos ex ceteris Aristophanis comoediis attuli, ad Bergkii editionem referuntur quae est in Meinekii „Fragmentis comicorum Graecorum", [4]) ex qua collectione ceterorum quoque poetarum locos sumpsi ceteris hominum eruditissimorum editionibus ad rem conferendam non neglectis. Atque cum maxime D i v e r b i a Aristophanis respexissem eos locos C a n t i c o r u m nota „lyrice" vel „chor." significavi.

---

1) Zweite Aufl. Hannover 1869—72.

2) V. Aufl. Berlin 1873 et Poetisch-dialektische Syntax, III. Aufl. Berlin 1871.

3) V. Ed. Lips. 1869.

4) Vol. II. Fragm. Poet. Com. Antiq. Berol. 1839—40.

Caput I.

Introductio.

§ 1. Ea quae de articulo graeco scripta sunt.

Aristoteles articulum Graecum his verbis describit: *Ἄρθρον δ'ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ἣ λόγου ἀρχὴν ἢ τέλος ἢ διορισμὸν δηλοῖ, * * * * οἷον τὸ ἀμφί καὶ τὸ περί καὶ τὰ ἄλλα. ἢ φωνὴ ἄσημος ἣ οὔτε κωλύει οὔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν ἐκ πλειόνων φωνῶν πεφυκυῖα τίθεσθαι καὶ ἐπὶ ἄκρων καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου.* [1])

Apollonius Alexandrinus multa de articulo in libris quattuor *περὶ συντάξεως* [2]) scripsit, qua in re saepe, ut alii auctores Graeci verbi *ἀναφορά* memoriam fecit. [3]) Sunt qui putent Tryphonem, cuius Apollonius saepe memoriam facit, totum librum de articulo scripsisse.

Theodorus Gaza haec scripsit: *Τὸ δὲ ἄρθρον ἐστὶ μὲν λόγου πτωτικὸν μέρος πραταςσόμενον τοῖς ὀνόμασι· διαιρεῖται δὲ εἰς προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικόν· κυρίως γε μὴν ἄρθρον τὸ προτακτικόν. ποιεῖ δ'ἀναπόλησιν προεγνωσμένου τοῦ ἐν τῇ συντάξει.* [4])

Ut omnes de Graeca grammatica libros atque scripta periodica, quae vocant, omittam, haec praecipue sunt scripta, quae digna mihi memoria videbantur:

T. F. Middleton, The Doctrine of the Greek Article etc. London 1808. New edition with prefatory observations and Notes by H. J. Rose, London 1841. Cf. pag. 21.

---

[1]) *περὶ ποιητικῆς* XX.

[2]) Cf. Eichorst die Lehre des Apollonius Dyscolus vom Artikel, Philologus 38, p. 399, sqq., et die Lehre des Apol. Dysc. vom articulus pospositivus Wehlau 1882, praeterea G. F. Schoemann Animad. ad vet. gram. doctrin. de art. Jahrb. f. cl. Phil. Sup. Bd. V. Sep. Abdr. Lips. 1864.

[3]) Cf. Bekker, Anec. gr. pp. 873, 899, 902.

[4]) *Γραμματικὴ εἰσαγωγή*, p. 155.

C. F. C. Wagner, de articuli Graecae linguae nec non de ipsius usu apud Homerum 1810 et Opuscula academica Marburg 1832, p. 16 sqq.

W. Krömer, de articuli vi atque usu apud Hesiodum. Neisse 1841.

G. Hahn, de articuli apud tragicos Graecos loco pronominis relativi usu. Salzwedel 1846.

K. F. Ameis, de articuli usu apud poetas Graecorum bucolicos. Mühlhausen 1846.

J. Dornseiffen, de articulo apud Graecos eiusque usu in praedicato. Amstelodami 1856.

H. Förstemann, Bemerkungen über den Gebrauch des Artikels bei Homer. Salzwedel 1861.

R. Stein, de articuli apud Pindarum usu. Vratislaviae 1868.

V. H. Koch, de articulo Homerico. Lips. 1872.

Wagner, de infinitivo apud oratores Atticos cum articulo coniuncto. Schwerin 1885.

§ 2. De articulo primum verbo demonstrativo.

Ex linguis comparandis apparet articulum Graecum vim primum demonstrativam habuisse similemque esse verbis demonstrativis ceterarum indogermanicarum linguarum.[1]) Quae similitudo etiam ex verbis et Graecis *ὁ*, *ὅδε* (= *ὁ* + *δέ*) et *οὗτος*, et Germanicis *der*, *dieser*, *da*; et Anglicis *the*, *this*, *that*, et *there* apparet, quibuscum verba Romanorum quae dicuntur linguarum comparari possunt, ut Francogallica *le*, *la*, et *là*, et Italica *il* (vel *lo*), *la*, *là* etc., quae omnia originem habent ex Latino verbo *ille*.

Apud Homerum articulus aut plane demonstrativum est aut denique demonstrativam habet vim.[2]) Ex qua vi demonstrativa per epicos, lyricos, dramaticos poetas ad eam extensiorem vim pervenit, quam ea aetate habet, qua optimi Attici auctores

[1]) Cf. Curtius, Grundzüge d. gr. Etymologie. V. Aufl. p. 394. Delbrück, Syntaktische Forschungen. IV. 10. §§ 4, 5. Meyer, Gr. Grammatik. II. Aufl. § 431 et Brugmann in J. Müller's Handbuch d. klass. Alterthumswissenschaft. Bd. II. § 94.

[2]) „Primam propriamque articuli notionem demonstrativam fuisse negari nequit." — Koch, de art. Hom. p. 2.

florebant. Itaque cum articulus tot varios gradus percurisset, fieri non potest, ut certae leges intelligi possint, quibus omni eo tempore articulus adhibitus sit.[1]) Ad quam rem explanandam cum antiquam comoediam tum Aristophanis percurri, ut usum articuli in eis exponerem.

Ac primum quidem eum articulum, qui separatus vi demonstrativa aut relativa adhibitus est, tum eum cum aliis verbis coniunctum explicandum putavi.

Caput II.

De articulo separato vi pronominis demonstrativi adhibito.

§ 1. Forma.

Articulus demonstrativus formam habet in comoediis articuli Attici, quamquam in nonnullis editionibus saepe pro *ὅδε*, quod est in manuscriptis, *ὁ δὲ* invenitur. Ut in Dindorfii aliorumque editionibus I. 666—7

οἱ δ'ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ'ἠντεβόλει γ'αὐτοὺς ὀλίγον μεῖναι χρόνον, κτλ.

οἱ et *ὁ* demonstrativum articulum habent, cum manuscripta A B C formas pronominis *οἵδ'* et *ὅδ'* habeant. Et ita in A. 186

οἱ δ'οὖν βοώντων· ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

οἱ δ'οὖν pro *οἵδ'οὖν* in Ms. A. Et contra in A. 283

τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθράς [sc. *γυναῖκας.*]

pronomen *τασδὶ* quod est in editionibus, pro articulo *τὰς* [*δὶ*] in Mss. N R, ubi *τασδὶ* rectius sine dubio videtur, quod *ἐχθρὰς* iam articulum habet et quod *-δὶ* non solet separari. Neque minus falsum videtur pro *τηνδεδὶ* in O. 18 *τὴν δὲ δὶ* in Mss. R V.

---

[1]) Qua ex usu differentia inter antiqui temporis grammaticos et philosophos convenire non potuit de articulo describendo. Erant qui eum pro nomine, erant qui eum aliam partem linguae putarent esse et Apollonius (Cf. Schoemann. Animad. ad vet. gram. doct. de art. Cap. II, p. 4.) utramque vim in articulo esse censuit, eum articulum alium esse atque pronomen putaret.

§ 2. Accentus.

Eustathio auctore [1]) plurimi grammatici et commentatores nostrae aetatis legem Graecae linguae esse confirmant, ut casus nominativus articuli *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ,* si demonstrativam vim habet, accentu afficiatur. Ita Kruegerus: „Sachgemäss ist es, die Formen *ὅ, ἥ, οἵ, αἵ* zu oxytoniren wenn sie in pronominalem Sinne stehen. Doch unterlässt man dies gewöhnlich." [2]) quod etiam Reizius [3]), Schoemannus [4]), Kochius [5]) probant. Certe autem est *ὁ μὲν, ὁ δὲ* etc., si usum pronominis habent, non tantam vim habere, ut accentum ad se magis arripere possint, quam si articulus essent, maximum autem vitium huius iudicii accentus ponendi in eo est, quod arbitrio editoris permittendum est, ut tantum casum nominativum masculini et feminini generis, *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ* significant, articulus sit an pronomen, cum in casibus obliquis et in genere neutro *τὸ, τὰ,* id fieri non possit; quod accentum omittendum etiam Buttmannus [6]) recte iudicavit. Quam legem etsi docti probant, tamen plurimi editores maximam partem ea usi non sunt, quod ad comoediam attineat, nam in Aristophanis comoediarum omnium editionibus in Meinekii sola [7]) articulus, si vim demonstrativam habet, accentu affectus est, et W. Ribbeckius in „Acharnensium" [8]) editione et

---

1) *Ὅτι τὰ προτακτικὰ ἄρθρα στερηθέντα τῶν ὑποτεταγμένων αὐτοῖς ὀνομάτων σφοδρότερόν τε ἐκφωνοῦνται κατὰ τοὺς τόνους καὶ εἰς ἀντωνυμίας μετάγονται, οἷον ἐν τῷ, ὁ γὰρ Ἀπόλλων βασιλῆϊ χολωθεὶς, ἐὰν λείψῃ τό Ἀπόλλων, τὸ ō τὸ ἄρθρον ἀντωνυμία γίνεται καὶ ἐξακουστότερον ἐκφωνεῖται, εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς, ἀντὶ τοῦ οὗτος. τοιοῦτον καὶ τὸ, ὃ μὲν καὶ ὃ δέ. καὶ αὐτὰ γὰρ ὀξυφωνούμενα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν κεῖνται. τὸ δ' αὐτὸ νοητέον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἄρθρων. οὕτω γὰρ καὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ τούτου φαμέν, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τοῦτον καὶ τοὺς ἤγουν τούτους, λειπόντων δηλαδὴ τῶν συντασσομένων τούτοις ὀνομάτων καὶ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανομένων διὰ τὸ γνώριμον.* ad Iliadem. [A. 9.] pag. 23. Cf. praeterea ad. Od. *α.* 23. et Apollon. Dysc. *περὶ ἀντ.* p. 264. et *περὶ συντ.* pp. 2?. 120. et Apollonius Soph. Lexicon Hom. p. 485.

2) Gr. Sprachlehre. 50. 1. 23.

3) De accentus inclinatione. p. 5 sq.

4) Animad. ad vet. gramm. doct. de articulo. p. 29. et nota.

5) De articulo Homerico. Lips. 1872. p. 3.

6) Ausf gr. Sprachl. p. 305, Anm. 5, et p. 59. 2, nota.

7) Lips. 1860.

8) Leipz. 1864.

„Equitum,“ [1]) et G. Hermannus in „Nebularum“ [2]) editione hoc accentu probato usi sunt, hic autem non semper, nam in vers. 65 (Dind. 63) scribit

ἣ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα

cum accentu, cum in vers. 14—5

ὁ δὲ κόμην ἔχων
ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται

sine accentu scribat, etsi ὁ demonstrativum est neque cum ἔχων posse coniungi, ut id substantivum faciat, facile intellegitur.

§ 3. De articulo demonstrativo cum δὲ coniuncto.

Articulus separatus, i. e. sine substantivo, in usu demonstrativo maximam partem cum particulo δὲ coniungitur, qui usus ad rem vel personam ab alia supra dicta seiungendam [3]) et significandam adhibetur. Ut in A 10—11

ἅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον,
ὁ δ' ἀνεῖπεν· „εἴσαγ, ὦ Θέογνι, τὸν χορόν“.

ὁ subiectivo [ἐγώ] verbi supra dicti ἐκεχήνη opponitur. Et I. 663—4

ἐσκαραδόκησαν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας ἐγπλαγεὶς ἐφληνάφα.

ubi ὁ verbis ἡ βουλὴ opponitur. Alia huius articuli usus exempla sunt:

καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, κτλ. *A.* 147—8.

---

[1]) Berlin 1867.

[2]) Ed. II, Lips. 1830. Cf. praeterea eiusdem editionem Soph. 1823, Eur. 1831—41, Aesch. 1852, et Ed. II, 1859, Bion. et Mosch. 1849, Homeri Hymn. et Epigr. 1806, praeterea, Reizii Herod., Spitzneri Il., Ziegleri Theocrit.

[3]) „Articulus cum δὲ coniunctus indicat id, quod alii cuidam ita opponitur, ut pro vero haberi debeat.“ Stallbaum ad Plat. Theaet.

[4]) Kruegerus, in nota ad Xen. An. IV, II. 6, animadvertit locum, ubi „οἱ δὲ *idem* quod praegressum est subiectivum spectat.“ id quod in comoediis nunquam invenire potui.

ταύτην ὅτ'ἐγάμουν, ξυγκατακλινόμην ἐγὼ
ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περουσίας,
ἡ δ'αὖ μύρου, κρόκου, κτλ. *N.* 49—51.

αὔριον δ'ἔσθ' ἡ 'ξοδος.
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών. *E.* 1181—2.

κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον ἐς τὴν ἀγορὰν,
τὰς δὲ πειρᾶσθαι, τὸν δ'ὀτοτύζειν, κτλ. *E.* 1009—11.

καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος
ἐάνπερ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ. *O.* 204—5.

φασὶν αἰτεῖσθαί τιν'ἡμῶν ἑκατὸν ἐς Καλχηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον·
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο κοὐκ ἀνασχετὸν, κτλ.
I. 1303—5.

κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν,
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ. *Θ.* 53—4.

Ὡς δὲ μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιόν ἐστ'ὦ θεοί·
καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν, ἡ δ'ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἕν.
Cratin. Fab. Incert. XXIII.

et ita *N.* 1369—71. *O.* 19. 474. 511—3. *Λ.* 518—9. 700—3. *Θ.* 846. *Ex.* 312. 434. *Π.* 88—90. 689—91. etc., etc.

§. 4. ὁ μὲν — ὁ δὲ.

Ὁ μὲν — ὁ δὲ ad duas vel multas res vel personas inter se seiungendas atque opponendas adhiberi iam Aristoteles [1]) animadvertit et Apollonius Dyscolus,[2]) grammaticus Alexandrinus, multa de hac re scripsit. Haec verba latinis *hic* — *ille*,

---

[1]) Ars Rhet. (ed. Roemerus). *Γ.* 5. . . . *ὥσπερ ὁ μὲν καὶ ὁ ἐγὼ μὲν αἰταιτεῖ τὸν δέ καὶ τὸν ὁ δέ.*

[2]) *περὶ συντ.* lib. I. cap. 47.

alter — alter [1]) similia sunt. Hunc usum ut permultum in omnibus graecis operibus ita in comoediis saepe adhibitum esse ex his locis, quos omnes, nisi fallor, attuli, perspici potest, qui collecti atque secundum casus collocati sequantur:

ἥν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε
ἐσπουδάκατον, κᾆθ' ὡς πρίονθ' ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ'ἀντενέδωκε·
Σ. 693—4.

ΧΡ. *ἐπεὶ*
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. ΚΑ. τί δαί;
ΧΡ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
Π. 155—7.

χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ'ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς.
Β. 1100—2.

Ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην,
ὁ δ'αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος — Πελαργοί. III.

Μεγάλους πιθήκους οἶδ' ἑτέρους τινὰς λέγειν,
Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην.
Β. ἀνωμάλους εἶπας πιθήκους * * * * [*νὴ Δία* ponendum videtur].
ὁ μέν γε δειλός, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ νόθος. — Phrynichus *Μονοτρόπος I.*

ut ab Aristophanis scholiaste [2]) traditum est, sed propter absurditatem duarum deinceps brevium syllabarum in quinto pede Meinekius et Bergkius proponunt, ut

---

[1]) e. g. „quid deinde loquere? ‚Quirites,
hoc puta non instum est, *illud* male, rectius *illud*," — Pers. IV. 8—9.
vel, „quo pertinet ergo
Proceros odisse lupos? quia scilicet *illis*
Maiorem natura modum dedit, *his* breve pondus." — Hor. Sat. II. II. 35—7.
vel, „Nam quum sis conviva mihi promissus, habebis
Evandrum, venies Tirynthius aut minor illo
Hospes et ipse tamen contingens sanguine coelum;
Alter aquis, *alter* flammis ad sidera missus." — Juvenal. XI. 60—3.

Ita Vigerus (ed. G. Hermann). I. IV. „Quod Latini dicunt, alter quidem, alter vero, Graeci *ὁ μὲν, ὁ δὲ* per omnes casus."

[2]) ad O. 11.

ὁ μέν γε δειλός, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δ' αὖ νόθος,
ξένος δ' ὁ τέταρτος.

legatur, postea Meinekius

ὁ μέν γε δειλός, ὁ δὲ κόλαξ ἔσθ', ὁ δὲ νόθος,
ξένος δ' ὁ τέταρτος.

praefert cum dactylo in quinto pede.

ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱστόν, ὁ δὲ διάζεται. — Nicophon. *Πανδάρα. I.* in quo fragmento primum a Polluce [VII. 33] allato erat *δὲ* in utroque loco. Valckenaerus autem proposuit, ut pro primo *δὲ* *μὲν* supponeretur.

Ὡς ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δ' ἅρπαξ,
ὁ δ' ἀνάπηρος πορνοβοσκός
καταφαγᾶς. — Myrtilus. Incert. Fab.

ὁ δὲ iterari potest, cum *ὁ μὲν* semel praegressum sit:

πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί,
ὁ μὲν ὄρτυγα δούς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
O. 705—7.

χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν,
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν, ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν, ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν. *Λ.* 16—9.

δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλεῖτον,
ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς ὁ δ' ἐλαύνων.
Plato. *Ἀδωνίς I.*

χὠ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν, ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τὸ κηρίον, τὸ δ' ἀνέκραγεν. *Θ.* 510—1.

τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. *E.* 1353—4.

προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν
καὶ κατερρινημένον,
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν
ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολ-
λὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. B. 900—4.

primum Euripidem, alterum Aeschylum spectans.

κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι πάντων μετέχοντας
κἀκ ταὐτοῦ ζῆν καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι,
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλήν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον καὶ τοῦτον ὅμοιον.
Ἐκ. 590—4.

in ea ad bonorum communitatem spectante oratione articulus non adhibetur ad res supra dictas seiungendas vel opponendas inter se, sed in proverbii modum.

ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι. B. 1411—3.

καὶ τοῖν ἰσχίοιν
τὸ μὲν κάτω τὸ δ' αὖ
εἰς ἄνω ἐξαίρουσα,
οἷα κίγκλος ἅλλεται. — Autocrates. *Τυμπαν.*

εἶά νυν, ὦ ξυνδικασταί, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν ἐς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν ἐσπέτεσθ' ὠργισμένοι,
οἱ δὲ τὠφθαλμὼ 'ν κύκλῳ κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.
Σ. 430—2.

ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὥσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἕνδεκα,
οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, κτλ. Σ. 1107—9.

ΦΙ. τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι πρὸς πάντων θεῶν;
ΒΔ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην. *Σ.* 1136—7.

οἱ μέν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὑτῶν καὶ προστιθέασιν
κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν, οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω καὶ τὸν θυμὸν κατάθωμαι.
Σ. 564—7.

διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτοὺς
ἑστᾶσ', αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γράμμης οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν·
Plato. *Συμ. II.* vs. 2—3.

Ἑρμῆς, ὃν ἕλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου,
οἱ δ' ἐκ καδίσκου σ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένον.
Strattis. *Λημν. I.*

ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.
Α. 974—5.

Ὦ τὰ μὲν κομψοὶ τὰ δὲ φαυλότεροι
φαυλίων μήλων. Teleclides. *Αμφικτ. II.*

articulus hic adverbii vim habet.

τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς, κτλ. *Ε.* 1180—1.

οὔκουν δεινὸν δῆτα τόδ' ἐστίν,
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν; *Ε.* 491—2.

ὃς πρῶτα μέν, ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
κτλ. *Ι.* 774—5.

Τοὺς μὲν ἐκ προχοιδίου,
τοὺς δ' ἐκ καδίσκου. Cratinus, *Πυτ.* XVI.

quod fragmentum imitatio videtur esse Strattidis fragmenti supra allati.

Πόλεών τε φόρους αὐτάς τε πόλεις τὰς μὲν δεῖν τὰς δ' ἀναλύειν, κτλ. Teleclides, Fab. Incert. IV. 1.

In his qui sequuntur locis in altera parte, substantivum vel aliud verbum substantivi modo adhibitum[1]) cum articulo scriptum est:

ΠΡ. οὔκουν χἄνδρες γηράσκουσιν; ΛΥ. μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ μὲν ἥκων γάρ, κἂν ᾖ πολιός, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκεν·
τῆς δὲ γυναικὸς σμικρὸς ὁ καιρός, κτλ. *Λ.* 594—6.

τῇ μὲν δίδωμι χειρί, τῇ δὲ λαμβάνω. — Frag. Anon. CCCXXIV[2]) (Vol. IV.) id fragmentum a Dindorfio (709) et Blaydesio (982) Aristophani ascriptum est.

τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον,
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην,
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν, τὴν δ' ἐπὶ στρούθου μίαν κτλ.
Λ. 720—3

δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ,
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί. *Β.* 71—2.

Nusquam locum invenire potui, ubi in formula *μὲν* — *δὲ* in altera parte *ὁ* cum *μὲν* vel *δέ*, et in altera parte nomen substantivum sine articulo esset. Una ex plurimis Blaydesii coniecturis sine ulla ratione textum ita emendavit, ut secundus versus pro

ὗς μὲν γάρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ, *Ε.* 24—6.

ita legatur:

φαύλως ἐρείδει τοὔθ'· ὁ δ' ὑπὸ φρονήματος.

---

[1]) Horum quos supra attuli locorum, *Σ.* 431, *O.* 707, *Θ.* 510, Plato *Ἀδ.* I., participia non sunt substantiva, sed sunt praedicativa substantivorum subponendorum.

[2]) cf. Kruegeri, Gr. Sprachl. 50. I. 1. fin.

Saepe *ἕτερος* cum articulo demonstrativo articulo opponitur:

καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε,
ὁ μὲν ποιεῖσθαι ναῦς μακράς, ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι τοὔθ', κτλ. *I.* 1350—2.

ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. *B.* 1434.

ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τἠκκλησίᾳ. *I.* 75—6.

φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ,
τοὺς δὲ διώκειν. Plato. *Συμ. II.* 5—6.

vel *ἕτερος* sine articulo:

κήρυκα δὲ πέμψον τὸν μὲν ἐς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ. κτλ. *O.* 843—5.

Coniunctionem *ὁ μὲν — ἕτερος — ὁ δὲ* in his versibus invenimus:

τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα,
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισίν ἐσθ' ηὑρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος,
ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται,
ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών,
ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νὴ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ,
ὁ δέ τις κναφεύει γ', ὁ δέ γε πλύνει κῴδια,
ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ', ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα,
ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
Π. 160—8.

Non raro pronomen personale in altera parte invenitur:

ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην. *N.* 63—5.

οὐ γιγνώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν[1]) *γὰρ ποδαγρῶντες*

[1]) Locus verbi *μὲν* hic memorabilis est, „Wenn mit dem pronominalem *ὁ μέν — ὁ δέ* eine Praeposition verbunden ist, so treten *μὲν* und *δὲ* gleich nach dieser ein, jedoch wenigstens *μὲν* nicht immer" — Krueger, Gr. Sprachl. 50. I. 13

καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς,
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.
Π. 558–61.

Cf. etiam *Α.* 1145–6. *Ν.* 361. *Ο.* 32—3. 1459. *Θ.* 486–7.

Pronomen *αὐτός* articulo oppositum est hoc loco:

μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας. *Ι.* 717—8.

Ad postremum articulus demonstrativus pronomini demonstrativo *οὗτος* oppositum est hoc loco:

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας,
ταύτης δ' ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων, κτλ.
Ε. 528—30.

et, ut Blaydesius legit, in his versibus:

Φασὶ γὰρ τοῦτον [Cleonymus] *μὲν ἐρέπτομενον τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ τῆς σιπύης, τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίως, κτλ.* *Ι.* 1295—6

ubi alii editores

φασὶ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον κτλ. legunt.

§ 5. De articuli adverbii loco usu.

Praeter locum supra (pag. 16.) allatum *τὰ μὲν — τὰ δὲ*, Telechides, *'Αμφ. ΙΙ*, quem Meinekius ex parabasi esse arbitratur, unus locus invenitur in comoedia, ubi articulus demonstrativus separatus adverbii vim habet, in „Vesparum" parabasi:

ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκώς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
κτλ. *Σ.* 1017–8.

quibus verbis

μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς κτλ. vs. 1021., opponitur.

§ 6. De articulo cum praepositione coniuncto adverbii vim habente.

Articulus demonstrativus cum praepositione coniunctus ut adverbii vim exprimeret non invenitur in comoediis nisi in *πρὸ τοῦ*. Optimum exemplum est:

καθήμεναι φρύγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
αὑταῖς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
εὐζωρότερον φιλοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
βινούμεναι χαίρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ· *Ἐκ.* 221—8.

πρὸ τοῦ praeterea invenitur in: *I.* 574. 1339. *N.* 5. 654. 913. 1291. *Σ.* 231. 268. *E.* 350. 401. 402. 690. 1199. 1312. *O.* 199. *Θ.* 398. 410. 418. 424. *B.* 732. 977. *Ἐκ.* 301. *Π.* 95. 1005. 1006. *Δαιταλ.* Frag. XXII, 2 (Hic versus primum a Suida fonte non dicto commemoratus est, cum autem Porsonus eum Aristophaneum esse indicasset, omnes fragmentatorum editores eum Aristophaneum probatum scripserunt.). Cratinus *Χειρ.* I, 1, et Eupolis *Πολ.* VII, 1.

§ 7. De articuli demonstrativi alio usu.

Articulus demonstrativum vim habet in oraculo:

Ἔστι γυνή, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· τὸν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς.

I. 1037—40.

et in oraculo Bacidis pronomini relativo antecedit:

ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα, *O.* 972—3.

Τό γε invenitur in,

ΒΔ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν [sc. *τὸ δρύφακτον*]. *ΦΙ. ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.* Σ. 832—3.

sed Mss. RV. *τό τε* habent, et Blaydesius

αὐτὸς κομιοῦμ' αὐτὸν παραυτίκ' ἔνδοθεν

scribit. Aliter articulus demonstrativus in comoedia non adhibetur.

Caput III.

De articulo ut pronomen relativum adhibito.

T. F. Middletonus[1]) censuit articulum Graecum semper pronomen relativum esse, id quod ex eius ipsius verbis, quibus eum describit,[2]) intellegitur: „The Greek Prepositive Article is the Pronoun Relative *'O*, so employed that its relation is supposed to be more or less obscure; which relation, therefore, is explained in some Adjunct annexed to the Article by the Participle of Existence, expressed or understood. Hence the Article may be considered as the *Subject*, and its Adjunct as the *Predicate*, of a Proposition, differing from ordinary Propositions only as *Assumption* differs from *Assertion:* for this is the only difference, between the Verb and the Participle, between *ἐστὶν* and *ὤν*." et in nota praeterea scribit: „It might by some be expected, that I should rather have called the Article a Pronoun Demonstrative; since Pronouns Relative are, according to grammarians, those which have relation to persons or things already mentioned; whilst those which are Demonstrative, now for the first time point out the person or thing in question. It will be shown, however, that the Article was originally used as a Pronoun Relative, in the usual acceptation of that term, and that subsequently, when it ceased to be so used, there was still an implied reference to some object which had occupied the mind of the speaker, though perhaps not previously declared."

---

[1]) The Doctrine of the Greek Article etc., New Edition London 1841.

[2]) id. Chapter. II. p. 6.

Middletonus rationem suam primum ex Graecae linguae usu probare, tum singulos Novi Testamenti locos cum sua ratione congrui demonstrare conatus est, ad quod postremum maxime probandum librum suum videtur scripsisse [1])

Illud liceat mihi commemorare auctorem ipsum cum ratione sua probanda, quae nihil certum habet, omnino non fuisse contentum, nam in Capite V ipse concedit difficile esse usum articuli cum nominibus abstractis coniuncti cum ratione sua congruentem facere et in Capite IV, quod de nominibus propriis, verbis mirabilibus concludit: „On the whole, the irregularity observable with respect to *Proper Names* does not in the least affect the general doctrine of the Article."

Sed cum articuli demonstrativi et origo et proprietas et vis iam explicatae sunt,[2]) necesse non erit Middletoni rationem plus hic oppugnare.

In Atticis Aristophanis diverbiis articulus nunquam ut pronomen relativum adhibetur, a Megarensi autem persona in his versibus adhibitus est:

ΔΙ. οὐδὲ σκόροδα; ΜΕ. Ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεὶ,
ὄκκ' ἐσβάλητε, τως ἀρουραῖοι μύες
πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε. — *A.* 761—3.

ab Boeotica persona in his versibus:

ἀλλ' αἴ τι βούλει, πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω,[3])
τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων. — *A.* 870 – 1.

praeterea in duobus choris:

ὡς Σπάρταν ὑμνίωμες.
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι
καὶ ποδῶν κτύπος,
ᾇ δὲ πῶλοι ταὶ κόραι
πὰρ τὸν Εὐρῶταν κτλ. — *Λ.* 1305—9.

---

[1]) H. J. Rose, qui Middletoni opus emendatum edendum curavit, prima pagina suarum „Preliminary observations", quod prior editio huius operis tam celeriter venumdata esset, tribuit „rather to the value justly set upon Bishop Middleton's notes on the New Testament, than to any interest in the theory of which he intended them only as the illustration."

[2]) Cf. Introductio. p. 8.

[3]) Cf. Kuehn. Gr. Gr. II. § 460, 3.

et σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν
κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων
ἄρσενι βοᾷ δόκιμον·
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν
ἁμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός· κτλ. Θ. 123—7.

Articulus in comoedia aeque atque in oratione soluta [1]) ut pronomen relativum non adhibetur, cum in tragoedia saepe relativam vim habeat. [2])

Caput IV.

De articulo cum nomine coniuncto.

§ 1. De forma.

Iis locis vel parodiis exceptis, quae Aristophanes ex libris aliorum poetarum, qui non totum Attice scripserunt, sumpsit, et iis locis, quibus poeta barbaram personam loquentem facit, praeterea canticis vel solis lyricis choris exceptis, in ceteris omnibus Aristophanis diverbiis formam Attici articuli adhibitam invenimus. Itaque solos locos non plane Attice scriptos significandos curabo.

A. *Singularis.*

ἁ pro *ἡ*: Σ. 1235 „*ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρῳδεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον*" — Scholiastes. Λ. 980 a praecone Lacedaemonis dicta.

τῶ pro *τοῦ*: Α. 834 a Megarensi persona.

τᾶς pro *τῆς*: Α. 743 item a Meg. persona. Α. 869 a Boeotica persona. Ε. 1014 parodia ex Euripidis Medea [vs. 96.]. Λ. 105, 144, 155 Dorice a Lacedaemoniis feminis dicta. Λ. 1261 a choro Lacedaemonio.

τᾷ pro *τῇ*: Α. 755 Meg. Λ. 174, 1306 Lac. Θ. 126 chor. lyr.

τὰν pro *τήν*: Α. 733, 816, 817 Meg. Α. 860, 861, 954 Boeot. Σ. 1235 parodia ex Alcaeo. Σ. 1438 et 1439 (nam Blay-

---

1) „The Attic Comic and Prose writers do not admit this relative force of the Article." Jelf., Gr. Gr., § 445. 3.

2) G. Hahn, De articuli apud tragicos Graecos loco pronominis relativi usu. Salzwedel 1816.

desii coniecturam τὰν μαρτυρίαν ταύταν pro τὴν μαρτ. ταύτην rectam esse censeo, cum in eadem sententia atque τὰν κορὰν versus praecedentis sit.) a Sybaritina femina dicta. Λ. 1002 [Λ. 1105 τὰν Λυσιστράταν secundum Hirschigium, Bergkium, Meinekium, Blaydesium; τὸν Λυσίστρατον Mss. NR., Engerus, Dindorfius et vulg.] 1163 a Lacedaemonia persona. Λ. 1249 a choro Lac. Θ. 114 in choro, quasi ab Agathone composito. Θ. 1019 parodia ex Eur. Andromeda [Fragm. 118, Dind.].

B. *Dualis.*

Etsi forma dualis nunquam contra legem invenitur, animadvertere tamen possumus, quem ad modum Aristophanis comoediae opinione grammaticorum et plerumque editorum, feminam dualem aequam esse ac masculinam, affectae sint. [1])

In I. 424 et 484 codices ἐς τὰ κοχώνα [2]) habent, itaque Elmsleius, W. Ribbeckius, Dindorfius (ed. Ox.) ediderunt, sed Meinekius secundumque eum Dindorfius (Poet. Scen.), Kockius, Blaydesius ἐς τὼ κοχώνα legunt, et ita τὼ χεῖρα pro τὰ χεῖρα *B.* 1029, ita Cobetus, Meinekius, Dindorfius (Poet. Scen.) Blaydesius κατὰ τοῖν κόραιν Σ. 7 et τοῖνδε τοῖν κασαλβάδοιν

---

[1]) Sic Rostius, Gr. Gram.. §. 100. 4., „Von dem Artikel scheinen die Dualformen τὰ und ταῖν in der besseren Sprachperiode gar nicht existirt zu haben". Jelf., Gr. Gr. § 153. obs. 3: „The Attic Poets rather preferred to use the Masculine dual τὼ instead of the Feminine τὰ" et § 388 obs. 2. „It seems probable that the dual of the article, pronoun, participle and adjective had originally only one form for the masculine aud feminine. The feminine dual of the article τὰ is hardly *ever found in good writers*".

Cobetus (Var. Lect. p. 70 et Mnemosyne Vol. III, p. 142) formas τὰ, ταῖν, ut αὐτὰ, αὐταῖν, ταύτα, ταυταῖν repudiat.

Bernhardius, qui in Syntaxi sua (p. 430 not. et 479) τὰ falsum esse putat, quod idem de ταῖν suspicatur, et postea (Paralip. Synt. Gr. Cap II, § 9, certum indicat: „Quodsi τὰ duale reiectaneum est et omni fide destitutum, consequens fuit ut ταῖν ab usu Graecorum abjudicaretur." formas femininas tam saepe in Mss. usitatas arbitrio et vitio scriptorum attribuit. Cf. praeterea Kuehneri Gr. Gr. § 172 not. 3 et Dindorfii horum vitiorum collectionem in nota ad Soph. [ed. Ox. 1860] Oed. Col. 1113.

[2]) οὐδετέρως δ' ἔφη τὰ κοχώνα — Scholiast. ad. I. 424.

„Aristophanes hat *immer* die Form τὼ auch für den Dual der Feminina, dagegen für den Genetiv und Dativ nur ταῖν nie τοῖν" — Kockius, not. ad eundem versum.

Ek. 1106, cum codices et priores editores, ut Aldus. Kusterus, Brunckius, Dindorfius (ed. Ox.), Bergkius κατὰ ταῖν κόραιν et ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν legant. Cf. praeterea θεά pag. 54.

C. *Pluralis.*

τοὶ pro οἱ [1]): *Λ*. 759 Megar. *Λ*. 981, 995, 1261, et τὤνδρες (= τοὶ ἄνδρες) *Λ*. 1099 [coniectura Elmsleii pro ἄνδρες in Codd.], 1260 a praecone vel choro Lac.

ταὶ pro αἱ: *I*. 1329 „Ἀπο Πινδάρου [Frag. 46] παρῳδεῖται" — Scholiast. *Λ*. 173, 999, 1004 Lac.

τᾶν pro τῶν: *Λ*. 795 Meg. *Λ*. 94, 980, 984, 1270 Lac.

τοῖσι et ταῖσι pro τοῖς et ταῖς apud poetas metri causa adhibita inveniuntur, neque hic sunt disserenda. Cf. *Λ*. 132, 225, *I*. 104, 1236, etc., etc.

τῶς pro τοὺς: *Λ*. 1244, 1250, 1253, 1255 (omnibus his locis codices et multi editores τοὺς habent) chor. Lac.

In lingua Scythae corrupta *Θ*. 1105—1220 τὸ sine discrimine adhibetur pro τοῦ, τῷ vel τὸν et τὴ pro τήν.

Praeterea formae Doricae per apocopen [2]) adhibitae memorandae sunt, ubi ποτ- = ποτὶ = πρὸς.

ποττὸ: *Λ*. 751 Meg.

ποττὰν: *Λ*. 732, 783 Meg. *Λ*. 1006 Lac. Epilycus, *Κωρ*. *II*. 1.

ποττὰς: *Λ*. 1264 chor. Lac.

ποττὰ: *Λ*. 1253 chor. Lac.

§ 2. De articuli crasi.

Articuli vi, proclinandi natura, brevitate factum est, ut cum sequente nomine perfacile et saepe coniungatur. [3]) Ita articuli crasis maximam partem

---

[1]) De οἱ et αἱ originem habentibus ex τοὶ et ταὶ cf. Brugmann, Gr. Gram. § 94 in J. Muelleri, Handbuch d. klass. Alterthumswissenschaft. Bd. II., et G. Meyer, Gr. Gram. § 431. II. Aufl. Leipz. 1886.

[2]) Cf. Ahrens, de dial. Doric. p. 354 sq.

[3]) „Articulus apud poetas scenicos semper, ubi fieri potest, crasin facit cum sequenti vocabulo, etiam ubi integram clausulam regit" — Blaydes. Praef. ad omnium operum editionem p. XXXI. Cf. praeterea Kuehnerus, Ausf. Gr. Gr. I. § 51. B. sq., Meyer, Gr. Gr. Cap. II. p. 124 sq., Mehlhorn, Gr. Gr. I. p. 96 sq., Ahrens de crasi et aphaeresi, et Waeschke, de crasi Aristophanea. Dessau 1875.

A. praepositiva est, — i. e. cum nomine coniungitur, cui praepositus est — quae crasis in his locis invenitur:

τὰ + α = α: τἀγαθά Σ. 577, E. 1198, 1326, 1335, Θ. 311, B. 1462, Ex. 781, τἀγάλματα Θ. 773. τἄδικα N. 884. τἀδικώτερα N. 115. τἀκόλουθα A. 438. τἀληθῆ N. 519, Λ. 993, Π. 252. τἄλλα I. 942, N. 365, 1427, Σ. 665, 939, 958, 1106, E. 430, 870, 934, O. 1141, 1163, 1539, Λ. 400, Θ. 591, B. 621, E. 621, Ex. 513, Π. 326, etc. τἀλλότρια B. 611, Π. 931. τἄλφιτα I. 1009, N. 176, 648, 788. τἀμφιδρόμια Λ. 757. τἀνδρεῖα Ex. 26, 75, 275. τἄνθεια A. 869. τἀντικνήμια B. 126, Π. 784. τἄνω N. 231, O. 1507. τἀπάργματα E. 1056. τἀπόρρητα I. 282, Ex. 442, Fab. Inc. LXV. τἄρρενα N. 660. τἀρχαῖα I. 1387, N. 1156, Σ. 1479, E. 694. τἀρώματα E. 1159. τἄστρα Ex. 83 (Cobeti coniectura pro Mss. ἄστρα). De θἄτερα N. 1108 cf. infra sub ο + α.

τὰ + ε = α: τἀγκλήματα A. 1110. τἀγχέλεια A. 1041. τἀκ I. 479, Π. 857. τἀκβάτανα A. 613. τἀκεῖ O. 1120. τἀκείνων E. 625. τἀκεῖσε Ex. 487 (Faberi coni. pro vulg. κἀκεῖσε.). τἀμά I. 1200, N. 1453, E. 603, O. 642, Λ. 894, Θ. 262, B. 1326, Ex. 393, 746, 922, 1001. τἀμβαδία Σ. 601. τἀμπόρια I. 171, O. 1523. τἀν I. 598, 709, 839, 907, 1302, 1375, Σ. 283, E. 665. τἀναντία A. 493, N. 1040, O. 1676, B. 1450. τἄνδον Λ. 495. τἀνθάδε E. 554. τἀνθρήνια Σ. 1080, 1107. τἀνταυθί B. 273. τἄντερα I. 708. τἀξ Cratinus, Θρᾶτται. III. τἄπη N. 541, B. 862, 885. τἀπί Σ. 289, E. 283, O. 1369, Ex. 82, 943, Π. 57, 100. τἀπιδέξια O. 1493. τἀπιεικῆ N. 1438. τἀπίλοιπα I. 688. τἄργα Θ. 804. τἄρια Ex. 215, Λ. 734, B. 1387. θἄτερα N. 1108. τἀφόδια Π. 1024.

τὰ + ι = αι: θαἰμάτια Σ. 408, Λ. 1084, 1093, Ex. 26, 75, 99. θαἰματίδια Λ. 401.

τὰ + ο = ῶ: τὠνόματα N. 394. θὤπλα O. 449, Λ. 277 (R. ὅπλα). τὤρνεα O. 105 (omnia Mss., A. excepto, τὰ ὄρνεα habent.).

τὰ + αι = ᾳ: μισῶ σ' ὅτιὴ λέγεις με τᾀσχρά. Aristomenes, Βοηθοί III, hic Brunckius pro τὰ αἰσχρά in Mss. τᾀσχρά coniecit. Cobetus [Nov. Lect. 141] τὰ αἰσχρά τινα λέγειν rectum esse negat, et proponit λέγεις με τἄσχατα. Kockius τᾀσχρῶν ἔσχατα.

τὰ + αυ = αυ: ταὐτὰ *N*. 546, 1328, *Σ*. 483 (ut Berglerus pro ταῦτα correxit), 621 (Dind. pro ταῦτα), 885 (a Dindorfio et Reisigio additum), *O*. 24, *Λ*. 212, 1179, 1235, *B*. 1161, 1250. *Ex*. 339.

ἡ vel τῇ + α = α: ἀλεκτρυὼν Ἀμφιάρεως *I* (Brunckii emendatio pro vulg. ἡ ἀλεκτρυών, non ἡ ἀλεκτρυών, ut Kockius legit errore typothetae, ut veri simile est, inductus). ἅνθρωπος *Λ*. 936 (Ἀντὶ τοῦ ἡ γυνὴ ἡ ἄνθρωπος [εἶπε] — Scholiastes.). ἀρχή *Σ*. 76 (Hirschigii coniectura pro vulg. ἀρχή) sed ἀρχά *Α*. 821 (Meinekii coniectura) pro ἁ ἀρχά in dial. Meg. Ἁχαρνική *Θ* 563 (Dobraei coniectura).

τἀγαθῇ *N*. 61. τἀγορᾷ *A*. 728, 838, 848, 855, *I*. 677, 1258. τἀφροδίτῃ *A*. 793 Elmsleius pro Mss. τῇ Ἀφροδίτῃ. De ἅτερα [Mss. ἥτερα] *Λ*. 85, 90, et θἀτέρᾳ [Mss. θἠτέρᾳ] *Λ*. 789, *O*. 1365, cf. ο + α infra.

ἡ vel τῇ + ε = η: ἡκ *Π*. 435. ἡκκλησία *Ex*. 550. ἡμή *N*. 986, *B*. 1040. ἥμπουσα *B*. 305. ἥξοδος *Λ*. 16 (Dawesii coniectura). Formas praeterea ἡκβάλλουσα *Λ*. 849, ἥξοδος *E*. 1181, ἠπίνοια *Σ*. 1073, *E*. 127, *O*. 994 ut a nonnullis editoribus scriptae sunt, formis ἡ 'κβάλλουσα, ἡ 'ξοδος, ἡ 'πίνοια, quae sunt in Dindorfio et Mss., praeferendas censeo.

θἠκάτῃ *Λ*. 700. τἠκκλησίᾳ *I*. 76, 1340, *E*. 667, 931, *Λ*. 391, *Ex*. 135, 191, 249, *Π*. 330. τἠλεφαντίνῃ *I*. 1169. τἠμῇ *O*. 815.

τῇ + η = η: θἠμέρᾳ *O*. 1071, *Θ*. 76.

ἡ + αυ = αυ: αὐλητρίς *Σ*. 1219 Meinekii coniectura.

ὁ vel τὸ + α = α in Attica dialecto: Ἁγαθών *Θ*. 30, 95. ἅγγελος *O*. 1340. ἀγών *A*. 392, *Σ*. 533, *B*. 867. ἀδελφός *N*. 1372, *Θ*. 405. ἀθμονεύς *E*. 919. ἀλεκτρίβανος *E*. 269, 282. Ἁλκμήνης B. 531. ἅναξ *Σ*. 820. Ἁναφλύστιος *B*. 427. ἀνδρών, Βαβυλώνιοι *XX*. ἀνήρ *A*. 240, et cf. pag. 48. ἅνθρωπος *A*. 576, cf. praeterea pag. 50. ἄνω *Σ*. 68. ἀπαιτῶν *N*. 1247. Ἁπόλλων *O*. 585, *B*. 1184. ἀρχαῖος *Θ*. 162. ἅρχων *Σ*. 304, 1108, 1441, *O*. 1123. Ἁχραδούσιος *Ex*. 362. quae omnes nonnullorum editorum coniecturae sunt pro formis ἁ— in Mss. Quibus formis addenda est ἅτερος [ᾱ] *Σ*. 138, 841 pro ὁ ἅτερος [ᾰ]. Dorica forma in crasi semper videtur adhibita esse, nam οὕτερος, quae pro Attica forma ὁ ἕτερος esset, non

invenitur, item θἀτέρου O. 109 pro τοῦ ἀτέρου, non θοὐτέρου pro τοῦ ἑτέρου, θἀτέρῳ Σ. 477 pro τῷ ἀτέρῳ, non θὠτέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ etc. Herodianus[1]) θἄτερον aequum esse ac τὸ ἄτερον (Dor. pro ἕτερον) dicit, id quod a Kuehnero[2]) acceptum est.

τἄγαλμα N. 995. τἀδίκημα Σ. 839. τἀληθές Π. 375. τἀλλότριον I. 392. τἀνάφορον B. 8, Ex. 833, Φοινίσσαι III. τἀντίον Θ. 822. τἀργύριον N. 756, 1247, 1249, 1278, 1283, 1295, Σ. 607, 795, Λ. 489, 494, Θ. 1196, B. 148, 561, 624. Π. 131, Θ. Δευτ. X. τἀριστερόν E. 334. τἀρχαῖον N. 393, B. 720. τἀτταταῖ B. 649. τἀττικόν E. 252.

ὁ vel τὸ + α = ω in Dorica dialecto: ὤνθρωπος Λ. 989. ὠττικίων E. 214.

τὤβυσσον Λ. 174. τὠργύριον Λ. 174 L. Dindorfii emendatio pro Mss. τἀργύριον.

ὁ vel τὸ + ε = ου: οὑγκαλυμμός O. 1496. οὐκ N. 1065, Σ. 266, 1267, O. 13, B. 501. οὐκκυκλούμενος Θ. 96. οὑμός I. 720, 952, Σ. 336, 1352, O. 1259, Λ. 838, 1213, Θ. 867, Π. 551. οὑν Θ. 1165. οὗνδον B. 757. οὑντός Λ. 847. οὑξ E. 1047. οὑξίων B. 946. οὑπι Λ. 504, 510, N. 218, 1502, Σ. 68, Λ. 389. οὕποψ O. 226, 265. οὑργάτης E. 632. οὑχῖνος Σ. 1436.

τοὔγκυκλον Λ. 113, 1162, Θ. 499, Ex. 536. τοὐκ O. 813. θοὐκάτειον Λ. 64. τοὔλαιον Λ. 1128. τοὐλεόν I. 152, 169. τοὐμόν Λ. 219, 1185, I. 1231, N. 1414, Σ. 1067, Λ. 285, 375, Θ. 105, 895, 1058, Ex. 858, 882, 928, Π. 991, Fab. Inc. XV. τοὔμπαλιν Λ. 1045, Θ. 1224. τοὐμποδῶν Λ. 1161, Θ. 847. τοὐν Σ. 1374, Ταγηνισταί XI. τοὔντερον N. 160, 168. τοὐνύπνιον Σ. 38. τοὐξάλειπτρον Λ. 1063. τοὐξημβλώμενον N. 139. τοὐπί Λ. 1026. τοὐπίξηνον Λ. 365. τοὐπίπεμπτον Δαιταλῆς. XXV. τοὐπιτριβείης, O. 1530. τοὐπιτρῖβον Λ. 1027. τοὐπιχώριον N. 1173. τοὔπος Λ. 315, 328, O. 507, Λ. 1038, Θ. 412, B. 1381, 1387, 1388. τοὔργον Λ. 8, I. 787, 1055, N. 1416, E. 511, O. 116, 325, 1430, Λ. 375, 1111, B. 563, 568. τοὐρριπτασμένον Λ. 28.

---

[1]) Lib. II. 344. 9.

[2]) Gr. Gr. I p. 176.

τὸ + *η* = *η*: *θἠμέτερον* *Λ*. 137, 592. *θἤμισυ* *Λ*. 116. *θἠρῷον* *Σ*. 819.

τὸ + *ι* = *οι*: *θοἰμάτιον* *Λ*. 1139, *N*. 54, 179, 497, 856, 1103, 1498, *O*. 498, 791, 1416, 1568, *Θ*. 214, 568, 1181, 1189, *Εκ*. 40, 315, 353, 512, 527, 544, *Π*. 881, 926.

ὁ vel *τὸ* + *ο* = *ου*: *οὑδυσσεύς* *O*. 1561. *οὑλύμπιος* *Λ*. 530, *N*. 366. *οὖνος* *B*. 27 (*ὄνος* R. et Fritzschius). *οὔπισθεν* *O*. 300. *οὖρνις* *O*. 284. *οὑψώνης* *Ταγηνισταί* XII.

τοὐθόνιον *Γεωργοί* XI. *τοὔνομα* *I*. 1257, *N*. 63, 100, *Σ*. 490, 492, *E*. 189, *O*. 643, 812, 820, 923, 1293, 1505, *Λ*. 853, *Θ*. 803, 1201, *B*. 299, *Θ*. *δευτ*. IX. *τοὐξύθυμον* *Σ*. 406. *τοὔπισθεν* *Π*. 1209. *τοὐπτάνιον* *I*. 1033, *E*. 891. *τοὐρνίθιον* *O*. 662, 667. *τοὐρρυπύγιον* *N*. 158, *Σ*. 1076. *τοὔστρακον* *Εκ*. 1033. *τοὔψον* *I*. 1032, 1106, *Δαναΐδες* IX, *Τριφάλης* VI.

τὸ + *ῳ* = *ῳ*: *τῷδεῖον* Cratinus *Θρᾶτται*. *I*. 2.

τὸ + *αι* = *αι*: *θαἶμα* *Λ*. 205. *ταἴτιον* *Θ*. 549, *B*. 1385.

ὁ vel *τὸ* + *αυ* = *αυ*: *αὑτός* *Θ*. 906, *Ὧραι* *I*. 3.

ταὐλίον *Λ*. 721. *ταὐτό* *N*. 234, 663, 849, 1281, *E*. 972, *Π*. 153. *ταὐτομολεῖν* *Π*. 1150.

ὁ vel *τὸ* + *οι* = *ῳ*: *ᾠκότριψ* *Θ*. 427.

τᾠκίδιον *N*. 92.

τῷ + *α* = *α*: *τἀνδρί* *Λ*. 223, 224, *Θ*. 499. *τἀνθρώπῳ* *N*. 512. *τἀψήκτῳ* *Λ*. 658. De *θατέρῳ* *Σ*. 497, *Εκ*. 498. cf. supra sub. *ο* + *α*.

τῷ vel *τὼ* + *ε* = *ω*: *τὠμῷ* *Λ*. 223, 224, *Εκ*. 931. Praeterea Dindorfius [145] *τὠπικλίντρῳ*, *Ἀναγυρος* XVI, sed Meinekius et Kockius [44] *τῷ 'πικλίντρῳ* habent.

τὠμώ *O*. 585.

τῷ vel *τὼ* + *ο* = *ω*: *τὠφθαλμῷ* *Λ*. 1026. *τὤχλῳ* *Λ*. 257.

τὠβολώ *B*. 270. *τὠφθαλμιδίω* *I*. 909. *τὠφθαλμώ* *Λ*. 1027, 1029, *N*. 362, 411, 946, *Σ*. 432, *O*. 342, 443.

τῷ + *αυ* = *αυ*: *ταὐτῷ* *Σ*. 969, *O*. 170, 968, *Θ*. 1060, *B*. 1103.

αἱ + *α* = *α*[1]: *ἀρχαί* *N*. 1197. Et praeco Lacedaemonius *τἄλλαι* *Λ*. 999 dicit.

αἱ + *ε* = *α*: *ἁμαί* *B*. 1049.

---

[1]) Muehlmann, Leg. dial. pag. 88. sq.

οἱ + α = α: ἀγορανόμοι *A.* 824. ἄνδρες *A.* 115 et vid. pag. 50. ἄνθρωποι *O.* 571, 1281, *Ex.* 672. ἀττικωνικοί *E.* 215, Quibus addenda est Dorica forma τὤνδρες *A.* 1099, 1260.

οἱ + ε = ου: οὑκτός *Σ.* 1287. οὑμοί *I.* 967, 1003. *N.* 210, *B.* 967. οὑπιχώριοι *B.* 461.

οἱ + ο = ω: ὠτοτοτύξιοι *O.* 1043.

τοῦ + α = α: τἀδελφοῦ *N.* 536. τἀνδρός *Σ.* 347, 933. *Θ.* 803, 813, *Ex.* 48, 243. τἀπόλλωνος *O.* 982. τἀργυρίου *N.* 1289, *A.* 422. τἀττικοῦ *E.* 254 et θἀτέρου *O.* 109 [θατέρου *B.* 300] cf. supra sub ο + α.

τοῦ + ε = ου: τοὐλαίου *Σ.* 252. τοὐλατῆρος *A.* 246. τοὐμοῦ *Σ.* 271, 874, 1002, *E.* 170, *Θ.* 574, 755. τοὐνιαυτοῦ *Σ.* 661, Ὧραι. *I.* 7. τοὐπιορκοῦντος *O.* 1612. τοὐπιστάτου *O.* 437. τοὐράνου *A.* 651. τοὐρεβίνθου *E.* 1136, *B.* 545.

τοῦ + η = η: θἠμετέρου *Σ.* 526.

τοῦ + ο = ου: τοὐβολοῦ *I.* 662, 945. τοὐλυμπίου *O.* 130. τοὐνόματος *N.* 62. τοὔπισθεν *Ex.* 482. τοὐρνιθίου *O.* 223. τοὐρροπυγίου *N.* 162.

τοῦ + υ = ου: θοὔδατος *A.* 370. cum θὔδατος Amipsias Ἀποκοτ. II. 2. item emendatio Dindorfii sit pro θ'ὕδατος. „Minus recte hoc Elmsleius ad Euripidis Med. 801 scribit θοὔδατος" — Mein.

τοῦ + αυ = αυ: ταὐτοῦ *I.* 1289, *Ex.* 591. τωὐτῶ *A.* 790. (Brunck. pro Mss. τωὐτοῦ) Megarensis forma est.

τοῦ + ου = ου: τοὐρανοῦ *E.* 199, 822, 847.

B. Crasis postpositiva vel coniunctio cum nomine praecedente fieri non potest, nisi formis nominativis masculini et feminini generis, quae his locis inveniuntur:

καὶ + ὁ = χὠ: *A.* 36, *I.* 721, *N.* 529, *Σ.* 590, *O.* 50, *Λ.* 1142, *Θ.* 510, *B.* 608, 758, Fab. Inc. LXXVII.

καὶ + ἡ = χἠ: *E.* 939, 1078, *Λ.* 551, *B.* 518, 671, 950, *Ex.* 543, *Π.* 702, Cratinus Βουσίρις.

καὶ + οἱ = χοἰ: *I.* 665, *N.* 1210, *Λ.* 490.

καὶ + αἱ = χαἰ: *Λ.* 47.

μοι + ὁ = μοὐ: *I.* 1237, et Dindorfii coniectura ποῦ μοὐ διώκων pro ποῦ δ' ἔσθ' ὁ διώκων *Σ.* 902 a Blaydesio accepta est.

C. Crasis duplex vel coniunctio articuli et cum antecedente et cum sequente vocabulo his locis videtur inveniri:

μοὐταῖρος (*μου τοὖρος B. Γ.* Ald. *μ' οὑταῖρος* R.) *Ex.* 912 = *μοι ὁ ἑταῖρος.* „Contractum, ni fallor, ex *μοι ὁ* (*μοὺ*) *ἑταῖρος*; fortasse ex *μου οὑταῖρος*, eadem crasi quae fit in *τοὐρανοῦ E.* 199" — Blaydes.

Χάμυνίας (Dindorfii emendatio. *Χὼ 'Μυνίας* — Meinekius, *Χάμυνίας* — Kockius) Eupolis *Πόλεις XI* = *καὶ ὁ 'Αμυνίας.*

χἀτέρα (*χ' ἀτέρα N. χάτέρα* R. *χἠτερα Δ. χἠτέρα B. χ' ἡτέρα* C. *χἠτέρα* Engerus) *Δ.* 1088 = *καὶ ἡ ἑτέρα.*

Blaydesius legit praeterea *χἤγχουσα* (*χἠ'γχουσα* Dindorfius. *χἤ'γχουσα* BC. *χἤγχουσα Δ. χ' ἤγχουσα N. χἤγχουσα* L. *χ' ἡ 'γχουσα* Brunckius) *Δ.* 48 = *καὶ ἡ ἔγχουσα.*

χἄνδρες (*χ' ἄνδρες* Reisigii Coni. pag. 258. *κἄνδρες* BCΔ. Brunck. et Bergk. *γ' ἄνδρες* NR.) *Δ.* 594 = *καὶ οἱ ἄνδρες.*

§ 3. De articuli positione.[1])

A. Articulus, ut res postulat, in iuxtapositione cum eo nomine est, ad quod refertur, ut *τὸ κέαρ Δ.* 5. *τοὺς ἱππέας Δ.* 7. *τοὖργον Δ.* 8. *τὸν Αἰσχύλον Δ.* 10. *τὸν χορὸν Δ.* 11. *τὴν καρδίαν Δ.* 12. etc., etc. sed ut in omnibus scriptis Graecis ita in comoediis ab eo seiungitur:

B. Uno vel plerisque particulis *μὲν, δὲ, γὰρ, ἄρα,* etc., *τὰ μὲν ἄλλα Ex.* 644. *ὁ δ' υἱός Δ.* 145. *ὁ γὰρ πατὴρ Σ.* 139. *ὁ γοῦν χαρακτὴρ E.* 220. *ὁ μὲν γὰρ αἴτιος Θ.* 766. *ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης B.* 80. *ὁ δὲ δὴ δελφὶς* Pherecrates *'Αγρ.* VI. *ὅ γέ τοι Σικελὸς* Aristonymus *'Ηλ. Ριγ. I. οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες O.* 39. *αἵ τε θρίνακες E.* 567. *τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους* Hermippus *Μοίρ.* III. 3. etc., etc.

C. Genetivo possessivo pronominis reflexivi, ad quod exempla vid. Cap. VI § 1 B IV (p. 103).

D. Aliis verbis attributivis, ut adverbiis, genitivis, nominibus cum praepositione, etc., ad quod locos vide Cap. V § 3 A B et C II (pp. 87, 88), § 5 B I (p. 93), § 4 B I (p. 90), etc.

---

[1]) Firnhaber zur Gr. Grammatik. „Stellung des Artikels" Zeitschr. für Alterthumsw., Bd. 8, (1841) p. 206 sq.

E. Saepe metri ratione habita articulus a substantivo suo aliis verbis seiungitur, etiamsi non sunt attributiva huius substantivi ut

τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα *Ἐκ.* 206.
τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον; *E.* 374.
τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων *Π.* 907.

ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας *O.* 1095. τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου *B.* 586. τὸ 'Ρόδιον ἤνεγκον μύρον. *Δ.* 944. τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναια *E.* 418. αἱ μυρίαι με μηχαναί. *Θ.* 927. τῶν πάλαι μεμνημένοι διφθερῶν κᾀξωμίδων, *Σ.* 443—4. Alia exempla sunt: *I.* 1318, *Σ.* 334, 1071, *E.* 36—7, 201, 546, 603—4, 1096, 1295, *O.* 460, *Θ.* 840, 863, *Ἐκ.* 175, 722, 847, 1089—90, etc.

§ 4. De articulo cum subiecto vel praedicato coniuncto.

Nomen substantivum, si sententiae subiectum est, articulum habet, si definitum est, sin autem non est definitum, articulus omittitur, sed cum basis, ut ita dicam, cogitandi ac dicendi sit, plerumque definitum est. Sin autem nomen praedicativum est, semper classem communem significat, cuius membrum subiectum est, itaque cum non singulam rem significet, articulo caret. Leges, a quibus usus articuli apud praedicatum dependet ratione habita articuli apud subiectum positi vel omissi a Dornseiffeno [1]) his verbis definitae sunt:

„Praedicato nunquam articulus additur, nisi quum penitus cognitum vel definitum tamquam par subiecto opponitur.

Si subiectum articulo caret, caret eo etiam praedicatum, Exceptio est si aut subiectum tali vocabulo expressum est quod per se sine articulo cognitum esse potest, aut si praedicatum tali vocabulo expressum est, quod nisi cum articulo postulatam significationem non habet.

Itaque eidem huic exceptioni loco dato, si alterutrum membrum articulum habet, id subiectum esse statuere possumus."

A. Nonnulli loci, quibus articulus subiecto additur, cum praedicatum eo careat, hi sunt:

τουτὶ τί ἔστιν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως, κτλ. *Θ.* 733—4.

[1]) De articulo apud Graecos eiusque usu in praedicato. Amstel. 1856.

οὐκ, ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔποψ ἐγένετο, κτλ. O. 71—2.
οἴμοι κακοδαίμων, στροῦθος ἀνὴρ γίγνεται· Σ. 207.
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου. B. 738—9.
οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον ὁ Θέωρος κόραξ
γενόμενος; Σ. 47—8.
οἱ δὲ ξυμπόται
εἰσὶν Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλέων, Σ. 1219—20.
ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης. B. 742.
εἰπέ μοι, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν ἀνὴρ γενήσομαι; I. 178—9.
τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς
τῶν ὀρνίθων δένδρον ἐλάας
ὁ νεὼς ἔσται· O. 616—8,

ubi et *δένδρον* et *νεώς*, quod ad sententiam verborum attinet, subiecta esse possunt, nisi quod articulus verbo *νεώς* additus est, itaque subiectum est.

B. Subiectum indefinitum articulo caret his locis:

ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τἀφροδίτῃ θύεται.
ΜΕ. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
A. 793—4.
νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, κτλ. I. 40—1.
ἢν ποτ' εἰρήνη γένηται κτλ. I. 579.
οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.
B. 953.
λέγω δ' ὑμῖν ὅτι
διοσημία 'στι καὶ ῥανὶς βέβληκέ με. A. 170—1.

C. Praedicato definito articulus additus est in

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός
Σ. 664.

id quod saepius fit, si pronomen interrogativum subiectum est: *τίς ὁ νοῦς*; B. 47. *τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην*; O. 60. *τί τὸ πρᾶγμα*;

Λ. 23. Σ. 834. *τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;* Σ. 1501. *ὁ δ'ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε φέρεσθαι;* N. 379. *ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι φράσον.* N. 374.

vel si pronomen demonstrativum subiectum est:

αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος. Σ. 80.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι. Σ. 559.

ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους, Σ. 1510.

οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· κτλ. Λ. 25.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ'ὁ Χάρων οὑτοσί. B. 183.

προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν οὗ κτλ. B. 277—8.

τούτου πάνυ τοὔργον, οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ. B. 563.

Saepius autem praedicatum articulo caret, etiamsi subiectum pronomen demonstrativum est, ut

ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; A. 125.

πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ'αὑτηί. A. 483.

τουτὶ πτίλον σοι. A. 583.

ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς. A. 719.

ταῦτ'οὐκ ὕβρις δῆτ'ἐστίν; κτλ. N. 1299.

ΔΙ. τοῦτο; λίμνη νὴ Δία
αὕτη'στὶν ἣν ἔφραζε καὶ πλοῖόν γ'ὁρῶ. B. 181—2,

hic fortasse apud *λίμνη* articulum exspectare possumus propter relativam sententiam sequentem, vide pag. 76. A.

τροχίλος ὄρνις οὑτοσί. O. 79.

„*τροχίλος ὄρνις* ist Prädicat daher nicht *οὔρνις* zu schreiben" — Kockii nota. Alia exempla sunt: *A*. 1126, 1127, *N*. 94, Σ. 259, 575, 953, *B*. 21, 639.

§ 5. De articuli apud nomina propria usu.

Nomina propria eorum individuorum, quorum ipsorum natura non descripta est, semper fere articulo carent, vel, ut Apollonius recte dicit, nomina propria propter proprietatem suam inhaerentem non tam articulo egent, quam ea nomina, quae

communnen rem significant.[1]) Secundum eam legem Aristophanis in comoediis suis plerumque nomina propria sine articulo scribit, ut *Αἰσχύλος* *B*. 778, 792, 807, etc., *Ἀντιφῶν* *Σ*. 1301. *Γέρων* *Ἐκ*. 848. *Γλύκη* *Ἐκ*. 43. *Δεξίθεος* *Α*. 14. *Ἐπίκουρος* *Ἐκ*. 644. *Εὐδήμου* *Π*. 884. *Ἡσίοδος* *B*. 1033. *Θεογένης* *Σ*. 1183. *Θέωρος* *Σ*. 599. *Ἰοφῶν* *B*. 73. *Κελεός* *Α*. 49. *Κηφισοφῶν* *B*. 1408. *Λάμαχος* *Α*. 960. *Λευκολόφας* *Ἐκ*. 645. *Μελανθίου* *O*. 151. *Νικίαν* *I*. 358. *Ξένυλλα* *Θ*. 633. *Οἴαγρος* *Σ*. 579. *Ὅμηρος* *N*. 1056. *Ὀρφεύς* *B*. 1032. *Πείσανδρος* *Λ*. 490. *Προδίκῳ* *O*. 692. *Σιμωνίδης* *Σ*. 1410. *Στράτων* *I*. 1374. *Τληπόλεμος* *N*. 1266. *Ὑπέρβολος* *N*. 551. *Φειδίας* *E*. 605. *Χαριξένης* *Ἐκ*. 943, etc., etc., etc.

Praeterea exceptis et *Λ*. 1213, ubi *ὁ Μανῆς* communis magis quam singuli servi nomen est, et *τὸν Κλεισθένη* *B*. 422, in lyricis choris nunquam nomen singulae personae (deis exceptis) articulum habet; qua re illud Porsoni[2]) rectum esse in comoediis confirmatur, quod de nominibus propriis dicit: „articulos vitandos in choricis censeo."

Sed non raro articulus in Aristophanis[3]) diverbiis nomini proprio additum est:

---

[1]) *καθά περ ἡ ἐπὶ τῶν κυρίων, εἴ γε τὰ κύρια διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἰδιότητα οὐχ οὕτως προσδέεται τοῦ ἄρθρου, καθά περ τὰ κοινὴν ἔννοιαν ἔχοντα. δυνάμει γὰρ συστέλλεται ἐκ τῆς πολλῆς ποιότητος τῇ παραθέσει τοῦ ἄρθρου κτλ — Περὶ Συντ. I. 34*., et, *τὰ μέντοι κύρια διὰ τῆς ἰδίας θέσεως ἀναπολούμενα οὐχ οὕτω προσδέεται το˜ ἄρθρου* — I. 42.

[2]) ad Euripidis Med. 984.

[3]) Valckenaerus (ad Eurip. Phoen. 147) tragicos poetas articulum nomini proprio addidisse negat et pergit, „Articulus scilicet a poetis neglectus, ubi videbatur in usu communi requiri, versibus poetarum in puerorum commodum a literatoribus superscribi solebat atque hinc saepenumero sedem non suam occupat." ita Rudolphus (Comm Soc. Phil. Lips. IV. 1. p. 80), „in ipso Platone tanta est etiam in articulis addendis inconstantia ac passim in omittendis constantia, ut saepius mihi a Grammaticis additus quam a Librariis omissus videatur." Porsonus ea Valckenaeri an vera sint dubitat, cum diceret, „raro, nisi propter emphasin quandam, aut initio sententiae, ubi particula inseritur." Harrisii (Hermes 5 Ed. Lond. 1806, p. 225) verba: „The Article with proper names in Greek is a mere pleonasm unless perhaps it serves to distinguish sexes." ineptiora sunt, quam quae respectanda sint.

A. Nomen personae proprium articulum habet, si illa persona aut supra nominata est aut nota vel praeclara est.[1])

Illius legis hic locus exemplo sit:

πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, κτλ. Π. 716—7,

ubi *Νεοκλείδης* supra, vers. 665, nominatum est:

εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός.

Item O. 970.

ἠνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτον πρὸς τὸν ἀέρα

atque eiusdem prophetae, qui oraculum explicat, vers. 962

ὡς ἔστι Βάκιδος χρησμὸς, κτλ.

Praeterea cum Demosthenes oraculum surreptum contempletur, haec dialogus dicitur:

ΔΗ. ὦ Βάκι. ΝΙ. τί ἐστι; ΔΗ. δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
ΝΙ. πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ. Ι. 123—4.

Et *ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;* Ν. 30.

cui antecedit

φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; vss. 21—2.

ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες. Λ. 795—6,

et *κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι*
τῷ Μελανίωνι. Λ. 805—6

quibus praegreditur

οὕτως ἦν ποτε νέος Μελανίων τις, κτλ. vs. 785.

Itaque

ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας·
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν [Sic R. alia Mss. *τοῦ.*] *Σωκράτους ἀφήλατο.*
Ν. 144—7.

---

[1]) „Nimirum articulus apponatur ad illud nomen, quod aut loquenti vel ei quicum is loquitur in animo versatur, aut fama et sermonibus hominum celebratum est." G. Hermann., Praef. ad Eurip. Iph. Aul. p. XVII.

ΚΗ. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
ΑΜ. ἐγώ. ΚΗ. τίς ὤν; ΑΜ. Ἀμφίθεος. ΚΗ. οὐκ ἄνθρωπος; ΑΜ. οὔ. ἀλλ'ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν κτλ. *Α.* 45—7
φέρ'ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
Β. ὁ Πεισίου Μέλης. Α. μετὰ τὸν Μέλητα δ'ἦν.
Α. ἔχ'ἀτρέμ', ἐγᾦδα· Χαῖρις. Pherecrates. *Ἀγρ.* IV.

Eius autem legis, qua articulus personis praeclaris vel notis additur, hi loci exempla sint:

ὅτε δή'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον *Α.* 10.[1]
ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι'αὐτὸ τὴν μάχαιραν. *N.* 1063.

κατὰ τὸν Ὅμηρον. Ο. 910. *τὸν Θαλῆν N.* 180. *τὸν Νέστορα N.* 1067. *ὁ Πλοῦτος Π.* 494. et alios propter virtutem praeclaros Aristophanes articulo insignes statuit. Sed cum Aristophanes de personis propter nequitiam famosis dicit, saepius articulum ponit, ut diceret: haec illa est persona, quam omnes cognoscitis propter nequitiam et depravitatem, ut in

ὁ Πάμφιλος δ'οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
ὁ Βελενοπώλης δ'οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου; Π. 174—5,

Pamphilus, ut a scholiasta discimus, demagogus et fur erat, et Belenopoles eius parasitus.

Ita *τὸν Λυσικράτη Ο.* 513 dux erat donis corruptus. *τὸν Κλεισθένη* B. 422 homo vanus atque ineptus.

ΗΡ. ὁ δὲ Ξενοκλέης; ΔΙ. ἐξόλοιτο νὴ Δία. *B.* 86 non sunt explicanda. *ὁ Φιλοκλέης Θ.* 168 summum vitium eius informitas videtur fuisse. *ὁ Τελέας Ο.* 168, de quo scholiastes Platonis verbis utitur,

νοεῖ μὲν ἕτερ' ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει [*Συρφ. ΙΙ.*].

τοῦ Κλεωνύμου Ε. 1295 homo ignavus fuit. *τὸν Κλέωνα Ε.* 577 inimicus Aristophanis, neque dubium est, quin Aristophanis eadem contemptione *ὁ μὲν Εὐριπίδης Β.* 80 et *ὁ γὰρ Εὐριπίδης Β.* 801 dixerit.

Hae sunt leges, quibus nomen mortalium proprium sine

---

[1]) Hic articulus aequam vim habet atque Latinum „ille" in „ex ponto Medea illa quondam profugisse dicitur" — Man. 9. 22. Cf. praeterea Kuehneri Ausf. Gramm. d. Lat. Spr. II, p. 454. Anm. 4.

attributo dictum articulum habet, sed dramatum nomina, etiamsi propria sunt, semper articulum habent, ut

τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἴολον
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον. **B.** 863—4.

τὴν Ἀνδρομέδαν. **B.** 53. *τὸν δὲ Τήλεφον.* *A.* 555, *B.* 855. quae omnia dramata Euripidis sunt.

Nomina propria deorum et heroum saepe articulum habent: *τὸν Ἀθάμαντα* *N.* 258. *τὴν Θέτιν* . . . *ὁ Πηλεύς* *N.* 1067. *τοῦ Γανυμήδους* *E.* 724. *ὅ γ' Ἀπόλλων* *O.* 584. *χὴ Φερσέφαττα* *B.* 672. *τῆς Ἀφροδίτης* *B.* 1045. *ὁ Ζεύς.* *Π.* 87, etc.

In formulis iurandi nomina deorum invocatorum articulum semper habent uno Iove excepto, sed vide pag. 74, § 13.

B. Nomen proprium, cui attributivum praegreditur, semper fere articulum habet. e. g. *ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων* *Θ.* 49. *ὁ σοφὸς Αἰσχύλος* *B.* 1154. *ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χὴ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη* *Λ.* 551. *ὁ κλεινὸς Δῆμος* *I.* 1328. *ὁ μέγας Διοπείθης* *O.* 988. *τὴν καινὴν Ἑλένην* *Θ.* 850. *ῥακότριψ Εὐριπίδης* *Θ.* 426. *ὁ θεῖος Μεγακλέης* *N.* 124. *ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος* *B.* 1034. *ὁ κακοδαίμων Σωκράτης* *N.* 104.

Si nomen proprium dei nomen appellativum appositivum cum articulo sequitur, etiam illud nomen articulum habet: *ὁ Ποσειδῶν οὑπὶ Ταινάρῳ θεός* *A.* 510. *ἡ Παλλὰς ἡ Πυλαιμάχος* *I.* 1172. *ὁ Ζεὺς ὁ νῦν βασιλεύων* *O.* 514. *ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ* [1]) *Π.* 1189, 1186, et in formulis iurandi: *πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου* *O.* 130. *μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον* *N.* 817. *μὰ τὸν Δία τὸν σωτῆρα* *N.* 1239, *B.* 738, 1433, *Ex.* 79, 761, 1045, *Π.* 877. *νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον* *I.* 297. *νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον* *Θ.* 858.

Sin autem hominum nomen proprium nomen appellativum appositivum sequitur, illud nomen articulo caret, cuius legis exempla vid, pag. 66. Horum autem qui sequuntur locorum articulus propter notitiam nominum positus est:

ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν *N.* 1187.
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγε. *Σ.* 596.
(Blaydesius *αὐτὸς δὲ Κλέων κτλ.*).
τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν *Π.* 302, 309.

---

[1]) Kruegerus 50. 7. 10.

ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποφ' ὃς ὄρνις ἐγένετ' ἐκ τῶν ὀρνέων· O. 15—6 et 46—7.

C. Leges, quibus nomina terrarum, urbium, montium, insularum, etc., populorum[1]) festorumque nomina, cum pluralia tanta sint, articulum habeant an eo careant, certas constituere non possumus; nam etsi plerumque articulus ponitur, ut ἡ δ' Ἑλλάς E. 646. τὴν Ἑλλάδα A. 531, Σ. 520, E. 59, 108, 270, 408, Λ. 41, 525. ἡ Λακεδαίμων N. 214. τὴν Λιβύην O. 710. τὸν Τάρταρον N. 192. τοῦ Φελλέως A. 273, N. 71. τὴν Πάρνηθα N. 323. τὴν Πύλον E. 219. ὁ Πειραιεὺς I. 885. ἡ δέ γ' Εὔβοια N. 211, Σ. 715. τὴν Αἴγιναν A. 653. τοὺς Ἕλληνας Π. 584. οἱ Λάκωνες E. 216, 478, 701, etc. οἱ Θρᾷκες A. 155. οἱ Κᾶρες O. 292. τὰ Θεσμοφόρια E. 223. τοὺς Χόας A. 961. τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους A. 1077, etc., tamen eadem vel talia nomina articulo carent his locis: Ἑλλάς O. 998. Ἑλλάδι. A. 8. Αἰγύπτου O. 504. Μαραθῶνι I. 781. Αἴτνας O. 926. Ἀθηναίοισιν A. 99. Λάκωσιν A. 304. Ἕλλησιν E. 204. Μεγαρέων A. 519. Βοιωτίοις A. 624. Μιλησίους I. 361. Ἀργείους I. 466. Παναθηναίοις N. 386, 988. Διονυσίων E. 530, etc. Unum illud certum est, ea nomina articulo carere, si cum praepositione coniuncta sunt, ut ἐν Θρᾴκῃ A. 136. ἐκ Θετταλίας Π. 521. ἐν Κύπρῳ Θ. 446. ἐν Πύλῳ Λ. 104, I. 55. ἐν Ἄργει I. 465. ἐκ Ποτειδαίας I. 438. ἐν Πειραεῖ E. 145. ἐν Δελφοῖς Σ. 159. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου I. 1005. παρ' Ἀθηναίων E. 261. ἐκ Λεπρῶν A. 724. ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ A. 606. ἐξ Ἀπατουρίων A. 146, Θ. 558, etc., etc.

Loci, quibus haec lex neglecta est, ut ἀπὸ τῆς Σπάρτης Λ. 1072. ἐν τοῖς Ἕλλησι A. 554, B. 724, rari sunt.

§ 6. De articuli apud appellativa nomina usu.

Sunt nomina appellativa, quorum articuli usus aequus est atque apud nomina propria. Ita articulum habent

[1]) „in numero plurali nominum gentilicorum articulum aut addi aut omitti constat" — Stallbaum ad Platonis Phaedo 57, A. Sic etiam Kuehnerus, „Pluralische Völkernamen, sowie auch die Namen von Ländern, Ortschaften und Festen stehen bald mit, bald ohne Artikel" — Gr. Gram. II, § 462 a.

A. nomina earum rerum, quae singulae in rerum natura existunt, ut, etiamsi appellativa sunt, proprii nominis vim habeant. Ut nomina naturae corporum:

γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα *O.* 995.

ἐξ οὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα *O.* 1515,

et ita semper cum articulo τὸν ἀέρα: *N.* 198, 230, 393, 763, *E.* 81, 827, 832, *O.* 551, 837, 1140, 1409.

ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν *Π.* 1129 (De ea cum πρὸς constructione cf. Bernhardius, Synt. p. 264).

'Επ' ἀριστέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν ἐφευρῇς.
Cratinus *Οδ.* III.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδ' τῆς φροντίδος.
N. 232—3.

Praeterea τῆς γῆς *N.* 227, *Σ.* 711, *E.* 167, *O.* 473, *Π.* 238. τὰν τῇ γῇ *I.* 598. τὴν γὴν *I.* 156, 819, *N.* 187, 264, *Σ.* 1110, *O.* 582, *Λ.* 977, *B.* 1463, *Εκ.* 597, 651, 1042, Νῆσοι III, Cratinus *Δηλ.* IV, etc.

ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τον ἥλιον *N.* 225, 1503, etiam *N.* 771, 1280, *E.* 567, *Θ.* 69, *Εκ.* 64. Ἥλιος ut persona adhibetur et articulum habet in *N.* 584, *E.* 406, *Π.* 771.[1])

τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ; *N.* 1290—1.

et in *E.* 507, *Σ.* 23 (cf. p. 64 D), Crates *Θηρ.* II, 4.

ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες κτλ. *N.* 95.

Praeterea *N.* 193, *Σ.* 18, 416, 1084, *E.* 56, 70, 104, 112, *O.* 178, 264, 1249, 1686, *Εκ.* 83, Crates *Βουκ.* III, et saepe in formulis iurandi cum νὴ cf. pag. 74 A.

καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον·
Λ. 139.

ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδοὺς· κτλ. *N.* 584.

τῆς σελήνης *N.* 171, 1507. τὴν σελήνην *N.* 17, 750, et bis ἡ Σελήνη ut persona adhibita *N.* 608, *E.* 406.

---

[1]) Cf. etiam pag. 53.

Itaque articulum habent naturae phenomena, ut

κἀτ' ἐντεῦθεν πρῳρατεῦσαι καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι, *I.* 543.

ὅθ' ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο *Σ.* 1124.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρί, κτλ. *N.* 395. *N.* 403 et *τὸν κεραυνὸν* *O.* 1538.

νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι *O.* 1608, *O* 728. *ἐκ τῶν νεφελῶν* *O.* 818, 1383, 1386.

ἐν τῷ σκότῳ invenitur in *Σ.* 256, 276 (lyr.), 911, *O.* 1483 (lyr.), *Ex.* 314, 375.

ὅμως γε μὴν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς. *N.* 631—2.

πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν ἐς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην *E.* 307—8.

Neque solum res tota natura solae existentes, sed etiam res, quae Athenis singulae erant, articulum habent:

ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας, *A.* 876—7,

et praeterea: *τῆς ἀγορᾶς* *A.* 723, *Πολύϊδος* *III.* *ἐν τἀγορᾷ* *A.* 728, 838, 848, 855, *I.* 677, 1258. *τὴν ἀγορὰν* *N.* 1003, *Σ.* 16, *E.* 999, 1010, *A.* 558, *Ex.* 681, 759, Phrynichus *'Εφ.* I, 4, Amipsias *Κοτταβ.* I.

οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον. *I.* 395, *A.* 379, *I.* 485.

τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ πρυτανεῖον. *A.* 124—5.

et *βουλή* cum articulo coniungitur in *I.* 363, 629, 653, 657, 663, 681, *E.* 714, 846, 878, 893, *A.* 1011, *Θ.* 371, 943, *Π.* 949.

καίτοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· *Ex.* 20—1.

οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν. *A.* 173,

τῆς ἐκκλησίας *Θ.* 277, *Ex.* 89. *ἐν τἠκκλησίᾳ* *I.* 76, 1340, *E.* 667, *A.* 390, *Ex.* 135, 188, 191, 249, *Π.* 330. *τὴν ἐκκλησίαν* *A.* 56, *Π.* 950.

καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ πρυτανεῖον καλῶ *I.* 1404.

ὥσπερ νυνὶ μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ πρυτανείῳ· *I.* 766.

et vide praeterea *I.* 281, 535.

B. Articulus saepissime cum partibus et mentis et corporis hominis ad proprietatem exprimendam coniungitur. Omnes locos afferre longum est atque vix enumerabiles sunt; qui sequuntur loci exemplo sint: Articulus vim habet pronominis

a) „meus":

ΔΙ. τί δ'ἔπαθες; ΓΕ. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.	*Α.* 1027.
ἀλλ'ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χόα,	
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.	*Ι.* 95—6.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως ἐπεστρατεύσατο	
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·	*Σ.* 11—2.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη	*Ε.* 820.
οὐκ, ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης	
ἔποψ ἐγένετο κτλ.	*Ο.* 71—2.
ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,	*Λ.* 8.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ.	*Θ.* 148.
ἐξαίφνης πόθος	
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα	*Β.* 53—4.
σὺ δ', ὦ Σίκων	
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπασίαν.	*Εκ.* 867—8.
ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον	
ἐρῶν ἀκοῦσαι.	*Π.* 1008—9.

b) „tuus" vel „vester":

ἄπελθ' ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ	
παράσχες εἰποῦσ' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.	*Α.* 486—7.
ὦ μακάριε τῆς τύχης,	
ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν ἐς τὰ πράγματα.	*Ι.* 186—7.
κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.	*Ν.* 81.
ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς.	*Ν.* 86
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς	
κεράμῳ τὸ νῶτον ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.	*Σ.* 1294—5,
ἀλλὰ ταῖς ἅμαις	
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε	*Ε.* 426—7.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν	*Ο.* 54.
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.	*'Λ.* 7.
δίκαιος ὁ λόγος· κτλ.	*Β.* 623.

c) „suus":

πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;	*Α.* 83.

ἰδοὺ κρέμαι', ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο
καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν. N. 872—3.
ἀλλ' ὦ πονήρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα. Σ. 214—6.
μὰ τὸν Δί'ἀλλ'ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν E. 6—7.
σὺ δ'οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων
καὶ τὰς ἀπειλάς; B. 492—3.
αὐτίκα γυναικεῖ'ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν. Θ. 151—2.

d) „sua":
ἐγὼ δὲ [sc. *φέρω σοι*] *μυστίλας μεμυστιλμένας*
ὑπὸ τῆς θεοῦ τῇ χειρὶ τἠλεφαντίνῃ I. 1168—9.
οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν; I. 1175—6.
οἶμαι. τί δῆθ' ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι; E. 863.
τὴν δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορόξαι O.474—5.

e) „suum": *μάλλά μοι δὸς ἓν μόνον,*
κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον A. 458—9.

f) „noster": *ὅστις ἡμῖν ἤθελε*
σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας. A. 57—8.
ἀκούετε λεῴ κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· κτλ. A. 1000—1.
σὲ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι. I.781.
ὁ πανοῦργος οὑτοσί,
ὃς ἐς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε B. 549—50.

g) „suus" (plural.):
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, Σ. 225—6.
ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θὤπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε O. 448—9.

Praeterea articulus cum nominibus propinquitatem exprimentibus coniungitur ad proprietatem significandam:

καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρί θ' ἱματίδιον· Π. 984—5.
κάμνει κόρη τις, εὐθὺς ἀδελφὸς λέγει Θ. 405

[quem versum Dindorfius falso eis signis affecit, quasi Aristophanes alius poetae verba attulisset] sed in Mss. ἀδελφός [1]) est, ut est in lyrico

ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν τὸν χορὸν εἶχον ἀδελφός τε καὶ αὐτὸς κτλ.

E. 808.

οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. *B.* 1079—81.

οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,

Θ. 560—1.

τί δ' ἦν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε; *Λ.* 157.[1])

Articulus cum ἀνήρ (= coniux) coniunctus vim possessivam habet in *E.* 967,[2]) *Λ.* 17, 152,[2]) 514,[2]) 719, 763. *Θ.* 403,[2]) 495,[2]) 499, 813, 1168, *Ek.* 48, 224, 243, 270, 511.

Ita cum γυνή (= coniux) coniunctus articulus vim proprietatis exprimit in

πρόρριζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, *B.* 587—8.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα. *Λ.* 855.
ἤ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στιν καλῶς. *Λ.* 919,

et ita *E.* 1139, *O.* 441, *Λ.* 392, 395, 952, *Θ.* 1206, *B.* 949, 1408, *Ek.* 460, 461, 564, 1137, *Π.* 250, 1104, Θεσμ. δευτ. VIII, Fab. Inc. I.

ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρα,
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα. *E.* 111—3.

σκέψασθαι δ' ἐστὶ μάλιστα
ἀπὸ τῶν παίδων, τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι φρονοῦντας ἄριστα
αὐτοῖς, *Π.* 576—8.

καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον,

Σ. 1038—9.

πατήρ porro articulum possessivum habet in *A.* 147, *N.* 844, 860, 968, 998, 1325, 1331, 1405, 1420, 1424, 1428, *Σ.* 139, 474,

---

1) Cf. sub ὁ + α. pag. 27.
2) In codd. cum spiratu leni scriptum, cf. pag. 48.

570, 583, 839, 876, *E.* 793, 1153, *O.* 757, 758, 1230, 1348, 1350, 1352, 1357, 1359, 1364, 1368, 1605, *Θ.* 563, 1056, *B.* 698, 1141, 1185, 1191, *Π.* 829.

εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ. *A.* 457.

ΔΙ. ἤδη δ'ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;

ΜΕ. ναὶ τὸν Ποσειδᾶν, καὶ κ'ἄνις γα τῶ πατρός. *A.*797—8.

τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω κτλ. *N.* 1444.

et *N.* 1447, *Σ.* 1178, *Θ.* 732.

ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν. *N.* 1169,

ἀλλ' ἄφες με καὶ σὺ καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν *Σ.* 452.

A. 145, *N.* 1313, 1341, 1435, *Π.* 35, 47.

τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; *Λ.* 99—100.

ἢν δέ σε καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολῇ μετὰ τῶν παίδων χορεῦσαι, *E.* 781—2,

et ita in *A.* 132, *Σ.* 976, *O.* 131, *Λ.* 701, 877, 880, 1192.

C. Appellativa nomina earum partium temporis, quae natura existunt, lege priora neglecta articulo carent, si ad tempus, quo aliquid fit, definiendum adhibentur.

ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας *N.* 175.

ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας *A.* 616.

ἐγὼ δ'ἄδειπνος ἑσπέρας ηὐλιζόμην
Eupolis Fab. Inc. XXVIII.

et ita in *N.* 613, *Σ.* 1401, *E.* 227, *O.* 1054, *Λ.* 1109, *Ek.* 56. Articulus autem additur in

καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα γαλῆν τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι. *E.* 795—6.

εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας· *E.* 1151.

et vid. p. 73 D.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε
μηχανὴν ὅπως τάχισθ' ἕ-
ως γὰρ, ὦ μελίττιον. *Σ.* 365—6.

οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται *N.* 3.

ἕως διέλαμψεν ἡμέρα *Π.* 744.

σπεύδωμεν, ἄνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι *Σ.* 245.

καιρὸς δέ· δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινὸς ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
Ek. 577.

Ἀλλ' ἐστίν, ὦ πατέρ, κομιδῇ μεσημβρία
ἡνίκα γε τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών. Κωκ. *II.*
Ἐὰν δέ γ' ἡμῶν σῦκά τις μεσημβρίας
τρώγων καθεύδῃ χλωρά, κτλ. Nicophon. *Σειρ. I.*

Saepe autem nomini *μεσημβρία* articulus additur

κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας, *Σ.* 500,

etiam *E.* 290, *Λ.* 418, *Προαγών* IV, Pherecrates. *Κραπ.* I. 3.

νουμηνία γάρ ἐστιν. *Σ.* 171.
ἦ πανταχοῦ τοι νυκτός ἐστιν ἐν καλῷ; *E.* 321.

Accusativus casus *νύκτα*, si durationem temporis exprimit, semper articulum habet:

τὴν νύκτα θρυλλῶν κτλ. *I.* 348.

et *N.* 36, 75, 1069, 1129, *Σ.* 93, *Θ.* 494, *Εκ.* 33, 39, 55, 1099, 1123, *Π.* 1031. Cf. etiam p. 73. D.

κἀγὼ νομίσας ὄρθρον ἐχώρουν Ἁλιμουντάδε, κτλ. *O.* 496.
ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ. *Λ.* 256.
τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν γ' ὄρθρος βαθύς *Σ.* 216,

sed articulus additur in

οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι; *Εκ.* 462,
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους. *Λ.* 966

ubi *ὄρθρον* durationem exprimit, ut Latine „per totum mane". Si in primo loco *ὄρθρον* momentum temporis exprimeret, ut Latinum „prima luce," emendatio Blaydesii *πρὸς ὄρθρον* pro *τὸν ὄρθρον* recta esset, nam accusativus cum articulo coniunctus non momentum, sed durationem temporis exprimit, et ipse Aristophanes, cum momentum exprimere voluit, *πρὸς ὄρθρον* *Λ.* 1089, *Εκ.* 20, *κατ' ὄρθρον* *Σ.* 772, et *ὑπ' ὄρθρον* *Θ.* 500, dicit. Sed Blaydesii interpretatio nec necessaria nec desideranda est.

Ἄνυσόν ποτ' ἐξελθών, σκότος γὰρ γίγνεται,
κτλ. Pherecrates *Δουλοδ.* V.
ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς, ἐμοὶ δ'
ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν, *Εκ.* 351—2.
ὥρα 'στὶν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν. *Λ.* 393.

I. 419, *Σ.* 346, 648, *O.* 640, 714, *Θ.* 1189, 1228, *Εκ.* 30, 285, 877, *Προαγών* VI, Hermippus *Στρατ.* V, Philyllius *Αὔγη* I.

Nomina anni temporum modo cum articulo modo sine eo sunt his locis:

πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας. *O.* 709 (chor.).

τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς
ἀσπίδας φυλλορροεῖ. *O.* 1478—81 (chor.).

ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, κτλ. *N.* 1008 (chor.).

ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις, *N.* 311 (chor.).

καὶ τῶν φιβάλεων τρῶγε σύκων τοῦ θέρους, Pherecrates *Κραπ.* I. 2, et ita in *E.* 1134, 1171, *Προαγών* IV, Lysippus. *Βάκχαι* I. 3.

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικυούς, βότρυς, ὀπώραν, *Ὧραι* I. 1.

εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν
οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαίνας οὐκ ἀμπίσχονται· *O.* 1088—90 (chor.).

καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον, *Θ.* 67—8.

et genetivus absolutus invenitur sine articulo his locis: *I.* 883, *Σ.* 445, *B.* 1190, *Ἐκ.* 421.

D. In sequenti Alphabetae ordine composita collectione ea nomina appellativa inveniuntur, quae supra sub A ordinata erant, sed cum saepe magnam cum proprio nomine similitudinem habeant, sine articulo adhibentur. Una nonnulla appellativa afferentur, quae non facile sub ordine poni possunt.

ἀγορά quia nota erat Atheniensibus, ut nomen proprium articulo caret in

πρὸς ταῦτ', ὦ μειράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν κτλ. *N.* 990—1.

πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι, Pherecrates *Αὐτ* IX.

Articulus in

ὀρθῷ μετρήσω κανόνι προστιθείς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος, κἂν μέσῳ
ἀγορὰ κτλ. *O.* 1004—6

omissus est, quod *ἀγορά* indefinita est, alias *ἀγορά* nunquam nisi cum praepositionibus coniuncta articulo caret:

ὁτιὴ πονηρὸς κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς *I.* 181

ad hominem pessimum atque depravatum significandum, praeterea *ἐξ ἀγορᾶς* *Νῆσοι* I. 8, Cratinus *Θηρ.* III. 4, Plato Fab. Inc. XV. *ἐν ἀγορᾷ* *A.* 21, *I.* 293, 1009, 1245, 1373, *N.* 1055, *Σ.* 492, 1372,

Π. 787, *Γεωργ.* XIV. εἰς ἀγοράν *I.* 147, *Θ.* 457, *B.* 1350, *Ex.* 62, 711, 728, 819, *Π.* 874. κατ'ἀγοράν *Θ.* 578, *Νῆσοι* I. 3, Eupolis *Κολ.* I. 7, Strattis *Φιλ.* I. 1.

ἀγρός, sing. num., bis articulum habet:

ἀποβλέπων ἐς τὸν ἀγρὸν, κτλ. *A.* 32

„in agrum spectans", et in choro *E.* 1318; alias sine articulo, semper cum praepositione. εἰς ἀγρὸν *I.* 805, *E.* 536, 552, 555, 563, 569, 586, (lyr.), 1329 (lyr.), *Γεωργ.* XV. ἐξ ἀγροῦ *O.* 111, ἐν ἀγρῷ *E.* 1249, *Νῆσοι* I. 2. In numero plurali ἀγροί semper „rus" significat et apud Aristophanem, τὰ κατ'ἀγροὺς Διονύσια *A.* 52, 250 excepto, semper articulum habet.

καὶ γαρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν πύκν' ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας, *Ex.* 280—2.

I. 1394, *N.* 138, 1117, *E.* 632, 707, 866, 1202, *O.* 579, *Ex.* 432, *Π.* 224.

ἀήρ. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς. *O.* 187.
ταυτὶ δέ σοι τί ἔστι; ΜΕ. κανόνες ἀέρος. *O.* 999.[1])

et in enumeratione [2])

γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· κτλ. *O.* 694.

Alias semper articulum habet.

αἰθήρ nunquam articulum habet

ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθὴρ δονεῖται κτλ. *O.* 1182—3.

Sic *Θ.* 14, 43, 51, et in citatis vel parodiis Euripidis *Θ.* 272, *B.* 100, 311, 1352.

αἰθρία articulo caret in

καίτοι χρῆν αἰθρίας [sc. οὔσης] ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ'ἀποδημεῖν. *N.* 371.

ἀνήρ. Manuscripta et omnes fere veteres editores, quos accuratim et sine discrimine manuscripta, quibus non multis utebantur, secutos esse notum est, semper ἀνήρ habent, sive finitum sive infinitum est. Novi autem editores non semper manuscripta secuti sunt, sed discrimine facto ἁνήρ pro ἀνήρ scripserunt, ubi nomen unum, certum hominem significare videtur. Quam emendationem non semper a doctis probatam esse ex

[1]) Cf. pag. 70 B.
[2]) Cf. pag. 64 E.

verbis Heindorfii intelligi potest, qui haec recte dicit:[1]) „non tam facile sane τόν [ante ἄνδρα] excidit quam ὁ ante ἀνήρ." et iterum,[2]) „Malim ὁ ἀνήρ quamquam in ipso textu articulum sine libris intrudere iam non ausim." Ad primum Heindorfii Stallbaumus:[3]) „ne quis cum Heindorfio ἄνδρα pro τὸν ἄνδρα dictum putet verissime iudicavit Wittenbachius ἄνδρα venuste et cum irrisione quadam indefinite positum esse ut articulo non opus est." Kuehnerus eam emendationem sibi displicere his verbis[4]) ostendit: „Da nicht bloss der Nom., sondern auch die abhängigen Kasus so gebraucht werden, so ist die Schreibart ἄνθρωπος nicht zu billigen, wie auch nicht ἀνήρ st. ἀνήρ, wenn es auf einen bestimmten, vorher genannten Menschen zurückweist." Dindorfius contra dicit:[5]) „ἄνδρες Elmsleius, ἄνδρες et sic ubique ἀνήρ, ἄνθρωπος, neglecta crasi cum articulo, de quo semel monemus." Et Blaydesius nota ad ἀδελφός[6]) dicit: „In huiusmodi crasibus raro articulum servarunt libri. v. Bekk. ad Dem. p. 10., qui ἄνθρωπος, ἀδελφός, ἀνήρ, αὑτός, ἄν, contra libros plerumque reposuit."

Haec emendatio ipsius Aristophanis usu probari potest, nam cum casus obliquos nominis ἀνήρ percurrissemus, genetivum ἀνδρός viginti septem locis inveniri videmus, quorum sex locis articulus additus est, et ex reliquis uno et viginti locis ubi articulus omissus est, uno ἀνδρός finitum est, et is genetivus absolutus et in choro est:

σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου
γνοὺς ἀπολάψεις ὅ τι πλεῖστον δύνασαι
ταχέως· κτλ. *N.* 810—2.

Dativus casus ἀνδρί, si locos repetitos *A.* 223 et 224 unum habemus, tribus locis cum articulo, bis sine articulo, et id indefinitus, invenitur. Accusativus casus quadraginta quattuor locis articulum habet et triginta septem locis articulo, ubi

[1]) ad Plat. Thaeet. 162 B.
[2]) ad Plat. Thaeet. 162 H.
[3]) ad Plat. Phaedo. 98 B. cf. praeterea notam eius ad Thaeet. 155 D.
[4]) Gr. Gr. II, § 462, c.
[5]) ad A. 115.
[6]) Θ. 405.

adhiberi potuit (i. e. cum ἄνδρα non coniungitur cum pronomine indefinito, οὐδένα, etc.), caret, et, nisi fallor, unus ex triginta septem locus ubi articulum exspectare possummus, est

ΔI. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
EY. οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον, κτλ. *A.* 828—30.

Itaque cum Aristophanes in casibus obliquis nominis ἀνήρ centum tredecim locorum bis articulum omittat, ubi nomen finitum est, et quinquaginta tribus locis adhibeat, vix veri simile est eum articulum nullo centum quadraginta septem locorum nominativi, quorum triginta unum certos esse confirmare possumus (et nonnulli, *N.* 285, 344, etc., cum pronomine demonstrativo coniuncti sunt, vid. p. 104), posuisse. Contra veri simile et secundum rationem est nomen ἀνήρ si definitum est et unum hominem significat, iusto scilicet discrimine adhibito definitum sit necne, articulum habere et ἁνήρ scribi.

Quae emendatio multorum editorum auctoritate in Dindorfii editione invenitur, ut pro ἀνήρ in Mss. ἁνήρ sit, in *A.* 240, 423, 479, 494, 626, 837, 1037, 1178, *I.* 440, 514, 758, 919, *N.* 1031, *Σ.* 207, 269, 285, 344, 918, 1389, *E.* 650, *Λ.* 221, 222, 504,[1]) *Θ.* 403,[1]) 446, 495,[1]) 635, 1010, *Ex.* 62, 204, 367.

Aequa emendatio pro nominativo plurali ἄνδρες ἅνδρες facta est in *A.* 115, *I.* 244, *E.* 464, 967,[1]) *Λ.* 152,[1]) 157,[1]) 1117, *Θ.* 409, *B.* 1411, *Ex.* 877, *Π.* 767, ubi nomen certos homines significat. Quae emendatio non minus probanda est quam pro ἀνήρ ἁνήρ, nam plus centum locorum, ubi Aristophanes casibus obliquis pluralis numeri huius nominis usus est, nullus sine articulo est, quantum invenire potui, cum certos quosdam homines significare videatur. Saepe ἄνδρες sine articulo omnes mortales significat, e. g. *E.* 779, *B.* 835, 1049, Phrynichus, Fab. Inc. X, etc.

ἄνθρωπος nunquam in Mss. cum spiritu aspero invenitur, sed ἄνθρωπος, ut Stallbaumus iam iudicavit, saepe totum genus

---

[1]) Hic nomen coniugem significat et articulus possessivam vim habet, cf. pag. 42, B.

humanum[1]) significat. Ita nominativus universe usitatus est in *O*. 119, 452, 983, 1448, *Π*. 421, et in praedicato: *A*. 46, *N*. 492, *Σ*. 27, 49, *O*. 75, 169, *Λ*. 982.

Dindorfius a se ipse differt, cum scribit in exclamatione *O*. 1009 ἄνθρωπος Θαλῆς (Dobraeus, Meinekius, Bergkius habent ἅνθρωπος Θαλῆς), cum *B*. 652 ἄνθρωπος ἱερός· scribat. Mea autem sententia ἄνθρωπος, ut a Fritzschio, Kockio, Blaydesio scriptum est, utroque loco est praeferendum.[2])

Praeterea Dindorfius ἅνθρωπος habet, cum certum hominem significet, in *A*. 576, *Σ*. 168, 495, *O*. 1623, *Ex*. 811, *Π*. 118, ubi nomen cum pronomine demonstrativo οὗτος coniunctum est, et praeterea in *A*. 836, *O*. 940, *Λ*. 936, *Θ*. 2, *Π*. 855, 1023. Quibus locis addendum puto Velseni coniectura recte adhibita

εἰ μὲν οὖν ἅνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι κακά,
αὐτὸς ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου. *I*. 1275—6,

cum enim ἅνθρωπος sine dubio ad Ἀριφράδης πονηρός vs. 1281, et ἀνδρὸς φιλοῦ ad Ἀρίγνοτον vs. 1277 referatur, ab Aristophane non universa dicta est, quod esset, si ἄνθρωπος legeretur.

Casibus obliquis singularis numeri articulus semper additur, si certus quidam homo significatur.

Pluralis numerus ἄνθρωποι semper fere homines mortales significat, sive cum articulo sive sine articulo est. Duobus locis Dindorfius pro ἄνθρωποι in Mss. ἅνθρωποι scribit:

οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἅνθρωποι; κτλ. *Ex*. 672,

et minore iure Meinekii coniecturam secutus est in

ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἅνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας, *I*. 92—3,

quorum verborum sententia cum luce clarius universa sit (Videsne? cum homines bibant etc.), multo rectius ἄνθρωποι scribitur, ut W. Ribbeckius edit.

Reliqui casus obliqui pluralis numeri et cum et sine articulo nullo discrimine adhibentur. Ita cum articulo *A*. 650, *N*. 444,

---

[1]) „Bekkerus sine librorum suffragio scripsit ὁ ἄνθρωπος et Sauppius ἅνθρωπος propterea, ut videtur, quod in proximis articulus nomini praemittitur. Sed est hoc nomen in numero eorum, quae, quando non de certo quodam atque uno, sed de genere in universum dicuntur, articulo carere recte possunt." — Nota ad Plat. Protag. 355. A. Cf. et Not. ad Pol. 619. B.

[2]) Krueger. 45, 2, 4.

E. 1015, *O.* 481, *B.* 1010, *Π.* 490, etc., etc., et sine artic... *A.* 881, *Σ.* 1029, *E.* 739, *O.* 844, *B.* 701, *Π.* 465, etc., etc.

ἄστυ Athenas significat et articulum habet *Εκ.* 673, s... *A.* 33 *στυγῶν μὲν ἄστυ* urbem ut ruri oppositam significa... Lacedaemonem significat in

ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι
ξενηλατοῦμεν καὶ κεκίνηταί τινες
πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ, κτλ. — *O.* 1012–...

βασιλεύς articulum habet in

ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν. — *A.* 1224–5,

ubi principem festi significat. *βασιλεὺς ὁ μέγας* ad regem Persarum nominandum in *A.* 65, 113, *O.* 486 invenitur, sed

μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ, — *Π.* 170,

et praeterea sine articulo, etiamsi certum regem significat, in *A.* 61, 94, 98, 102, 124, 647, *I.* 478, *O.* 467, 504 (praedicat.), 515, 568.

βορέας. *τοτὲ δ' αὖ βορέᾳ σῶμα πελάζων.* — *O.* 1399,
et *βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.* — *A.* 922.

βουλή articulo caret in *βουλὴν πατήσεις κτλ.* *I.* 166, *οὔτε βουλῆς ἐσθ' ἕδρα,* *O.* 79,[1]) et bis cum prepositionibus coniunctum in

οὐκ, ὦγαθ', ἐν βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι. — *I.* 722,
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' ἐς βουλὴν ἰὼν — *I.* 475.

βωμός. *ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δὴ* — *E.* 942.
καὶ τὴν κρατίστην δαίμον' ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός. *Λήμνιαι.* VII, et *E.* 957, *A.* 1140, *Θ.* 888, *Π.* 679, *Δαναΐδες.* IV, Pherecrates *Τυρ.* II, sed articulus omissus est in

οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. — *E.* 1019–20.

ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα
καθωσιώθη, κτλ. — *Π.* 660–1,

et in *E.* 938, *A.* 1130, *Θ.* 696.

γῆ articulo caret in *A.* 235, *I.* 1087, 1088, *N.* 203, 206, 567, *O.* 245, 470, 474, 477, 702, *Θ.* 859, *Εκ.* 601, *Π.* 515.

γυνή. Certe dici potest Aristophanem nunquam articulum

---

1) Cf. pag. 70 B.

apud γυνή omisisse sive feminam sive coniugem significat, ut vel certam personam vel pronomen possessivum exprimeret.

δαίμων articulum habet in

ὡς φιλόπολίς τίς ἐσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός. *Π.* 728,

et in *I.* 107, 111, *N.* 253, 1261, *Π.* 7, *Λήμνιαι* VII. sed eo caret in ἀγαθοῦ δαίμονος *I.* 85, 106, *Σ.* 525, *E.* 300, δαίμονος πεδαρσίου *O.* 1197, et in choris *N.* 574 (appositivum indefinitum), *E.* 946, *Λ.* 1287, *Θ.* 106, 674.

δεσπότης articulum semper fere habet ad pronomen possessivum exprimendum:

ἀλλ' εὗρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου. *I.* 20,

I. 47, 53, 58, *N.* 1488, *Σ.* 87, 442, *E.* 54, 80, *O.* 60, 71, 80, *Θ.* 341, *B.* 670, 739, 746, 810, 812, *Eκ.* 1125, *Π.* 12, 253, 260, 262, 285, 319, 633, 819, 1103, 1139, septem locis omittitur, quorum quinque *I.* 40, 67, *B.* 694, 742, *Π.* 201, in praedicato sunt; *Π.* 2 infinitus est; unus definitus:

ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἅττ' ἂν λαλῶσι; *B.* 750—1.

δῆμος semper fere articulum habet: *Λ.* 33, *I.* 212, *N.* 432, *Σ.* 41, *E.* 683, *Λ.* 514, *Θ.* 335, *B.* 1086, *Eκ.* 453, *Π.* 567, etc., etc., et tribus locis omittitur: *Θ.* 353, 1145, *Eκ.* 575 qui omnes in choro sunt.

δόμος nunquam articulum apud Aristophanem habet:

ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων, *Λ.* 450.

Praeterea *Λ.* 456, 460, *N.* 303 (lyr.), 1161, *O.* 1241, 1247, 1708, 1710, *Λ.* 707, *Eκ.* 11.

ἐκκλησία articulo caret in universis sententiis, ut ποιεῖν ἐκκλησίαν *Λ.* 169, *I.* 746, *Θ.* 374. γενομένης ἐκκλησίας. *Γηρυτ.* *I.* 3. ἐούσης κυρίας ἐκκλησίας. *Λ.* 19. et bis *O.* 1030, *Eκ.* 183 infinitum est, praeterea saepe cum praepositionibus εἰς, ἐκ in *Eκ.* vss. 89, 270, 289, 352, 374, 490, 548, 740, et *Λ.* 28.

ἥλιος. Cum omnes commentatores concedant crasin ο + η = η esse, quod probatur locis Aristophanis θἤμισυ, θἠμέτερον,

θηρῷον, [1]) nemo animadvertit veri simile esse, quod *ἥλιο* articulo caret, eidem causae tribuendum esse, et in

μόνοις γάρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν. *B.* 455,
ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ, *Ex.* 416,
et *πόλος τόδ' ἐστίν; εἶτα ποστὴν ἥλιος τέτραπται; Γηρυτ.* V.,

non necesse esse putare *ἥλιος* articulo carere, sed potius *ἥλιος* aequum esse ac *ὁ ἥλιος* per crasin coniunctum. Atque id bene probatur ipsius Aristophanis usu; nam invenitur *χὼ πανοῦργος Ἥλιος* *E.* 406, ubi articulus non iuxta nomen *ἥλιος* est, et aeque crasis vitatur in *ὁ δ' ἥλιος* *N.* 584. Accusativus articulum habet, etiam cum praepositione *πρὸς* invenitur, *πρὸς τὸν ἥλιον* *N.* 771, *E.* 567, *Θ.* 69, *Ex.* 64, Fab. Inc. XXIII, et una exceptio est

ἣν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. *Σ.* 771—2,

ubi *ἥλιον* lucem potius solis quam solem significat. Quattuor loci, ubi casus genetivus, articulo caret: *ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας.* *O.* 1711, *ἡλίου τροχῷ* *Θ.* 17, *λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις·* *Ex.* 5, et *χαῖρε φέγγος ἡλίου Δαιδ.* IX. 2, cum omnes coniunctiones sint, unam rem exprimentes, ad eum ordinem referendi sunt, quem pag. 69, § 11 explicabimus, itaque non possunt argumento esse *ἥλιος* non aequum esse atque *ὁ ἥλιος*.

θάλαττα saepe articulo caret in coordinatione praesertim cum *γῇ*, cf. p. 64 E., praeterea in

νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος. *Π.* 657—8,

et *ἐπὶ θάλατταν.* *Π.* 656.

θεά articulum habet in *τῇ θεᾷ Δαιτ. XII* (*τῇ θεῷ* Cobetus Var. Lect. 26., Elmsleius ad *A.* 724, Dindorfius), articulo autem caret *A.* 1290 (lyr.), *Θ.* 1106 (parodia ex Euripidis Andromeda.), *B.* 445, praeterea infinitum est; in duali numero de Cerere et Persephone dicto *τοῖν θεοῖν* (Cobetus, Var. Lect. 70, Meinekius, Dindorfius, Blaydesius pro *ταῖν θεαῖν* in Mss. [2]) *Θ.* 285, articulo autem caret *θεοῖν* (item pro *θεαῖν* in Mss.) *Θ.* 948, 1151.

[1]) Cf. pag. 29.
[2]) Cf. pag. 24 B.

θεός, si de (feminina) dea dicitur, semper articulum habet ad genus demonstrandum:

ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σε ἀλαζονείαις I. 903,

et I. 446, 655, 1169, 1173, 1185, 1203, E. 315, 501, 560, 581, Λ. 241, 303, B. 400, 504, 840.

Masculinum autem genus, casu nominativo excepto, raro articulo caret in singulari numero. Nominativus sine articulo est in

κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει. I. 200.

E. 939, 1187, Θ. 685 (lyr.), B. 533, Π. 347, 1188. *θεοῦ* non plus quam semel articulo caret et id infinitum est N. 1082. *ξὺν θεῷ* Π. 114 unum exemplum est, ubi dativus casus articulo caret. Accusativus sine articulo est in

ΞΑ. οὗτος, τί δέδρακας; ΔΙ. ἐγκέχοδα· καλει θεόν. B. 479,

ubi ad Apollinem referri videtur,[1]) alias non omittitur nisi in praedicato. Dualis numerus nunquam articulo caret et omnino raro adhibetur nisi in formulis iurandi cum *μὰ* vel *νὴ* coniunctus.[2]) Nominativus pluralis ut subiectum adhibitus articulo caret in N. 247, 481, O. 1620, Π. 405, alias non nisi in praedicato. *θεῶν* saepe articulo caret et id semper fere post nomina partitiva[3]) vel in formula iurandi *πρὸς θεῶν.*[4]) Apud *θεοῖς* semper omittitur articulus in formula vel „deis odiosus" in *τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας* Λ. 622, et Λ. 934, I. 34, N. 581, E. 1172, Λ. 283, 371, 397, 635, B. 936, vel „gratus deis" in

οὐ γάρ πω τοὔτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν. E. 1075,

et E. 1106. *θεοῖς* praeterea sine articulo est in I. 577, N. 305 (chor.), 1240, E. 1088, O. 190, 563, 854 (chor.), 1266, 1517, 1733 (chor.), Λ. 1277, B. 889, praeterea *ἐν θεοῖς* N. 573, et *ξὺν θεοῖς* Σ. 1085. *θεούς* sine articulo est in O. 632 (lyr.), 1262, Θ. 369 (lyr.), et *πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς* O. 1190, *ἐς θεοὺς* E. 128, 130, 132, *ἐπὶ θεούς* O. 634.

θύρα definitum est in

---

[1]) Ita Kochius in nota sua.
[2]) Cf. pag. 74.
[3]) Cf. pag. 72 C.
[4]) Cf. pag. 75 E.

τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτέ γ' ἴσχει θυρα *Α*. 127,
ὁ κύων ὁδὶ
ὥσπερ θύρας σοῦ τῶν λογίων παρεσθίει. *Ι*. 1025—6,
et cum prepositionibus coniunctum in
τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει; *Σ*. 1482,
ἐν θύρᾳ *Σ*. 98, *ἐπὶ θύραισιν* *Εκ*. 997, *ἐν Διὸς θύραισιν* *Ε*. 179, *πρὸ θυρῶν* *Σ*. 273, sed *πρὸ τῶν θυρῶν* *Α*. 989, *Σ*. 804, *ἀπὸ τῶν θυρῶν* *Α*. 864, *ἐπὶ ταῖς θύραις* *Εκ*. 865, 1114, etc., praeterea semper apud Aristophanem cum articulo. Accusativus *θύραν* triginta quattuor locis, *Α*. 403, 866, 1189, *Ν*. 132, etc., articulum habet et sine articulo est in

οὐδεὶς γὰρ ἐνδέχετ' οὐδ' ἀνεῴγει μοι θύραν. Pherecrates, *Κραπ*. VI.

καρδία semper fere articulum vi pronominis possessivi habet, ut

ἀλλ', ὦ Καλονίκη κάομαι τὴν καρδίαν *Α*. 8,

et *Ν*. 86, *Σ*. 374—5, *Β*. 54, 484, vel cum pronomine possessivo coniunctum in *Α*. 1, 12, *Ν*. 1368, *Β*. 481. Articulus autem omittitur in

τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας. *Α*. 489

(parodia ex Eurip.), *ἑκούσῃ καρδίᾳ* *Ι*. 1266 (chor. et. parod. ex Pindar. Frag. 59.), et semel ubi nomini pronomen possessivum additum est:

ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν *Θ*. 869.

In lyrico

ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας ἀ-
πωτέρω, Κλεώνυμος. *Ο*. 1473—5

καρδίας nomen abstractum est et fortitudinem significat.

κεφαλή, exceptis

ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος. *Σ*. 1221

et in colloquio

πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. *Α*. 833,

ἐς κεφαλήν σοί *Ε*. 1063, *Π*. 526, semper articulum habet vi pronominis possessivi, si hominis caput significat.

μήτηρ sine articulo est in lyrico *ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι* *Π*. 308 et 315; praedicatum est in *Θ*. 642, *Εκ*. 1040; infinitum est in *Θ*. 637.

νεφέλη indefinitum est in

ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην κενταύρῳ οἱμοίαν. *N.* 346.

Dativus pluralis cum praepositione ἐν coniunctus articulo caret in formula ἀετὸς ἐν νεφέλαις, ut rem longe abesse neque assequendum exprimatur, in

ὡς ἐν νεφέλαισιν ἀετὸς γενήσομαι *I.* 1013,

αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· κτλ. *O.* 978,

et *O.* 987, *Δαιτ.* XXXI; praeterea noster poeta νεφέλη nunquam sine articulo habet.

νῆσος articulum habet in *A.* 653, *I.* 170, 1034, 1319, *E.* 760. Semel eo caret in lyrico

κἀν μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις, *Σ.* 639—40.

νοῦς. Nominativus sine articulo est in

ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει *E.* 733,

praeterea eo non caret nisi abstractam mentem significat et, *N.* 728 excepto, cum ἔνεστι coniunctum est:[1])

ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι· *A.* 1124,

et ita *A.* 556, *I.* 1121. *Ex.* 856. Accusativus articulo caret in universa sententia νοῦν ἔχειν in νοῦν ἄρ' ἕξεις νὴ Δία *O.* 1371, etiam *N.* 317, 835, *Σ.* 1440, *B.* 534 (chor.), 696, 1396, *Ex.* 433, 777, νοῦν ὀλίγον κεκτημένος *Ex.* 747, et in κατὰ νοῦν, adverbii modo usitato, *I.* 549 (lyr.), *E.* 762, 940. Genetivus et dativus singuli inveniuntur, ille in coordinatione cum φρενῶν *A.* 432,[2]) hic in μηδενὶ ξὺν νῷ *N.* 580. Unus in comoedia locus, ubi pluralis νοῦς invenitur, est

τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ.
Σκην. Καταλ. IV, 2.

οὐρανός sine articulo est semel in

ἡμῖν τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς *O.* 1234,

et ter in coordinatione: *Σ.* 22, *O.* 694, 701.

πατήρ definite et sine articulo adhibetur in

ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ' ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν. *A.* 882—3

et οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. *B.* 1149,

[1]) Quae vis abstracta verbo τὶς exprimitur in κἂν ὑμῖν γέ τις ἐνῇ νοῦς *A.* 572.

[2]) Cf. pag. 64. E.

praeterea omissio contra legem non invenitur. Pluralis numerus nunquam sine articulo est: *N.* 968, 1424, *Σ.* 1039, *O.* 1440, *Λ.* 99, *B.* 698, *Π.* 577, etc.

π ν ύ ξ, excepto uno

ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν πυκνί, *Εκ.* 243,

semper articulum habet: *ἐν τῇ πυκνί Σ.* 31, *I.* 749, *E.* 680, *ἐς τὴν πύκνα I.* 751, *Θ.* 658, *Εκ.* 281, 283.

π ό λ ι ς, de urbe definita dictum et cum praepositione coniunctum semper articulo caret: ut urbem Athenas significans: *ἐν πόλει I.* 267, *B.* 1431, *ἐς πολιν Θ.* 812, *πρὸς πόλιν N.* 69, et Acropolin: *ἐν πόλει Λ.* 245, 317, 754, 758, 1183, *ἐς πόλιν Λ.* 302, 912, *πρὸς πόλιν Λ.* 266, 268.

π ρ υ τ α ν ε ῖ ο ν. Dativus articulo caret cum praepositione *ἐν* coniunctus in

δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λακάσει. *I.* 167,

et *I.* 709, *E.* 1084, *B.* 764.

π ύ λ η indefinitum et sine articulo est in

καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις *O.* 1158

et in translatione *σκότου πύλας Γηρυτ.* I., 1., quod ex Eurip. Hec. vs. 1. sumptum est. Articulus adhibetur in *I.* 1398, *Λ.* 250, 282, 423, *B.* 1094, *O.* 766, 1156, 1173, etc.,

σ ε λ ή ν η articulo caret in

εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ *N.* 754,

et *κατὰ σελήνην N.* 626.

σ ῶ μ α articulum habet vel vi pronominis possessivi, ut in *Σ.* 688, *Θ.* 152, 154, *Εκ.* 93, *Π.* 6, vel una cum pronomine possessivo coniunctum, ut in *N.* 440, 1413, *Θ.* 895, etc., sed neutrum habet in *O.* 1241, 1399 et *Εκ.* 10.

φ ρ ή ν sine articulo, etsi finitum est, in

ἔνι σοφόν τι φρενί; *O.* 429 (chor.),
πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ, κτλ. *O.* 438 (chor.),
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται,
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. *B.* 897—9 (chor.),

praeterea *I.* 1237, et *ἐν φρεσίν I.* 1052; praeterea *φρήν* aut infinitum est: *E.* 1030, *Θ.* 462., aut articulum habet: *O.* 1445, *B.* 886, *Π.* 581.

φ ῶ ς

μὴ πρίῃ, παῖ, δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίας καλόν. *N.* 614,

praeterea *Θ*. 194 (= Eur. Alc. vs. 691.), ἐς φως *E*. 445, *O*. 699, et indefinite *B*. 155, *Θ*. 126 (chor.).

χρησμός de certo oraculo sine articulo dicitur in

πῶς εἶπας; ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν *I*. 1237,
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν. *I*. 219—20,

praeterea aut infinitum est, ut

ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, κτλ. *Λ*. 767,
ᾄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ *I*. 61,
οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς
φράζων κτλ. *I*. 1229—30,

aut articulum habet, ut in *I*. 109, 116, 126, 128, 153, 177, 195, 961, 1025, 1029, 1064, 1086, *E*. 1101, *O*. 981, *Λ*. 777, 780, *Π*. 51, 55.

ψυχή articulum pronominis possessivi loco habet in

αἱρήσομαι γὰρ ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει *B*. 1468,
τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ τοῦτο ποιῆσαι; *Π*. 524,

Λ. 357, 375, *N*. 319, 712, *Σ*. 380, *O*. 466. Articulo caret ψυχή, etsi finitum est, in

σπεῦδ', ὦ ψυχή; ποῦ μοι ψυχή; *Σ*. 756,

N. 719, *E*. 1068, et bis ut accusativus respectivus adhibitum in

καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, κτλ. *N*. 1049—50,

et *E*. 675. Alias ψυχή aut infinitum aut abstractum est.

§ 7. De articuli in abstractis nominibus usu.

Articulum omitti apud nomina attributiva sive abstracta, quia plane universam et infinitam vim habent, facile est ad intelligendum neque habeo, cur id planius explicem.[1]) Itaque tantum illud explicandum est, ubi articulus nominibus abstractis additus sit, et ubi omissus apud ea nomina sit, quae finitam vel concretam aliquam vim habeant.

A. I. Articulus saepe abstracto nomini additur, quod personificatione concretum nomen factum est:

[1]) Multa nomina abstracta sine articulo adhibita in Hermanni nota ad N. 834 enumerantur, cf. praeterea Fritzschius ad Plat. Men. 70 A et Euth. 14 D.

μαχῶν
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην. *E.* 293———
τό τε τᾶς [vulg. τῆς] ἀγανόφρονος Ἡσυχίας
εὐάμερον πρόσωπον. *O.* 1321——
ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ. *E.* 2[illegible]

praeterea vss. 205, 310.

τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τὴν Πενίαν. *Π.* 593—4,

et ita vs. 618.

ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας; *E.* 711—2, et 706,
ὦ μακαρία βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας, *E.* 715,
καὶ τὴν Βασίλειάν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῶ.
ΠΕ. τίς ἐστιν ἡ Βασίλεια; *O.* 1536—7.

II. Ut appellativis nominibus articulus additur, ut supra § 6. B explicatum est, ita nominibus abstractis loco pronominis possessivi additur:

μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως. *Θ.* 173,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. *I.* 837,
ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας [1])
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, *N.* 835—6,
καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. *Σ.* 1170—1,
ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι, *B.* 868,

praeterea vs. 907, et Δαναΐδες XIII,

ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, *B.* 45,
πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι. *O.* 1284—5,

et *Π.* 753.

III. Articulus saepe nominibus abstractis additur, si vim plane universam habent. Qui usus in eis maxime sententiis invenitur, quae proverbii naturam habent, ut

ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν, κτλ. *I.* 191—3,

---

[1]) Hermannus nota ad hunc versum dicit, „dicuntur talia plerumque sine articulo."

τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία. Σ. 834,
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα, κτλ. *O.* 376,
ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτόδηλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα 'λάμβαν' ὑπιοῦσά με; Σ. 463—5,
οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν. *Π.* 549,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ' ὅπου δειπνήσετε· *Εκ.* 836—7,
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα; *N.* 236,
ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν, *N.* 412.

B. Nomina artium, etsi abstracta sunt, concretam tamen vim habent et modo cum articulo modo sine eo[1]) adhibentur. Ex Aristophane hos afferimus locos:

ἱππική sine articulo est in
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν. *N.* 27,
et ita *N.* 243, 1226, 1401, Σ. 1429, *Λ.* 676, *Εκ.* 846.

Articulus ponitur pronominis possessivi loco in
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι σχασάμενος τὴν ἱππικήν. *N.* 106—7.

Praeterea articulus invenitur in
οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν
τήνδε λαμβάνων ἄφνω πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν.
Eupolis *Φίλοι* IV.

μουσική articulum habet in
τὴν μουσικὴν
ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσιν.
Cratinus *Χείρ.* XII,
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τἀγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος αὖ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ,
ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,

---

[1]) De ea omissione semper commentatores disputabant, ut Elmsleius ad A. 499, Porsonus ad Eurip. Hec. 788, Heindorfius ad Plato. Soph. 422, Schaeferus, Melet. Crit. pag. 4 sq. Thompsonus, Syntax of Attic Greek 33, 46, etc., sed nemo eorum legem statuit, qua semper usus vel omissio articuli apud artium nomina intelligi possit, neque quid aliud effecerunt, nisi quod Stallbaumus (nota ad Plato. Gorg. 450 D.) dicit: „Artium nomina articulo carere posse nota hodie res est."

ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
κτλ. *A.* 848—51 (chor.),

caret autem eo[1]) in

ἀλλ' ὦγαθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, *I.* 188,

et ita in *B.* 729, 797, 1493, *Π.* 190, Cratinus Fab. Inc. CXLII, Eupolis *Αἶγες* X, Fab. Inc. I, 8, et L.

τ ρ α γ ῳ δ ί α articulum habet in

ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ. *Σ.* 1511,
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ *B.* 95,
τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν; *B.* 798,

praeterea in *O.* 101, *A.* 138, *Θ.* 450, *B.* 802, 834, 862, 913, 1120. Articulus autem omittitur in

ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεινήν; *A.* 412—3,
ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι κτλ. *O.* 1444—5,
ἴσως Ἐρινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας *Π.* 423,

et *A.* 400, *I.* 401, *E.* 148, *B.* 90, 935.

τ ρ υ γ ῳ δ ί α bis sine articulo invenitur:

μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία. *A.* 499—500.

κωμῳδία cum pronomine demonstrativo coniunctum (p. 104) articulum habet in ἥδ' ἡ κωμῳδία *N.* 534; cum possessivo pronomine coniunctum (p. 101) in τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν *N.* 522; cum adverbio adiectivi loco coniunctum (p. 87, *A* II) in διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν *A.* 378. Articulo caret in

κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον. *Σ.* 66,

et σκεύη φέρουσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ. *B.* 15,

is autem versus a Dindorfio eiectus est.

§ 8. De articuli in coordinatione usu.

Si duo vel plura nomina coordinata aequam vim habent in sententia,

---

[1]) „Omnino haud exiguus est numerus nominum articulo semper fere carentium: velut μουσική, quod statim sequitur, ubi si quis scribendum censeret τῆς μουσικῆς εὑρετής hellenismi parum se callidum proderet" — Schaeferus, Melet. Crit. pag. 4.

A. articulus semper fere primo nomini additur, cum cetera eo careant, ut

οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν
ὑπερμάνησαν, κτλ. *B.* 774—6.
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
σποδούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει· *Θ.* 491—2.
καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις, *I.* 792—3.
νεμόμεθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα
καὶ μύρτα καὶ μήκωνα καὶ σισύμβρια. *O.* 159—60.
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται, *O.* 590.
νῦν δείξετον τὼ πισύνω τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις.
N. 949—50.

πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσιν
τυχὼν ἄπεισιν διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος *Σ.* 1462—6.

Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἔπνευσεν ὁ μιαρὸς
φάσκαλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου
καὶ βακκάριδος. *Θ. δεύτ.* IV.

Ita cum adiectivis loco nominis usitatis ut

ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα *E.* 556.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ' ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· *Π.* 88—90.
αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι *Ex.* 617.
ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίησ'
ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά. *Λ.* 968—9.
ἢ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχορύχων; *Π.* 869.

B. Si articulus unicuique nomini talis coordinationis additur, singula nomina cum gravitate quadam ab ea universitate, cuius quasi membra sunt, seiunguntur. Talis constructio invenitur in

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι καὶ τοῖς ἀνδράσιν

καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα. *E.* 50—3.
ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. *N.* 12—4.

κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων. *N.* 1128. (Blaydesius ἢ τῶν ξυγγενῶν τις ἢ φίλων legit, cuius emendationis causa mihi ignota est.)

τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πυκνός. *I.* 164—5.
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης χἠ παρθένος χἠ γραῦς ἄν. κτλ. *B.* 949—50.
τά τε παλαιὰ καὶ καινά *B.* 1107.

C. Articulus compluribus coordinatis nominibus additur, cum cetera eo careant, in

ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπιδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιοτόμοις
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι καὶ τοιχωρύχοις, *B.* 771—3.
οὔκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. *Π.* 386 - 8.

D. Raro fit, ut articulus primum omittatur, cum sequenti nomini addatur, ut

τί ταυτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἂν οὐρανῷ
κἂν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα; *Σ.* 22 - 3.
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει *N.* 413.

E. Coordinata substantiva, quae natura inter se coniuncta sunt, sine articulo inveniuntur[1]) in

γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. κτλ. *O.* 694.
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ μήτ' ἐν ἀγορᾷ
μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν. *A.* 533—4.
ἀλλ' αὗταί τοί σοι τριακοντούτιδες
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν. *A.* 194—5.

---

[1]) Heindorfius in nota ad ψυχῆς ἀπὸ σώματος Plato, Ph. 67. D., scribit: „Ubi aliquo inter se modo iuncta duo nomina pariter aut definita sunt aut indefinita, articulum Graeci aut praefigunt utrique aut in utroque omittunt." Cf. et Stallbaum. ad Plato. Prot. 357. A, Crit. 47. C, Alc. 117. A, Euth. 7. C.

καὶ ποσθαλίσκον νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας. Θ. 291,

praeterea *Λ*. 432 et *Β*. 534.

ἐν τῇδε τοίνυν τῇ πόλει φρουρῶν ἐγώ ποτ' αὐτὸς
γυναῖκ' ἐκίνουν κολλύβου καὶ παῖδα καὶ γέροντα.

Eupolis *Πολ*. V. 2—3.

μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου, *Β*. 121.

Pro *ἀφόβῳ φρενὸς ὄμματι γένναν ἐφέπων* *Ο*. 1376, (*γενεάν* Aldus, Hermanus, Meinekius et Kockius.) Blaydesius vulgatae lectionem *ἀφόβῳ φρενὶ σώματί τε ἐφέπων*, quae ab Hermanno emendata erat, praefert.

§ 9. Nomina cum praepositione coniuncta articulo carent.

Nomen appellativum vel abstractum, quod cum praepositione ad adverbium exprimendum coniungitur et universam potius quam singularem vim habet, plerumque articulo caret.

Praeter eos locos, quos supra iam attulimus, nonulla exempla eius omissionis hic sequantur:

ἐξ αἰθρίας Cratinus *Δραπ*. IV. *δι' αἰνιγμῶν* *Β*. 61. *περὶ ἄκραν* *Α*. 96. *ὑπ' ἀνάγκης* *Ν*. 405. *ἀπ' ἀρχῆς* *Ε*. 84, *Β*. 1030. *ἐξ ἀρχῆς* *Ε*. 997. Pherecrates *Μετ*. I. 34. Teleclides *Ἀμφικ*. I. 1. *ἐξ ἄστεως* *Ν*. 47. *ἀπὸ βαλβίδων* *Σ*. 548. *πρὸς βίαν* *Α*. 73, *Β*. 1457, *Εκ*. 467. *ἐν βραχεῖ* *Θ*. 177. *ἐν δίκῃ* *Ι*. 258, *Ν*. 1332, 1333, 1379. *ἐν δόμοισιν* *Α*. 543. *κατ' ἔπος* *Β*. 802, 1198, 1407. *εἰς ἑσπέραν* *Εκ*. 1047. *πρὸς ἑσπέραν* *Λ*. 412, Σ. 1085. *ἐξ ἕω* *Εκ*. 85. *πρὸς ἕω* *Εκ*. 312, Cratinus *Χείρ*. VII. *δι' ἡμέρας* *Ν*. 1053, *Σ*. 485, *Ε*. 56, *Β*. 260, *Εκ*. 63. *καθ' ἡμέραν* *Ι*. 1101, *Ν*. 1287. *μεθ' ἡμέραν* *Π*. 930. *ἐφ' ἡσυχίας* *Σ*. 1517. *καθ' ἡσυχίαν* *Λ*. 1224. *κατ' ἰσχὺν* *Α*. 591. *μὴ 'ν καιρῷ* *Β*. 358. *ἐς καιρὸν* *Ο*. 1688. *κατὰ καιρὸν* *Ε*. 941, Plato *Φάων* I. 16. *ὑπὸ κονίας* *Α*. 18. *ἐς κόρακας* *Α*. 864, *Ι*. 892, *Ν*. 123, *Σ*. 51, *Ε*. 117, *Ο*. 28, *Θ*. 1079, *Β*. 607, *Π*. 394, *Προαγών* III, Pherecrates *Κορ*. IV. 5, etc., etc. *ἀνὰ κύκλον* *Ο*. 1379. *ἐν κύκλῳ* *Ι*. 170, *Σ*. 132, 924. *ἐπὶ κώπην* *Β*. 197, 199. *πρὸς λύχνον* *Ε*. 692. *ἐν μάχῃ* *Ε*. 1190. *μετὰ μεσημβρίαν* *Ο*. 1499. *κατὰ μῆνα* *Ν*. 756, 1287. *κατὰ νύκτα* *Φοιν*. II. *πρὸς ὀργὴν* *Β*. 844, 856. *δι' ὄχλου* *Εκ*. 888. *ἐκ προνοίας* *Ι*. 848. *ὑπὸ*

ῥύμης Σ. 1487. *ἐπὶ σκέλος* O. 383. *κατὰ σκότον* Ἐκ. 288. *κατὰ σπουδάς* Ι. 1370. *ἐπὶ στοίχου* Ἐκ. 756. *κατὰ στοίχους* Βαβ. VII. *κατὰ σχολὴν* Ἐκ. 48. *ἐν τάχει* Σ. 1438. *ἐς τάχος* Α. 686. *ἐν χειμῶνι* Θ. 873. *διὰ χειρός* Σ. 597. *διὰ χρόνου* Σ. 1252, Teleclides Fab. Inc. VII. *κατὰ χώραν* Ι. 1354. *ἐν ὥρᾳ* Ν. 1008, Σ. 242, Ε. 122, Ἐκ. 395, etc., etc.

§ 10. De articuli cum nominibus appositivis usu.

Articulus nominibus appositivis cum nominibus propriis coniunctis additur, si nomen appositivum positum est, ut nomen proprium ab alio idem nomen habente distingueretur, vel, ut plerumque fit, nomen appositivum significat eum, cui nomen proprium est, propter virtutem vel vitium nomine appelativo expressum, notum vel praeclarem esse, ut

ΟΙ. *καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;*
ΤΡ. *Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν κτλ.* Ε. 834—5.

ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτ', ἐβρόντα, κτλ. Α. 530—1.

Ita *Χάβης ὁ Φλυεύς* Σ. 234. *Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος.* Ν. 156. *Ἀρχέδημος ὁ γλάμων* Β. 588. *Κλέων ὁ κηδεμὼν* Σ. 242. *Παύσων ὁ παμπόνηρος* Α. 854. *Ἡρακλῆς ὁ καρτερός* Β. 464. *Κρατῖνος ὁ σοφός* Ε. 700. *Τρυγαῖος ἀθμονεὺς* Ε. 919 (Brunckii emendatio pro Mss. *ἀθμονεύς.*) *Κλεώνυμον τὸν ῥίψασπιν* Ν. 353. *Κλέωνα τὸν λάρον* Ν. 591. *Ψευδαρτάβαν τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν* Α. 91—2. *Νικόστρατης ὁ Σκαμβωνίδης.* Σ. 81. *Μυρτίας τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωσιστράτης* Σ. 1396—7. *Μητρόβιος ὁ γραμματεύς* Cratinus Ἀρχιλ. I. 1. *Ἀγάθων ὁ κλεινός . . . ὁ τραγῳδοποιός* Θ. 29—30. *Ἀγάθωνα τὸν τραγῳδιδάσκαλον* Θ. 88. *Λυσίστρατος ὁ σκωπτόλης* Σ. 787—8. *Διαγόραν τὸν Μήλιον* Ο. 1072. *Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου* Β. 357. *Θηραμένης ὁ κομψός* Β. 967. *Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος* Ἐκ. 809.

Alia exempla articuli cum appositivo coniuncti, cum proprium nomen eum habeat, vid. pag. 38 B.

Appositivum cum proprio nomine coniunctum, si nihil nisi aliud attributivum exprimit, articulo caret, ut

Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀμπελουργὸς δεξιός,
οὐ συκοφάντης οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων. *E.* 190—1.
Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου. *I.* 1004.
αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως. *Θ.* 1113.
τὸν Κλεόμβροτόν τε τοῦ Πέρδικος υἱόν. Phrynichus *Τραγ.* III.

Etsi in

Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος, τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητήν,
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς· *A.* 1150—1.

ψάκας non nomen proprium est, tamen haec constructio contra iudicium Kuehneri est, qui dicit: „Steht nach dem Eigennamen der Name des Vaters als Apposition, so wird die darauf folgende Apposition ohne Artikel angereiht." [1])

Sed *μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλιου δέξεται,*
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κτλ. *Σ.* 1243—4

secundum legem est.

Articulus saepe pronominis proprii appositivo cum vi emphatica additur, ut

εἰ πορνοβοσκοῦσ' ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί. *E.* 849. *I.* 601.
Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί,
ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.
Sannyrio *Γέλως* I.
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα. *I.* 1024.
οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα. *I.* 1359.

Item si substantivi loco adiectivum vel participium adhibetur:

πρόσσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρῳς, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν.
O. 688—9.

ἐμὲ τὸν τλήμονα *A.* 1155. *ἐμὲ . . . τὸν ἄθλιον.* *O.* 5. *ἐμὲ . . . τὸν δύσμορον* *O.* 7. *ἐμὲ τὸν Τηρέα* *O.* 101. *ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα* *N.* 268. *σὺ . . . ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων* *I.* 818. *σὲ τὸν τεθνήκοτα* *B.* 171. *ἡμῶν τῶν ὀρνίθων* *O.* 708. *παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις,* *Ὁλκάδες* XIII. 2. *τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν* *A.* 329.

Appositivum nomen infinitum et sine articulo est in *ὑμέ . . . φανερὰν ζημίαν* *A.* 737 (Megar.), *ἐγὼ . . . τάλαιν' ἀπόλλυμαι* *A.* 760,

[1]) Gr. Gr. II, § 462 a, Anm. 1.

Α. 1192, 1210, vel si pronomen ad subiectum verbo implicitum refertur, ut *φέρω τάλαινα* Θ. 385, *τί πάθω τλήμων*; Π. 603, etc.

Articulum demonstrativum appositio explicans cum articulo coniuncta sequitur in

ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγὼν κτλ. Ι. 652.

οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες ἃς ἐτύπτεθ' οἱ ξένοι Ε. 644.

τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον. Θ. 505.

ὁ δ' ἐβιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης Α. 396—7.

In allocutionibus nominativum cum articulo coniunctum pro vocativo invenimus, qui ut appositivum adhibetur subiecti pronominalis (*σύ, ὑμεῖς*) verbo impliciti:[1])

ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο τὰ σκεύη φέρων. Β. 529.

ὁ Διτύλας χὼ Σκεβλύας χὼ Παρδόκας
χωρεῖτε δευρὶ καὶ μάχεσθε τουτῳί Β. 608—9.

ὁ περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. κτλ. Εκ. 128—9.

ἡ Πρόκνη
ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις Ο. 665—6.

ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξιθι. Εκ. 734. *δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια* Εκ. 737.

οἱ Θρᾷκες ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγεν. Α. 155.

δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ. Ι. 1389.

ἀγορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; Α. 824—5.

(Elmsleius pro vulg. *ἀγορανόμοι.*)

σέ τοι λέγω,
ὦ Καρίων, ἀνάμεινον, κτλ. Π. 1099—1100.

ita scriptum est etiam in Mss. RSV Bodl. 2 et apud Porsonum, Bekkerum, Bergkium; sed ΑΗΘ Bodl. 1. Harl. 1. et Brunckius, Elmsleius, Thierschius, Weissius, Meinekius, Blaydesius *ὁ Καρίων* praeferunt.

---

[1]) Pronomen ipsum talibus locis raro exprimitur, equidem solos hos invenire potui:

σὺ δὲ δεῦρ' ἡ κιθαρῳδὸς ἔξιθι. Εκ. 739.
οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς, φέρε σὺ τἀνάφορον ὁ παῖς Εκ. 833.

Etiamsi non exprimitur verbum, [1]) tamen articulus nominativo additur in

ὁ θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω. Σ. 935.

(Cobetus et Bergkius ed. II., hanc interpunctionem praeferunt:

ὁ θεσμοθέτης ποὖσθ'; οὗτος, ἀμίδα μοι δότω.).

ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ποῦ Ξανθίας; B. 271.

ὁ Τριβαλλός O. 1628. *ὁ παῖς* B. 40. *οἱ τοξόται.* Λ. 54.

παῦ' ἐν κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; Λ. 864.

Et articulus et *ὦ* adhibentur in

ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

I. 1329—30,

quae parodia est ex Pindaro, Frag. 47.

§ 11. De articuli in duobus nominibus usu, quae inter se coniuncta sunt, ut unam rem exprimerent.

Si duo nomina, quorum alterum genetivus est, inter se coniuncta sunt, ut unam rem exprimerent, articulus in comoedia semper fere aut utrisque nominibus additur, aut omnino omittitur. [2])

A. Articulus utrisque nominibus additur [3]) in *τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν* O. 787. *τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.* N. 233. *τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων* O. 8.

---

[1]) Krueger, Gr. Sprachl. 45. 2. 6.

[2]) Ita Apollonius Dyscolus: *Σὺν δυσὶν ἄρθροις λέγεται ἐν προσηγορικοῖς, καθ'ἣν προεκτεθείμεθα σύνταξιν, τὸ τῆς ἐλάφου ἔκγονον, ὁ τοῦ ἀνθρώπου υἱός. μετὰ δὲ κυρίων οὐ λυπεῖ κἂν χωρὶς τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος, ὁ Ἀπολλωνίου φίλος, καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον κυρίου σύνταξιν, ἀποφέρεται τὸ βασιλεύς· φαμὲν γὰρ ὁ βασιλέως οἰκέτης παρέγενετο, τῶν ἄλλων προσηγορικῶν ἀπαραδέκτων ὄντων. καὶ μή ποτε εὐλόγως τὰ προσηγορικὰ δύο ἄρθρα αἰτεῖ. οὐ γὰρ ἔνδεκτον ἀναφέρεσθαι κτῆμά τινος τοῦ κτήτορος μὴ οὐχὶ προαναφερομένου· ἢ γὰρ ἀμφότερα χωρὶς ἄρθρου, λέοντος σκυμνίον ἔδραμεν, ἢ ἀμφότερα συνανενεχθήσεται, τὸ τοῦ λέοντος σκυμνίον ἔδραμε. τὰ μέντοι κύρια διὰ τῆς ἰδίας θέσεως ἀναπολούμενα οὐχ οὕτω προσδέεται τοῦ ἄρθρου — Περὶ συντ.* I. 42.

[3]) Jelf. Gr. Gr. § 461. Note 1. „The attributive Genitive has the Article when the substantive of which is the Attributive has it." non ut Kuehnerus (nota ad Xen. Comm. I. IV. 12) scribit, „Raro utrique substantivo additur articulus."

τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε· *E.* 65.
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς; *Λ.* 757.

τοῖσι πολλοῖς τοὐβολοῦ *I.* 945. τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ *Λ.* 293. τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας *O.* 94. τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων Hermippus *Μοῖραι* III. 1. περὶ τὰ χείλη τῆς νεώς. Eupolis Fab. Inc. XXXII.

B. Articulo et nomen regens et genetivus carent in

οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν *A.* 189—90.
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν. *O.* 117.

ἀγορᾶς τέλος *A.* 896. γῆς πέδον *N.* 573. περὶ ὄνου σκιᾶς *Σ.* 191. κῦμα δὲ πόντου *Θ.* 44. κλῆε πηκτὰ δωμάτων *A.* 479. αὐλῶν πνοῆς *B.* 313. περὶ φύσεις ποιητῶν *B.* 810.

ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν *O.* 1713.

ἐπὶ τέρματα γῆς Cratinus Σερ. V, et, cum nomen rectum proprium sit:

ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται. *A.* 1001—2.

Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. *I.* 137. Δαιδάλου φωνὴν ἔχων. Plato Fab. Inc. VI. 2.

Alia horum generum, A. et B., exempla infra sub V. 5. B. (pag. 93.) inveniuntur, ubi genetivi attributivi locum explicabimus.

C. Kuehnerus dicit:[1]) „Wenn ein mit einem attributiven Genitive verbundenes Substantiv einen Gesammtbegriff darstellt, so wird der Artikel gemeiniglich bei dem regierenden Substantive weggelassen, dem Genetive aber hinzugefügt." et porro,[2]) „Sic saepe substantivum sine articulo cum genitivo attributivo, cui praepositus est articulus, componitur, ut utriusque nominis notio quasi in unam coalescat." Sed quod ad comoediam attinet, non multa huius constructionis exempla invenire potui, neque enim plus inveni quam κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν *N.* 619. ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος *N.* 164. διατριβῆς τῶν ξυμμάχων. *A.* 193. τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς *E.* 1234.

---

1) Gr. Gr. II, § 462. K.
2) Nota ad Xen. Comm. I, IV, 12.

κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν κτλ. *A*. 528—9,

sic et Mss. et vulg., sed Dobraeus κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κτλ. coniecit, et ita Meinekius et Blaydesius ediderunt. Dindorfius ipse scribit:

οὐκ, ἀλλὰ φιλο μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. *Σ*. 77

(item Dobraei coniectura pro ἀρχὴ in Mss.) et

τοῦτ' ἐκεῖν', ἵκει πάλιν
ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ. *A*. 820—1

ubi ἀρχὰ a Meinekio coniectum est.

D. Rarius genetivus sine articulo cum nomine regente, cui articulus additus est, coniungitur.[1]) Una exempla, quae in Aristophane invenire potui, sunt: τὸν θυμὸν ἀνδρῶν *A*. 353, τὸν πρωκτὸν κυνός *A*. 863, et ubi Sosias de somnio suo dicit:

ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων *Σ*. 42—3,

id quod Alcibiadis blaesitate fit

ὁλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. vs. 45.

Apollonius, ut ex verbis eius supra allatis intellegitur, eam constructionem rectam esse negat, nisi genetivus nominis proprii vel βασιλεύς sit, cuius legis exempla pp. 93—4 inveniuntur.

§ 12. De articuli apud genetivos partitivos usu.

Usus articuli apud genetivos partitivos eisdem legibus regitur atque leges sub A et B praecedentis paragraphi allatae: Sic

A. articulus et genetivo partitivo et ei nomini additur, quod genetivi partem significat, ut

καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοί, *I*. 227.
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται. *B*. 1031.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν. *N*. 244,

τὸν τῶν γραφέων ἄριστον *Ex*. 995. τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων *O*. 616—7. τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους *A*. 326. τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων *Π*. 490. τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων *Π*. 495. τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων *Π*. 597.

---

[1]) Quae constructio Anglica lingua non raro est, e. g. „The course of a river.", „The mast of a ship.", „The time of day,", etc.

B. Utraque articulo carent in

ἔγκει δὴ κἀμοὶ καὶ σπλάγχων μοῖραν ὄρεξον *E.* 1105. *μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει.* *I.* 838. *σκορόδων τροπαλίδος* *A.* 813. *ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον* *B.* 1161. *ὑπὸ πλήθους ἐτῶν* *N.* 855. *ἀνθρώπων ὄχλος* *Ex.* 383. *πρεσβοτῶν ὄχλος* *Σ.* 540.

C. Saepe vocabulum, quod partitionem efficit, cum articulo non potest coniungi, itaque genetivus articulum habet, si definitum est, et eo caret, si indefinitum est. Ita definitum est in

καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, κτλ. *N.* 1048—9.
οὔ τί που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο; *N.* 1260—1.
οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι *E.* 43.
ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς. κτλ. *O.* 595.
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν, *E.* 167.
τῶν ὀρνίθων ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον· *O.* 564.
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός, *I.* 228.
κἄπειθ' ὁρᾷς
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων. *E.* 224—5.
ἑλοῦ δ' ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν. *N.* 1336.
ἄρρενα δὲ ποῖα σῶν ὀνομάτων; κτλ. *N.* 685.
πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; *O.* 1498.

Alia exempla sunt: *A.* 350, *I.* 232, 816, *N.* 349, 744, *Σ.* 709, *E.* 964—5, *B.* 1, *Π.* 228, Plato *Ἐρυτ* I. 1, etc.

Articulus genetivo partitivo additur, ubi nomen partis omissum est, in

μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλεν ἐς τὸν κόνδυλον; *E.* 258.
ἀλλ' ἄφευε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε, *E.* 1144—5.
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι. *E.* 1169 (chor.).
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν, ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων *Θ.* 726.
ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου, *Ex.* 1030.

Indefinitum autem et sine articulo est in

καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ἔτλη κατελθεῖν; *Γηρυτ.* I. 1—2
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί- *A.* 405.

μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἂν πέντ' ἔτη. *A.* 1021.
οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς; *B.* 339,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι. *Σ.* 392.
ὤμνυτ' οὐδεὶς πότ' ἂν ἀνθρώπων θεόν, κτλ. *O.* 520.
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε μηδέν' ἀνθρώπων κτλ. *I.* 1261.
ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων; *A.* 423.

Praeterea *A.* 794, 1053, *N.* 806, *E.* 130, 739, 1052, 1112, *O.* 1516, *Θ.* 732, *B.* 68, 310, 1392, *Ex.* 1132, etc.

Si nomen partis vocativum est adiectivi superlativi, genetivus semper articulo caret

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοί, *N.* 110.
ἴθ' ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη. *E.* 662.
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε; *E.* 184.
ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σύ, μή νυν ἕσταθι· *O.* 206.
ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν κτλ. *O.* 627.
ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν; *Π.* 684.

Cf. et *E.* 394, 428, 602, *B.* 486, *Π.* 1060, etc.

D. Genetivus articulum habet ad distributivam vim[1]) exprimendam in

μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας, *A.* 66.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας· *I.* 250.
'Εγὼ κατεσθίω μόλις τῆς ἡμέρας
πένθ' ἡμιμέδιμν', ἐὰν βιάζωμαι. B. *μόλις;*
ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις
τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.
Pherecrates *'Αγαθοί* I.

ἑκατὸν ἂν τῆς ἡμέρας ἔκαεν οἴνου κανθάρους·
Phrynichus *Κωμ.* I. 2.

δὶς τῆς ἡμέρας Plato Fab. Inc. XLIV.
παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας *Ex.* 406.
πλὴν τῆς ἑσπέρας, *O.* 1487.
ἐγείρεται τῆς νυκτὸς κτλ. *N.* 9.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην. *Σ.* 91. et *Σ.* 1478.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς ἐς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμήν, *N.* 612.
εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς κτλ. *I.* 1094.

[1]) Krueger, Gr. Sprachl. 47. 2. 2.

§ 13. De articuli in formulis iurandi usu.

Iovis nomen, cum saepissime in colloquiis adhibitum sit cum particulis *μά*, *νή*, *ναί* coniunctum, articulum sine ullo discrimine habet vel omittit. Alia autem nomina cum iisdem particulis in formulis iurandi adhibita semper articulum habent, Ut

A. *νή*.

Articulus in obtestationibus cum *νή* ponitur in

εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα. *I.* 941. *νὴ τὸν Ποσειδῶ* *A.* 560. *νὴ τὰς Χάριτας* *N.* 773. *νὴ τὸν οὐρανὸν* *Π.* 267. *νὴ τὼ θεὼ* Pherecrates *Κοριαν* III, 3 et *Μυρμηκ.* III, 2. *νὴ τὸν φίλιον μῦθον* Pherecrates *Κραπ.* XVI, 4, et praeterea centum sexaginta tribus locis comoediarum praeter duas formas Boeotas *νεὶ τὸν Ἰόλαον* *A.* 867 et *νεὶ τὼ θιὼ* *A.* 905. Sine articulo *νὴ Δία* dictum est in *A.* 1025, *I.* 139, Plato. *Ἀμφιαρ.*, et praeterea centum undetriginta locis.

B. *μά*.

Nomen eius personae vel rei, quae particulo *μά* invocatur, articulum habet in *μὰ τὸν Δία* *A.* 368, *μὰ τὸν Ἡρακλέα* *Σ.* 757, *μὰ τὴν Δήμητρα* I. 435. *μὰ τὴν Ἄγλαυρον* *Θ.* 533. *μὰ τὸν Ποσειδῶ* *A.* 1165. *ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν* Eupolis *Βάπται* VII. *μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην* Eupolis *Δῆμοι* II, et praeterea centum quattuor locis.

Substantivo omisso articulus solus cum *μά* dictus est in

μὰ τόν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, κτλ. *B.* 1374—6,

ad quod scholiastes: „*Ἐλλειπτικῶς ὀμνύει καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν* [*εὐλαβείας χάριν*]. *εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν μὰ τόν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι, καὶ Πλάτωνα* [Gorg. 466 E.] *δὲ τῷ τοιούτῳ κεχρῆσθαι. Δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον.*[1])"

[1]) Cf. et Kuehner, Gr. Gr. II. § 596. 5., Bernhardius, Syntax, pag. 192., Krueger, Gr. Sprachl. 50. 5. 9., et Passow, Handwörterb. d. Gr. Spr. Bd. III., sub voce *μά*.

μα Δία sine articulo invenitur in *A.* 137, 461, *I.* 85, Chionides *Πτωχοί.* I., etc., omnes in comoedia loci centum duodecim sunt.

C. *ναί.*

In formulis iurandi cum *ναί* articulus positus in *ναὶ τὸν Διοκλέα A.* 774. *ναὶ τὸν Ἑρμᾶν A.* 779. *ναὶ τὼ σιὼ Λ.* 1095, praeterea quindecim locis; semel omissus est in *ναὶ Δία A.* 767 (Megar.).

D. *οὐ.*

Articulus positus est in *οὐ τὸν Δία Λ.* 986, 990, *οὐ τὼ σιὼ Λ.* 1171 (omnes loci Lac.), neque unquam omittitur.

E. *πρός.*

Si *πρός* cum genetivo in formulis iurandi dicitur, nomen saepe articulo caret in oratione soluta, semper in tragoedia[1]), nunquam in poematis bucolicis.[2]) Utrumque invenitur in comoedia, sed plerumque articulus positus est, ut *πρὸς τῶν θεῶν A.* 95, *N.* 200, *O.* 69, *Λ.* 1245. *πρὸς τῆς Ἑστίας; Π.* 395. *πρὸς τῆς Γῆς N.* 366. *πρὸς τῆς δεξιᾶς Θ.* 936. *πρὸς τῶν κρεῶν E.* 378. *πρὸς τῶν γονάτων A.* 414, *E.* 1113. *πρὸς τοῦ Διὸς N.* 314, *O.* 130; Articulus omnino triginta sex locis invenitur. Genetivus sine articulo est in *πρὸς θεῶν E.* 9, *Εκ.* 1095, *Π.* 1147, *Ἀνάγυρος* VII, Strattis Fab. Inc. II. *πρὸς πάντων θεῶν Σ.* 1136. *πρὸς Διὸς B.* 756, et *πρὸς γονάτων* I. 1299.

§ 14. De articulo attributivo vim demonstrativam habente.

Cum articulus semper aliquid de vi demonstrativa conservaverit praesertim cum certis nominibus coniunctus, cumque huius legis nomina propria et apellativa iam consideraverimus (p. 34, 39), reliquum est statuere, quibus legibus articulus cum aliis nominibus coniunctus vim demonstrativam habeat. Atque id quidem facile sic potest distribui:

---

[1]) Krueger, Gr. Sprachl. 68, 37, 2.

[2]) Ameis, de artic. usu ap. poet. Gr. bucolic. p. 37 g.

A. Articulus cum nomine, quod relativum sequitur, coniunctus semper vim aliquam demonstrativam habet.[1]) Cuius constructionis in Attica comoedia exempla inveniuntur, ut

νὴ Δία μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον
ἕψουσ' ἔτυχες ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται. *Ἐκ.* 735—6.
ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς *Σ.* 508—9.
πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ' οὗπέρ φησιν εἶναι τοῦ πατρός. *E.* 675—6.
ἀπὸ τῆς μάζης ἧς σιτεῖται· κτλ. *Ἐκ.* 665.
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ πρυτανεῖον καλῶ
ἐς τὴν ἕδραν θ' ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός. *I.* 1404—5.
κᾆτ' ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις ὧν ἤρχετε *E.* 619.
μεμνημένος νυν τῶν θεῶν οὓς ὤμοσας, *B.* 1469.
ἵνα τούς, δασύποδας
οὓς ἂν λάβωμεν ἁλσὶ διαπάττειν ἔχῃς. Alcaeus *Καλλ.* I.
οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ' ἁδανεισάμην
ἀποστερεῖν, κτλ. *N.* 1463—4.

Cf. et *Α.* 5—6, *I.* 253—4, 1199, 1408, *N.* 41—2, 102—4, 437—8, *E.* 558—61, 694, 838—9, *O.* 599—600, 1575—6, *Λ.* 735—6, *Θ.* 512, 635, 835, 1217, *B.* 274—5, *Ἐκ.* 340—1, 353, 897—9, *Π.* 842—3, 1197—8, *Λήμνιαι.* VII, Cratinus Fab. Inc. CXXXIX a, etc.

B. Si articulus nomini additur, quod iam supra sine articulo commemoratum erat, articulus demonstrativam quandam vim habet. Qui articuli usus similis est ei, quem in nominibus propriis explicavimus (§ 5 A, p. 36.).

Nonulla exempla sunt:

ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων κτλ. *I.* 1023

„Ille canis sum," i. e. qui commemoratus est in oraculo:

σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα vs. 1017

et iterum sine articulo in

τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί; vs. 1022.

Praeterea

ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντός εἰμί σοι. *I.* 1043

[1]) Cf. pag. 20, § 7.

i. e. loco eius leonis, de quo versus 1037,

ἐστὶ γυνὴ τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,

vaticinatus est. Et in

ΣΤ. καὶ μὴν νενόμισταί γ'. ΦΕ. οὐ γὰρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς ὅ τι νοεῖ. *N.* 1185—6

νόμος illa lex est, quae ad τὴν ἕξην τε καὶ νέαν refertur et in verbo νενόμισται implicita est. Ita in

εἶθ' ἡ μιαρὰ φάλλαιν' ἔχουσα τρυτάνην
ἵστη βόειον δημόν. Σ. 39—40

Sosias ad enarrationem suam revertit et somnium denuo enarrare coepit

κἄπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μοὐδόκει
δημηγορεῖν φάλλαινα πανδοκεύτρια
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός. vs. 34—6

in quo a Xanthia interpellatus est. In *E.* 259 Polemus a Cydoimo interrogat οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων; ad quod Trygaeus:

εἴπερ γὰρ ἥξει τὸν ἀλετρίβανον φέρων, vs. 265.

C. Articulus tum praesertim demonstrativam vim habet, cum ad rem praesentem refertur, ut quasi digito in eam demonstraretur:

φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν. *A.* 584.
κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον; *A.* 822.
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος. *I.* 885—6.
κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα *N.* 255.
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον; Σ. 203.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε; Σ. 815.
φέρε δὴ κατίδω, πῇ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν. *E.* 361.
ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς *E.* 458.
ὀρθὴν κελεύεις, ἢ τὸ δένδρον φαίνεται; *O.* 1.
τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης; *O.* 276.
ΕΥ. φέρ' ἔγκυκλόν τι. ΑΓ. χάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
Θ. 261.
ΞΑ. οἴμοι. ΑΙ. τί ἔστι; ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε. *B.* 657.
ΠΕ. ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα; ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον. *O.* 974,

et vss. 976, 980, 986, 989.

D. Genetivus absolutus in exclamationibus gaudii vel tristitiae, sive posita sive omissa est interiectio, semper fere

articulum habet,[1]) ut rem quasi praesentem significet, qua ille affectus animi sit effectus:

ΦΙ. ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοὔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.
ΞΑ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος. Σ. 158—61.
ΤΡΟΧΙΛΟΣ. τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;
ΕΥ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος. Ο. 60—1.
ΠΕ. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὁρᾷς ὅσον ξυνείλκεται κακὸν
ὀρνέων; ΕΥ. ὦναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους. ἰοὺ ἰού· Ο. 294—5.
ὦναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους. Ε. 238.
ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων. Cratinus, *Πυτ*, VII, 1,
ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης. Ι. 144.
ἰδού γ' ἰδοὺ Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας, Ν. 818 et Εκ. 787.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν Ν. 153.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου· Ο. 223.
ἀτταταῖ ἀτταταῖ
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια. Α. 1198—9.
Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ. Ι. 1. etiam Π. 389.
ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν κοψίχων· Ο. 305.
ὦ φεῦ φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους. Ο. 1724.
Ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων. Α. 575.

βαβαιὰξ, ὦκβάτανα, τοῦ σχήματος. Α. 64. ὦ Γῆ τοῦ φθέγματος, Ν. 364. τῶν ἀλαζονευμάτων Α. 87.[2]) ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους. Ο. 1131. ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ. Α. 295, 305, 312. φῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου. Θ. 245. οἴμοι τῶν δραχμῶν. Α. 67.

Talis genetivus articulum omittit in

ΦΕ. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.
ΣΤ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα, Ν. 1475—6.
ὦ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων. Α. 1204—5.
τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας Α. 1210,
et ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. Α. 967 [3]),

---

[1]) Cf. Reisig, Coniect. p. 265 sq. et Elmsleieus, Not. ad Eurip. Med. 996.

[2]) Krueger. 47, 3, I.

[3]) „Loquendi formam imitantur Latini. Plautus Most. 3. 3. 9. ‚Di immortales, mercimoni lepidi'" Brunckii Nota.

qui versus Reisigio in dubio est, quod articulus omissus est, ad quod Hermannus:[1] „De illo genere exclamandi per genitivum copiose disseruit Reisigius non tamen ut satis recte diceret de nomine cum adiectivo sine articulo et proinde suspectum habueret illud in Lysistrata v. 967. *ὦ Ζεῦ δεινῶν ἀντισπασμῶν.* Hoc qui dicit, de vehementia spasmorum consequeritur; qui *τῶν δεινῶν ἀντισπασμῶν* de spasmis, qui sunt vehementes."

Caput V.

De articulo cum verbis substantivi loco positis usu et de eius vi attributivae vel praedicativae positionis determinandae.

§ 1. De articuli in adiectivis usu.

Nomina adiectiva pro substantivo posita ad certas vel res vel personas significandas articulum habent aut eo carent aequis legibus ac nomina substantiva. Sed

A. ea nomina adiectiva ut substantiva usitata, quae generalem vim habent, ut universas res, quibus illud adiectivi nominis inhaeret, significent, semper fere articulum habent, ut

καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν ὅ τε πένης βδύλλει λεώς. *I.* 223—4.
ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, κτλ. *N.* 1338—9.
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται. *Ex.* 625.
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθά, *Ex.* 781.
ὃς τἄδικα, λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα· *N.* 885.
μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι. *I.* 1387.

Alia exempla sunt: *τοῖς ἀγροίκοισιν.* *I.* 317. *τἀδικώτερα* *N.* 115. *ταῖς αἰσχραῖσι* *Ex.* 619. *οἱ βάρβαροι* *A.* 77, *E.* 411. *τὰ βελτίω* *Σ.* 986. *τοὺς εὐρυπρώκτους* *N.* 1099. *τὰ θεῖα* *O.* 961. *τοὺς κυρίους* *B.* 1168. *τὰ μείζονα* *I.* 1223. *τοὺς νέους* *N.* 1059, *A.* 716. *τοὺς πολεμίους* *A.* 827, 916. *τοῖσιν ὑστάτοις* *B.* 908. *τοὺς φίλους* *I.* 94., etc., etc.

[1]) Nota ad N. 817.

Ita singularis numerus „quem libet" vel „unumquemque" significans:

τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα; *Ex.* 767.
τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον κτλ. *Π.* 553.
κἀξελαύνειν χρὴ τὸ λοιπὸν, κἂν φύγῃ τις, ζημιοῦν,
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ. *Α.* 717—8.
κἄτ' ἣν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει. *Ex.* 618.
οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι
Cratinus Ἀρχιλ. III, 3.

Neutrum singularis numeri vim abstracti nominis habet et cum articulo coniungitur in

ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἴεναι
μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἕνεχ' αἷς
ἔνι φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι θράσος, ἔνι δὲ τὸ σοφρὸν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος. *Α.* 543—7.
καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν· *N.* 1019—21.
ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
ἤνεγκον αὔθ', ἵνα κτλ. *B.* 1298—9.
ὅστις ᾖ τὸ λευκὸν οἶδεν ᾖ τὸν ὄρθιον νόμον. *I.* 1279.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία. *Α.* 500.

το δὲ γέλοιον οὐκ ἐρῶ, *B.* 20. τἀληθὲς γὰρ ὀυκ ἐθέλει φράσαι *Π.* 375. τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν ἐν τῇ ψυχῇ *N.* 414—5. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν *Π.* 173.[1]) τὸ τοξικόν *Α.* 462.[1]) τὸ τρυφερὸν *Ex.* 901. τὸ ναυτικὸν *I.* 1186. τὸ ξυμμαχικὸν *Ex.* 193, et eodem modo τὸ Φρυνίχειον *Σ.* 1524.

Adiectiva pro substantivis, quae non omnes, sed partem eius generis[2]) significant, articulo carent, ut in πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις *Σ.* 335. ὃς ἣν κακοῖς που περιπέσῃ κτλ. *B.* 969.

ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ *Α.* 50[illegible].
καὶ πρός γ' ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα. *Α.* 122[illegible].
ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει. *I.* 122[illegible].

---

[1]) Krueger, 43. 4. 17.
[2]) Vi Anglica „Some."

πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια βάπτουσι θερμῷ Ἐκ. 215—6. *καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον.* Ἐκ. 137. *αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.* Λ. 1097.

Raro articulus promiscue additur et omittitur, ut in

οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείραις· Ἐκ. 895—6.

Nomina adiectiva cum praepositionibus coniuncta ad adverbium exprimendum articulo carent: [1])

ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Θ. 2.
οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβολεῖ θοἰμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιά; Ο. 1567—8.
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, κτλ. Ἐκ. 610.

praeterea *ἐξ ἄκρου* Ν. 539. *ἐκ δεξιᾶς* Ι. 639. *ἐκ δικαίου* Π. 755. *εἰς ἕνην* Α. 172. *πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν* Ν. 1188 (ita sine prepositione, *ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ* Ν. 1197). *δι' ἔχθρας* Β. 1412. *κατ' ἔχθραν* Ε. 133. *κατὰ θεῖον* Ι. 147. *ἐξ ἴσου* Ι. 1160, Β. 867. *ἐν καλῷ* Ἐκ. 321, Θ. 292. *διὰ κενῆς* Σ. 929. Plato Φάων II. 21. *ἐς κοινὸν* Ο. 457. *ἐν μέσῳ* Ο. 187, 1005, Ε. 1118. *κατὰ μικρὸν* Σ. 702.

B. Vis adiectivi substantivo additi a positione dependet, quae articulo determinatur.

I. Adiectivum attributivam positionem et vim habet, si est inter articulum et substantivum, ad quod refertur, aut si cum articulo post substantivum, sive cum articulo sive sine eo positum, ponitur. Emphasis semper in eo nomine substantivo vel adiectivo est, quod initio positum est. Ita adiectivum emphasin habet in

ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον Β. 769,

i. e. thronus tragicus ad seiungendum ab aliis thronis eis designatis, qui excellentes erant in eis artibus quae *μεγάλαι καὶ δεξιαὶ* nominatae sunt. Eandem sententiam [2]) habent *τὸν ψαρὸν ἵππον* Ν. 1225. *τὸν ἀκατάβλητον λόγον* Ν. 1229. *τὸν παλαιὸν δεσπότην* Σ. 442. *τὸν γεωργικὸν λεών* Ε. 920. *τῶν ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων* Σ. 504—5. *τὸ δεξιὸν κέρας* Ο. 353. *τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις* Ο. 1584. *τῶν πατρῴων χρημάτων* Ο. 1658.

---

[1]) Cf. eundem usum cum substantivis § 9, p. 65.

[2]) Vide exempla adiectivorum attributivorum nominibus propriis additorum, p. 38 B.

τὰ διαφανῆ χιτώνια *Λ*. 48. τὴν ἀραπητὴν παῖδα *Θ*. 761. τὸ γυναικεῖον φῦλον *Θ*. 786. τοῦ τροχηλάτου λύχνου *Ex*. 1. τὸν ἀρχαῖον νόμον *Ex*. 216. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξίν *Ex*. 1019. τὸν ἐπιχώριον τρόπον *Π*. 47, etc., etc.

In secundo verborum ordine substantivum cum articulo positum emphasin habet et definitum est, cum adiectivum, quod sequitur, vim appositivi [1]) habeat:

> οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει. *Α*. 676.
> κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. *N*. 81.

τὸν ὅλμον τὸν μέγαν *Σ*. 201. τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου *Σ*. 604. τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς *E*. 572. αἱ τριήρεις αἱ καλαί *O*. 108. τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις *Λ*. 150. τὴν γνάθον τὴν δεξιάν *Θ*. 221. τὸν πύργον τὸν ὑψηλόν *B*. 130. θαἰμάτια τἀνδρεῖα *Ex*. 75, 275. καὶ τάς γ᾽ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας *Π*. 149, etc., etc.

Cum autem substantivum articulo careat, etsi emphasin habet, tamen indefinitum est, et adiectivo addito determinatur:

> κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει πρὶν ἂν ἡμῖν
> ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας *Σ*. 580.
> μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
> ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὅτι προσέβλεψέν μέ τις, *Π*. 1013—4.

Haec forma constructionis est quae semper fere apud nomina propria invenitur. Cf p. 66.

II. Si adiectivum substantivo eiusque articulo praegreditur aut sine articulo repetito sequitur, praedicativam vim participii ὤν [2]) vel sententiae relativae habet, et ea positio praedicativa vocatur. Qua constructione substantivum non ab aliis nominibus, sed unum attributum eiusdem nominis ab aliis attributis distinguitur. e. g.

---

[1]) Cf. p. 38 B.

[2]) Quod ὤν saepe ponitur, ut

> οὐδ᾽ ἐλεεῖς τὸ παιδίον
> ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν; *Λ*. 880—1,
> οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως
> οὐ τὸν Παλαμήδον ψυχρὸν ὄντ᾽ αἰσχύνεται *Θ*. 847.

Cf. praeterea *Θ*. 168—70.

εἰ
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς Π. 879.

„Si malos sycophantas — i. e. quia mali sunt — misere interficiet".

τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα. N. 229—30.

„Cum meditationem — dum subtilis est — aequo aeri mixisset."

Ita

λαμπρὸν τὸ μέτωπον ἔχοντος E. 774.
κᾆτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλκον. O. 503.
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ μηδ' αὐθαδικῇ. A. 1116.
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς. Θ. 456.
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς Θ. 583.

ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους I. 528.

καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον. A. 88, etc., etc.

C. Articulus neutri generi adiectivi vel numeri ordinalis adverbii loco posito additur:

ὡς οὐχὶ θεοὶ τοίνυν ἦρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ παλαιόν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κτλ. O. 481—2.

οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν,
Cratinus, Πλουτ. II.

Et ita κατὰ τὸ φανερόν Θ. 525. κατὰ τὸ καρτερόν A. 623, τὰ δυνατά Ex. 681. τὸ λοιπόν semper articulum habet, si futurum tempus significat, A. 717, N. 677, 850, Σ. 299, O. 479, etc., etc. τὸ τελευταῖον N. 945, Pherecrates, Fab. Inc. XVIII, 2. τὸ πρῶτον E. 1371, E. 612, Π. 468. τὰ πρῶτα Θ. 14. τὸ δεύτερον O. 1420, Ex. 390. τὸ τρίτον A. 997, B. 369. Eadem natura sunt τὸ πᾶν O. 415, et τὸ παράπαν Ex. 184, Π. 17, 961, 1183, Pherecrates, Μυρμηκ. III, 2.

§ 2. De articuli cum participiis usu.

A. Usus articuli apud participia pro substantivis usitata ab iisdem legibus dependet atque apud adiectiva generalia paragraphi praecedentis. Ita

I. participia universam vim habent et omnes res vel personas eiusdem generis significant, et articulum habent [1]) in

[1]) „The Article used in this way with a Participle has the force of a general statement" — Thompson, A. Synt. of Attic Gr. p. 31, 38.

εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι; *B.* 1—2,

et *Σ.* 59, *E.* 658, *B.* 132.

ἀτάρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, *A.* 513, *O.* 30.

Ita in singulari numero:

ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς
τοῦ δράματος, κτλ. *B.* 946—7.
νῦν δ' ὥσπερ ἐλαολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. *Σ.* 712.

Alia exempla sunt *τῶν ἀντιβολούντων* *Σ.* 559. *τοὺς ἀφικνομένους* *O.* 1418. *τοὺς βινομένους* *I.* 877, 879. *τοῖσι βουλομένοις* Pherecrates, *Μεταλ.* I, 31. *τοῖς εἰδόσιν* *N.* 1241. *οἱ θέντες* *N.* 1181. *οἱ καθήμενοι* *E.* 932, *Ex.* 94. *τοῖς λεγομένοις* *Π.* 647. *οἱ μεμνημένοι* *B.* 158, 318. *τῷ πραχθέντι* *E.* 1085. *τῶν προλελεγμένων* *Σ.* 886. *τῶν ταλαιπορουμένων* *E.* 476. *τοῖς τολμῶσιν* *Ex.* 560. *οἱ τύπτοντες* *Ex.* 663. *τοὺς ὠχριῶντας* *N.* 103, etc., etc.

Raro participio neglecto articulus solus ponitur ut in

ὁ τὸν μισθὸν λέγων
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο. *I.* 1352—3,

sed participium *λέγοντα* facile suppleri potest ex praegresso *λέγων*. Itaque in

τὰς οὐδὲν ὑγιές, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακὸν *Θ.* 394,

participium *οὔσας* supplendum est.

II. Participia, quae incertas personas neque certum quendam ordinem vel partem ordinis significant, articulo carent, [1]) ut

ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν
ἀγοράζοντας καὶ μαινομένους. *A.* 555—6,

„Cum effecerimus, ut homines in foro arma secum ferre et furentes esse desinerent." Cum articulo autem sententia esset: „cum eos, qui in foro arma secum ferunt, etc."

Alia nonulla exempla sunt:

Αὔταρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας κτλ. *O.* 983—4.
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, κτλ. *E.* 1003—4.

---

[1]) Matthiae. Gr. Gr. II, § 556, Schaefer. ad. Eurip. Orest. 740 (Ed. Porson), et ad Bion. I, 14,

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν
ἢ θοᾶν ἵππον ἐλατῆρας ἀείδειν, κτλ.

I. 1263—5 (parodia e Pindaro.).

καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν *N.* 1041—2.

Cf. praeterea *O.* 596, *Λ.* 1113, *B.* 146, *Ex.* 137—9, etc., etc.

Sed participia substantivi loco adhibita, etiamsi certas res vel personas significant, apud Aristophanem sine articulo passim inveniuntur:

κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν ἐς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε
κᾆτα ψυχείσῃ περιέφυσαν Περσικαί. *N.* 149—51.

ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου *Σ.* 176.

ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους. *Σ.* 967

(sed RV*Γ*. Bentleius, Reisigius [Coniect. p. 57], Dindorfius [ed. Ox.], Bergkius et Richterus habent

ὦ δαιμόνι', ἐλέει τοὺς ταλαιπωρουμένους

et recte puto, etsi Dindorfius [Poet. Scen.] nota dicit: „recte dictum *ταλαιπωρουμένους* sine articulo, intellecto *τοὺς φεύγοντας.*")

πρῶτον μὲν ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ. *I.* 1366—7.

οὔκουν ἁμιλλήσεσθον; ὡς
ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν ἄκλητος αὐ-
λῶν, κᾆτα σάφ' οἶδ' ὅτι
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου. *E.* 950—5 (chor.).

B. Participia pro adiectivis adhibita habent

I. attributivam positionem in

καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι. *N.* 1400.

τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν; *E.* 838—9.

νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ' ἅταρ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. *E.* 979—80.

τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους *Λ.* 318. *τὰ παρόντα φρύγανα* *O.* 643.

τῶν παρόντων πραγμάτων Λ. 650. *τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα Εκ.* 13. *τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν Εκ.* 105. *τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίοις Εκ.* 283.

Etiam in appositivo attributivo verborum ordine:

τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα Σ. 657.

ἤν τε τῶν τυράννων τίς τινα τῶν τεθνηκότων
ἀποκτείνῃ *Ο.* 1074—5.

καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκλημένα *Σ.* 939.

ξένη, τίς ἡ γραῦς ἡ κακορροθοῦσά σε; *Θ.* 896.

τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος Ι. 399. *τοὺς ὅρκους τοὺς νενομισμένους Θ.* 358—9. *οἱ φίλοι οἱ φαινόμενοι Π.* 782—3. *τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις Π.* 914. *σημεῖα τὰ ξυγκείμενα Εκ.* 6.

II. praedicativam positionem in

τοῦτο μὲν εἰδὼς ἄπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, Ι. 520.

ἴθι νυν ἄθρει
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι καὶ γελῶσιν ἄσμεναι, *Ε.* 538—40.

ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῷ, *Β.* 131.

καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν *Εκ.* 721—2.

οἱ δικασταὶ . . . . ἀναμασώμενοι Σ. 782—3. *τὴν λαμπάδ' ἡμμένην Λ.* 316. *ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα Σ.* 497. *ταῖσιν ἐμαῖς δημότισιν καομέναις Λ.* 332—3. *ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη Λ.* 392. *ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις Λ.* 526. Et in genetivo absoluto participium semper, ut necesse est, praedicativam positionem habet:

ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. *Ι.* 532—3.

οἴμοι, τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός; *Ν.* 844.

cuius constructionis alia exempla sunt *Ν.* 1053, *Σ.* 198, 252, 782, *Ε.* 1139, 1143, *Ο.* 1183, *Λ.* 409, *Θ.* 564, *Εκ.* 89, 1050.

§ 3. De articulo cum adverbiis coniuncto.

Adverbia temporis et loci, rarius qualitatis, cum articulo coniuncta vim habent substantivi vel adiectivi, raro autem articulus vim adverbii non mutat, sed auget.

A. Adverbia temporis vim habent

I. substantivorum:

ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν κτλ. *Π.* 526.
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχαι *N.* 987.

Etiam *οἱ νῦν* *N.* 971, 1003, 1015. *τῶν νῦν* Phrynichus, *Ἐφιάλτης* I, 1. *τὰ νῦν τάδε* *E.* 858. *οἱ πρότερον* *O.* 599. *τῶν πέρυσίν τις* *Θ.* 808. *τῶν ἔτι νυνί* *B.* 1256 (Bentleii coniectura metri causa pro vulg. *τῶν ἔτι νῦν ὄντων.* Hermannus et Fritzschius habent *τῶν ἔτι γ'ὄντων.* Meinekius et Blaydesius *τῶν μέχρι νυνί* praeferunt). *πρὸς τὰ νῦν* Cratinus, *Χείρ.* I, 2.

II. adiectivorum:

τῆς νῦν βοῆς *Λ.* 380. *τῷ νῦν λόγῳ* *N.* 372. *τῷ νῦν χρόνῳ* *Π.* 50. *τὴν νῦν ἡμέραν* *E.* 435. *τήνδε καὶ σύνοδον τὴν νῦν* *Θ.* 301 (oratio soluta). *τὴν νῦν διάθεσιν* Eupolis, Fab. Inc. III. *τῶν νῦν μηδένας ἀνδρῶν* *Λ.* 49—50. *τῶν νῦν γυναικῶν* *Θ.* 550. *τῶν νῦν κυνῶν* *Σ.* 954. *τὰ νῦν βουλεύματα* *Eκ.* 17. *τὰ νῦν κακά* Pherecrates, *Χείρων* I, 7. *τῇ τόθ'ἡμέρᾳ* *Λ.* 1154, *Θ. δεύτ.* XIII. *τὴν πέρυσι κωμῳδίαν* *A.* 378. *τὴν πέρυσι βουλήν* Cratinus, *Θρᾷτται* VI. *τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι* *Θ.* 627. *τὰς πρότερον ἁμαρτίας* *B.* 691, *I.* 1355. *τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ χρόνον* *Λ.* 507. *οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνησμένοι διφθερῶν κἀξομίδων* *Σ.* 443—4.

III. adverbiorum:

ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. *Σ.* 1074.
τό γε τήμερον *N.* 1510.

B. Adverbia loci vim habent

I. substantivorum:

τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κτλ. *I.* 63—4.

τὰ δ'ἔνδον Hermippus *Ἀθ. Γον.* II. *τῶν ἔνδοθέν τις* *Π.* 228, 964, *Ἥρωες* VI, 2. *τἄνδοθεν* *Λ.* 512. *τὰ πάντ' ἐκεῖ* *O.* 1687. *τῶν ἐκεῖθεν* *O.* 1168, 1304. *τἀνθάδε* *E.* 554, Eupolis, Fab. Inc. I, 4. *τοῖς πλησίον* *Eκ.* 16, 565. *τοῖς ἔξωθεν* *N.* 974. *τοῖς θύραζε* *B.* 753. *οὑκτὸς* (= *οἱ ἐκτός*) *Σ.* 1287. *τἄνω* *N.* 231. *ἐς τουτὶ τὸ κάτω* *E.* 224. *τὰ κάτω* *Θ.* 216, *Ἀμφιαρέως* V, *Ταγηνισταί* I, 3. *τῶν κάτωθεν* Eupolis, *Δῆμοι* V. *ὁ δ'ὄπισθεν* *Σ.* 1376, *O.* 299. *τὰ δὲ χαμᾶθεν* Eupolis, *Κόλακες* X, 3. *τοὐμποδών* *Λ.* 1161, *Θ.* 847. *τὸ μεταξύ* *O.* 551. *τἀνταυθί* *B.* 273. *τἀκεῖσε* *Eκ.* 487.

ὡς
σὰ γὰρ πάντα ταῦτα καὶ

τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ
τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων. *O.* 423—6.
καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. *Θ.* 666.

Et, vi translata, *τοῖς ἐγγυτάτω γένους O.* 1664—5.

II. adjectivorum:

οὐ καὶ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν; Λ. 495.
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. *B.* 420—1.
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος κτλ. *B.* 757.

τἀκεῖ πράγματα O. 1120. *τἄνω πράγματα O.* 1507. *τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω O.* 1533. *πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι τούς τ'ἐκεῖ τούς τ'ἐνθάδε E.* 611. *τῶν κρεμαθρῶν . . . τῶν ἐνθάδε. N.* 869. *αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις E.* 626. *ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν B.* 485. *ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον E.* 513. *τὸν ἅλαδε δρόμον O.* 1395.

πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν καὶ τὰ Μεγαρικὰ σκέλη. Λ. 1169—70.

III. adverbiorum:

ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν πύκνα. I. 751. Etiam *Λ.* 43, 242, *Λ.* 185, *Θ.* 645, *Ἐκ.* 129. *ἐν τῷ πρόσθε B.* 287. *εἰς τοὔμπροσθεν* Eupolis, *Βάπται* II. *ἐκ τοὔπισθεν Ἐκ.* 482. *ἐς τοὔπισθεν Π.* 1209. *πλευρῶν τὸ μεταξὺ O.* 985. *τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ'ἐκεῖσε Λ.* 568, 570. *τοὐντεῦθεν I.* 131.

C. Alia adverbia cum articulo coniuncta inveniuntur

I. pro substantivo:

τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κτλ. *Λ.* 661—2.

II. adiectivi loco et positione:

οὐκ οἶδα· δεινὸν δ'ἐστὶν ἡ μὴ 'μπειρία. *Ἐκ.* 115.

(*ἀντὶ τοῦ ἡ ἀπειρία* — Scholiastes).

οἷον ὑμῶν ἐξαράξει τὴν ἄγαν αὐθαδίαν *O.* 704,

et cum adiectivis pro substantivis adhibitis coniuncta:

τί δαι; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω; κτλ. *B.* 6.

εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων. Pherecrates, *Ψευδηρακλῆς. τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν* Plato, *Ἑορταί* VI. *τὸν καλῶς εὐδαίμονα* Theopompus, *Ὀδυσσεύς* III. *τὸν αὐτοδὰξ τρόπον E.* 607.

Rarissime substantivum, quod sive natura sive necessitate articulum non habet, cum adverbio, quod pro adiectivo est, coniungitur;[1]) cuius constructionis unum exemplum invenitur in

εἶτα τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν N. 1119—20,

et Kuehnerus[2]) addidit

εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμὸς, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι; N. 1201—3,

ad quod O. Ribbeckius recte, sed praeter necessitatem, dicit: „Hier wäre durchaus an den Artikel gar nicht zu denken."

III. Adverbii vim habet *τοὔμπαλιν* in Λ. 1045 et Θ. 1224.

§ 4. De articulo praepositioni cum nomine addito.

Aeque atque adverbiis, articulus praepositionibus cum suis casibus coniunctis additur, ut ea unum substantivum vel adiectivum faciat.

A. Ea formula adhibetur ut substantivum:

ὅδ' ἐστὶν οὑν τῇ σανίδι κηδεστὴς ἐμός. Θ. 1165.
οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεὸν, οὑπὶ τοῦ τέγους; N. 1502.
ἆρ' οὗτός ἐστ' ἐκεῖνος ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν; E. 240—1,

(Reiskius et Richterus sententiam complent, cum *ἱέμενος* animo supplendum esse censeant, Brunckius *ἑστώς* vel *βεβηκώς* complendum indicat quod veri similius et rectius videtur). *οὑκ τῶν ὀρνέων* O. 13. *οὑκ τῶν Κρωβύλου* Σ. 1267. *ἡ διὰ θυείας* [sc. *ὁδός*] B. 124.[3]) *τοὐν μέσῳ* [sc. *μέλαν*] Σ. 1374. *τὸ καθ'ἡμέραν* I. 1126. *τὸ πρὸς βίαν* Ex. 471. *τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος* O. 968. *τὸ περὶ τῶν ἁλῶν* [sc. *ψήφισμα*] Ex. 814. *τὴν ἐν Σαλαμῖνι* [sc. *πυγήν*] I. 785. *τὴν περὶ τῶν κρέων* [sc. *ναυμαχίαν*] B. 191. *τὸν ἐκ θἠμετέρου γυμνασίου* Σ. 526—7. *οἱ δ'ἐκ τῶν ἀγρῶν* Ex. 432. *οἱ περὶ Φρύνιχον* Σ. 1302.[4]) *οἱ πρὸ*

---

[1]) Ea constructio nunquam in comoedia invenitur in adverbiis temporis et loci.

[2]) Gr. Gr. II, § 462, m. Cf. et Krueger. 50. 8. 15, et 66. 1. 1.

[3]) Krueger., 43. 3. 5

[4]) Krueger., 50. 5. 6., Chassang., Gr. Gr. 169. 2.

τοῦ Δαιταλῆς XXII. 2, *I*. 574. τἀν τῇ γῇ *I*. 598. τἀν τῇ πόλει *I*. 839, 1302. τὰ κατὰ γῆς *N*. 188. τἀπὶ Θρᾴκης *Σ*. 288, *O*. 1369. τἀν Σάμῳ *Σ*. 283. τὰ πρὸς ποδῶν *Σ*. 438, *O*. 66. τἀν Πύλῳ *E*. 665. τά τε κατ' ὄρεα *O*. 240. τά γε παρ' ἡμῖν *A*. 172, 243, *Σ*. 275, *Θ*. 1170, *Π*. 1149. τἀπ' ἐμοῦ *Π*. 100. τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν *A*. 932. τὰ περὶ τὴν τράμιν *Θ*. 246. τὰ περὶ τὼ σκέλη *Θ*. 256. τἀπὶ τούτοις *Ex*. 82, *Π*. 57. τἀπὶ Χαριξένης *E*. 943, Cratinus, Ὀδυσσεύς IX. τὰκ δεξιᾶς *Ex*. 488. τὰκ τῆς οἰκίας *Π*. 857. τῶν ἐν οἰκίᾳ *Σ*. 827. τῶν ἐκ κοινοῦ *Ex*. 612. τῶν γε πάνυ κατ'οἰκίαν *Σ*. 1181. τῶν ἐκ Φελλέως Cratinus, Κλεοβ. II. τοῖς πρὸς βίαν *A*. 163. τοῖς ἀπὸ δείπνου *Ex*. 694. τοὺς ἐκ Πύλου *I*. 1201. τοὺς κατ' οἰκίαν *Σ*. 1180. τοὺς ἐκ τοῦ βῆτα *Ex*. 684. τοὺς δ' ἐκ τοῦ κάππα *Ex*. 686. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν *Ex*. 984.

B. Natura huius formulae aeque a positione dependet atque alia adiectiva sive verba adiectivi loco adhibita. Ita

I. in attributiva positione:

κᾆτ' ἐπιπιὼν ἀκράτου
οἴνου χόα κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. *I*. 354—5

i. e. duces qui Pyli sunt, ad seiungendum ab aliis ducibus, qui aliis locis sunt.

ἄξω τὰ κατ'ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια *A*. 202

ad seiungendum a τὰ ἐν ἄστει Διονύσια.

Ita οὑπὶ Ληναίῳ τ'ἀγὼν *A*. 504. οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς *A*. 510. οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνὴρ *N*. 218. οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς *Σ*. 266. οὐκ Μελίτης μαστιγίας *B*. 501. ὁ πρὸ τοῦ βίος [Bekkeri emendatio pro Mss. βροτός] Cratinus, Χειρ. I, 1. ὁ χρησμολόγος οὑξ Ὠρεοῦ *E*. 1047. ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος *I*. 668. ἡ κάπηλις ἠκ τῶν γειτόνων *Π*. 435. τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας *A*. 536—7. χωρίον τὸ πρὸς πόλιν *A*. 287—8. τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί *E*. 680. τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς τῷ φρέατι, *E*. 577—8. τὸν ἐν πεττοῖς νόμον *Ex*. 988. νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου *I*. 702. τἀπὶ Θρᾴκης χωρία. *E*. 283. τί τὰ πράγμαθ'ὑμῖν ἐστι τἀν Λακεδαίμονι; *A*. 994. τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια *I*. 907. τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων *O*. 1344 (a Dindorfio in uncis concluditur). τῶν κατ'ἀγορὰν πραγμάτων Νῆσοι I. 3. τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς *O*. 1172.

καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ'ἑαυτοῦ. Σ. 692. τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς Ο. 1234. τούτους δὲ θεοὺς τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ Ο. 578. τοὺς δ'ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους Λ. 1126.

II. in praedicativa positione:

ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις, Λ. 412

ῥακια panni tragoediae non opponuntur pannis comoediae vel alius generis literae, sed panni bonis vestimentis opponuntur, quae tragoedia dare possit. Ita in

τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον Γηρυτ. III.

τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει. Εκ. 104. τὰ κρέ'ἐξ Ἀπατουρίων Θ. 558.

τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν B. 1010.

τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον Ο. 506.

τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ. I. 1060.

Et ut ea formula substantivo praegrediatur, ut

εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ'ἐπαινῶ· N. 1055.

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, κτλ. Π. 567.

§ 5. De articuli usu ad genetivum formulam substantivam vel adiectivam reddendum.

Adiectiva, participia, adverbia, praepositionales formulae substantiva fiunt alio substantivo omisso (semper sunt substantiva saepissime usitata vel ex oratione suprema vel ex contextu facile subponenda), ad quod attributiva referuntur. Itaque

A. genetiva attributiva, quibus articulus, qui ad substantivum omissum refertur, praegreditur, saepe loco substantivi [1]) adhibentur. Quae constructio in comoedia his locis invenitur:

τὸν τῆς στρατηγοῦ [sc. ἄνδρα] τοῦτον οὐ θαυμάζετε; Εκ. 727.

ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς E. 655—6.

ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω
καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω, Σ. 619—20.

σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ'ὑπεκρούσω. Π. 548.
ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν τοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς
τοῦ δράματος. ΑΙ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νὴ Δί' ἢ τὸ σαυτοῦ B. 946—7.
πρόσφερε τὴν γλῶσσαν. TP. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ'ἀπενέγκον E. 1109.

[1]) Kuehner., Gr. Gr. II. § 403., Bernhardius, Syntax, p. 160, etc.

ΛΛ. τὸν πάππον εἶναί φημί σου
τῶν δορυφόρων. ΚΛ. ποίων; φράσον.
ΛΛ. τῶν Βυρσίνης [sc. *δορυφόρων.*] *τῆς Ἱππίου* [sc. *γυναικός*] *Ι.* 447—9
ἡ γοῦν Θεογένους [sc. *γυνὴ*] *Λ.* 63. Et ita
τὴν Σμικυθίωνος δ᾽οὐχ ὁρᾷς Μελεστίχην *Εκ.* 46.[1])
τὴν τοῦ καπήλου δ᾽οὐχ ὁρᾷς Γευσιστράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα,
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου; Εκ. 49—51.[1])

τὴν Λύκωνος Λ. 270, Eupolis, *Πόλ.* XVIII. *τῆς Ναύσωνος Ι.* 1309. *τὸν Κλεωνύμου* [sc. *δακτύλιον*] *Ι.* 958. *ὁ τῶν πανούργων* [sc. *δῆμος*] *Β.* 781. *τῶν Αἰσχύλου* [sc. *δραμάτων*] *λέξαι τί μοι· Ν.* 1365. *σὺν ταῖς Νικίου* [sc. *δραχμαῖς*] *Γεωργοί* I. 4. *τῶν Ἀλεξάνδρου* [sc. *δώρων*] *Ο.* 1104. *παρὰ τὸ τῆς Χλόης* [sc. *ἱερὸν*] *Λ.* 835, et *ἐς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν Θ.* 224. *τὴν Παφλαγόνος* [sc. *κίστην*] *Ι.* 1213, 1217, *τοὺς Πιττάλου* [sc. *μαθητάς*] *Α.* 1032. *τῆς Λαμάχου* [sc. *μητρός*] *Θ.* 841. *τὰ Σιμωνίδου* [sc. *μέλη*] *Ο.* 919, itaque *τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε* Eupolis, *Εἵλωτες* III. *τῆς Ἰσθμιάδος* [sc. *νίκης* vel *ἑορτῆς* Meinekius; *πίτυος* Casaubonus], Plato, *Ζεὺς Κακ.* I. 10. *τὸ τοῦ πάππου* [sc. *ὄνομα*] *Ν.* 65. *τὰ τῆς πόλεως* [sc. *πράγματα*] *Εκ.* 306, et ita *τὰ τοῦ δήμου Ι.* 1216. *τὰ Πιττάλου* Σ. 1440 (Elmsleius ad *Α.* 1222, proponit *τοὺς Πιττάλου*). *τὰ Βρασίδου Ε.* 640. *τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν Εκ.* 624.[2]) *τῶν Ἰνοῦς* [sc. *ῥακῶν*] *Α.* 434. *τὸ τοῦδε* [sc. *ῥῆμα*] *Β.* 1385, 1393. Et *τὸ τοῦ Φερεκράτους Λ.* 158.

ἕλκ᾽ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου [sc. *κύλικα*] *Ι.* 107. *τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος* [sc. *τρύχη*]; *Α.* 421, et *Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ. Α.* 424. *υἱός* vel *παῖς* supplendum est in *ὁ Κοισύρας Α.* 614, *ὁ δ᾽ Ἱπποδάμου Ι.* 327, *τὸν Σκελλίου Ο.* 126, *τὸν Λαερτίου Π.* 312, et verbis non allatis, vide *Α.* 716, 1131, *Ι.* 407, *Ν.* 46, 349, Σ. 325, 421, 459, 1243, 1267, 1508, *Ο.* 766, 1444, *Θ.* 387, *Β.* 429, 531,[3]) 934, 1513, Strattis, *Ἀνθρωπορ.* I. 3. *τὰ τῶν ἔχοντων ἀνέρων* [sc. *χρήματα*] *Ι.* 1295, etiam *εἶτ᾽ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι*; *Ν.* 1214, et *ἀναλίσκοντα τῶν σαυτοῦ, Ι.* 913—4, qui versus a Cobeto et W. Ribbeckio eiectus, a Kockio et Blaydesio in uncis conclusus est.

---

[1]) Krueger, 47. 5. 2.
[2]) Kuehner., Gr. Gr. II, § 403 b.
[3]) Cf. crasin $o + a = a$. pag. 27.

B. Natura genetivi pro adiectivo adhibiti ut alia adiectiva a positione apud articulum et nomen, ad quod refertur, dependet. Ita

I. in attributiva positione:

ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται *A.* 1087,

ubi Dionysi sacerdos ab aliorum deorum sacerdotibus distinguitur.[1]) Alia exempla sunt

ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων *O.* 291.
τὸν τρόπον μιμούμεναι τὸν τῶν ἀγροίκων *E.* 278—9.

τὸν σκύλακα τὸν τοῦ προξένου. Plato, *Ἕλλας* V. *ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους* *N.* 147. *τῶν μελεῶν τῶν Φιλοκλέους* *Σ.* 463. *τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου* *Π.* 385.

ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἴκουσιν θύραις *B.* 163.
τὰς στίχας ὁρᾷς τὰς τῶνδε τῶν λαῶν; *I.* 163.
τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν. *E.* 201.
τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν; *Ταγηνισταί.* IV, 2.

Etiam *I.* 445 – 6, 764, 831, 1085, 1372, *Σ.* 819, *E* 419, *A.* 93 – 4, *B.* 153, 1463, Pherecrates, *Ἰπνός* II, etc.

Substantivum regens articulo caret, qui genetivo sequenti additur: [2])

εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου *A.* 391.
κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας *N.* 800.

II. In attributiva positione genetivus non aliis eiusdem generis opponitur, sed vim partitivam vel possessivam habet. Eius pars vel possessio nomine regente expressa aliis partibus vel possessionibus eiusdem genetivi opponuntur. Ita *τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός* *O.* 1538 fulmen Iovis aliis virtutibus eiusdem opponitur, non fulmini alius dei. Et ita

---

[1]) „Interest aliquid utrum scribatur *καὶ τὰ τείχη τὰ Ἀθηναίων* an *καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων*. Hoc enim est simpliciter, ‚die Mauern der Athenäer', illud per appositionem dictum est, sic ut navalia et muri Atheniensium aut discernantur ab similibus operibus aliarum urbium aut cum gravitate quadam Atheniensium esse dicantur: ‚die Mauern nämlich die der Athenäer'", — Stallbaumus ad Plato, Gorg. 455 D. Cf. et Apollonius *περὶ συντ* I. 40.

Anglice idem per emphasin exprimi potest, ut *τὰ τείχη τὰ τῶν Ἀθηναίων* = The A t h e n i a n walls, sed *τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων* = the Athenian w a l l s.

[2]) Cf. p. 82.

τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν, *I.* 109—10.
ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων. *E.* 220.

τοὔντερον τῆς ἐμπίδος *N.* 160, 168. τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς *Ek.* 1107. τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων *A.* 76. τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων *B.* 492. τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος *Σ.* 30. τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ *Λ.* 241. τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ *Π.* 45. Cf. etiam *A.* 581, 1059, 1060, 1066, *I.* 824—5, *N.* 772, 1484—5, *Σ.* 87, 1312, *O.* 1153, *Π.* 63, 959—60, *Σκην. Καλαμβ.* X, Plato, Ἰώ, etc.; aut genetivus per emphasin nomini regenti praegreditur ut Μεγαρέων τὰ χλανίσκα *A.* 519. τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους *I.* 46. τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν *N.* 146. τῆς πυέλου τὸ τρῆμα *Σ.* 141. τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον *E.* 199. τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν *O.* 193. τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον *Λ.* 721. τῆς πόλεως τὰ πράγματα *Ek.* 107. τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν *Π.* 141—2, praeterea *A.* 712, *I.* 130, 152—3, 650, 1109, *N.* 1507, *Σ.* 574, *E.* 395, *O.* 583, 1253—4, *Λ.* 29—30, *Π.* 669—70, etc., etc.

III. Genetivus attributivus in positione praedicativa est in

τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. *Π.* 379.
ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ κτλ. *O.* 476.
κᾆθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ *O.* 795.
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν. *E.* 413.
sed πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν, vs. 419.

§ 6. De articuli cum infinitivis usu.

Infinitivus sine articulo universe vim actionis praetereuntis habet, cum articulo autem infinitivus plane substantivum factus actionem durantem significat et naturam nominis abstracti habet. Qui infinitivus substantivum factus plerumque in sententiis vim proverbii habentibus [1] apud comicos adhibetur.

I. Infinitivus solus cum articulo coniungitur in

ὁρᾷς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν; *N.* 826.

---

[1]) Cf. eundem usum in nominibus abstractis Cap. IV § 7 A III p. 60.

De infinitivo cum articulo coniuncto cf. Gildersleeve „On the articular infinitive" Transactions of American Philol. Assoc, 1878, p. 170 sq. et „The art. infinitive in Xen. and Plato," Am. Journ. of Phil. 1882, p. 193 sq, etiam Wagnerus, De infinit apud. orat. Attic. cum art. coni. Schwerin, 1885

ὁ δ' εὐθέως ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν N. 1357.
ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν N. 1412.
ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν. Σ. 982. κακὸν τὸ πίνειν Σ. 1253.
οἷον τὸ τεκεῖν Λ. 884. καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν. B. 1082.
τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κῴδιον; B. 1477—8.
(parodia ex Eurip.).
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς Ἐκ. 582.
παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. Π. 595—6.
τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ; Π. 1150.
Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾶν τὸ νοεῖν Fab. Inc. XCIX.
αἰσχύνη τὸ κατειπεῖν. Pherecrates, Αὐτομόλοι I, 2. τὸ γελᾶν δὲ κριδδέμεν Strattis, Φοινίσσαι III, 7.
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὤν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη Ι. 525.
ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει, Σ. 89.
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεί, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ κτλ. Σ. 702.
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον· O. 1343.
τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς. Θ. 94.
ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας κτλ. B. 961—2.
περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· κτλ. Ἐκ. 586.
ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί, Π. 254.
σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας Π. 557.
δύο, πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν Π. 508.
τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν Π. 1009.
σκέψαι γάρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἄνεστιν, κτλ. N. 1171—2.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα Π. 146.
ΧΡ. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. ΒΛ. τί φῄς;
οὐ τῷ μεταδοῦναι; Π. 399—400.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι δύο κακὼ μεγίστω.
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, κτλ. N. 1060—1.
καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς. N. 1067.
διὰ τὸ γελᾶν Ἐκ. 1156. ἰή, παιών, ἰή.
ΤΡ. ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.
ΧΟ. ἰὴ ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω. E. 454—6,

quo verborum ludo et verbum et actio παίειν implicatur. Elmsleius (ad *A.* 36 et 1212) et Blaydesius τὸ παιών emendant, quae emendatio mea quidem sententia ioco plus nocet quam prodest — „ἐπεὶ ἐν τῷ παιὼν ἔγκειται τὸ παίειν" — Scholiastes.

οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμα δή *Π.* 805 b

qui versus a Bentleio et omnibus post eum editoribus falsus eicitur.

II. Infinitivus cum articulo coniuncto adverbium additur in

νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνας τραφῆναι *I.* 334.

τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν τό τ' αὖ δεδοικέναι
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου. *Π.* 353—5.

et negativa adverbia:

καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν. Susarion (?) vs. 5.

τοῦ μὴ δικάζειν *Σ.* 762. τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾶν; *Θ.* 12.
τοῦ μὴ ξυνκαταδαρθεῖν *Ex.* 622. διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως *Π.* 148.

III. Infinitivo ut substantivum cum articulo coniunctus aeque atque infinitivus sine articulo naturam verbi habet et propterea et subiectum et obiectum (directum vel indirectum) apud se habere potest, in qua constructione articulus non solum ad infinitivum refertur, sed ad universam sententiam, quae in infinitivo et in verbis cum eo coniunctis inest:

τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχοι τις ἀεί. *Σ.* 1457—8.

αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν·
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα
καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα. *O.* 36—8.[1])

καὶ

μηδὲν οὕτως εὖ σεσημαν-
θαι τὸ μὴ οὐχὶ
τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χἄττ' ἂν ἔνδον ᾖ φορεῖν· *A.* 1196—1201.[1])

τὸ μέν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ
οὐ θαυμάσιόν ἐστ' οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν. 466—8.

---

[1]) Bernhardius, Syntax p. 365.

κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. *B.* 68—9.
τὸ δὲ προσδοκῆσαι σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει; *B.* 530—1.
τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
πρὸς τὸ μαλθακώτερον
δεξιοῦ πρός ἀνδρός ἐστι *B.* 538—40.
τό δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφησμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι
παραφρονοῦντος ἀνδρός *B.* 1496—9.
ΔΙ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
ΣΤ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις
καὶ μὴ 'πιτρέπειν ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ *Π.* 913—5.
τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος πολύς. *Πολύϊδος* I. 1.
ἀνιαρόν γ' ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν· Pherecrates, *Αὐτομόλοι* II.
τὸ γὰρ ἀέρ' ἕλκειν καθαρὸν οὐ τεθολωμένον. Philyllius, Fab. Inc. I. 3.
ἀλλ' αὐτὸ περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαι *I.* 339
(a Dindorfio eiectus).
ὑπὸ τοῦ δὲ [1]) τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται, *Σ.* 94—5.
λῆρόν τι τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν κτλ. *B.* 809—10.
ἕξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι; *N.* 1084.
ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς *Σ.* 1045.
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι *B.* 1490. τὸ χρηστὰ διδάσκειν *B.* 1057.
ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον
τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ *Π.* 49—50.

IV. Infinitivus cum articulo coniunctus ad admirationem vel taedium significandum in exclamationibus adhibetur [2]) in
τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα *N.* 268.
τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί. *N.* 819.
ΠΕ. τὸ δ' ἐμὲ κορώνῃ πιθόμενον τὸν ἄθλιον
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.
ΕΥ. τὸ δ' ἐμὲ κολοιῷ πιθόμενον τὸν δύσμορον
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων *O.* 5—8.

---
[1]) De particuli δὲ positione cf. p. 18, nota.
[2]) Krueger, 55. 1. 5.

τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς *B.* 741.
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη *AN. A.* τί δρᾶν;
AN. B. ἐπαναμένειν, ἔπειτα διατρίβειν ἔτι. *Ex.* 788 - 90.
τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἐστ' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τὴν Πενιάν. *Π.* 593—4.

Infinitivus exclamativus articulo caret in
βάλλ' ἐς κόρακας τοιουτονὶ τρέφειν κύνα. *Σ.* 835.

§ 7. De articulo cum aliis verbis, formis verborum totis denique sententiis coniuncto.

Articulo singularis numeri neutrius generis addito omnia verba, formae verborum totaeque sententiae quasi nomina substantiva adhibentur. [1]) Sic

A. articulus verbis additur in
NI. λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.
ΔH. καὶ δὴ λέγω· μόλωμεν. *NI.* ἐξόπισθε νῦν
αὐτό φαθὶ τοῦ μόλωμεν. *ΔH.* αὐτό. *NI.* πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτό κατεπάγων πυκνόν. *I.* 21—5.

Si εἶτα ταὐτό pro εἶτα δ'αὐτό emendaremus, sententia postremi versus melior fieret, cur enim articulus non cum αὐτό ut cum μόλωμεν exspectari potest? Femininum genus in
κράτιστ' ἐκείνην τὴν μόλωμεν, ὦγαθέ. *I.* 73
propter ὁδόν omissum, quod est in versu praegresso, positum est.
ΠP. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί. *ΠE.* μανθάνω.
ἐντεῦθεν ἆρα τοὐπιτριβείης ἐγένετο; *O.* 1529—30.
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν. *Σ.* 980—1.
ἥκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι *B.* 1157.
B. τὸ καταπλιγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.
A. Ἀποβύσεταί σοι ταῦτά πη τὰ ῥήματα.
B. παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβύσεται. *Δαιταλῆς* XVI. 4—6.

Pro τί λέγεις, οὗτος; τὸν ἔποπα παῖ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός σ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν; *O.* 57—8

---

[1]) Cf. Stallbaumus ad Plato, Phileb. 20.

Cobetus, Elmsleius (ad A. 36), Blaydesius sine causa

οὐκ ἀντὶ τοῦ „παῖ παῖ" σ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν;

praeferunt, ad quod Hauptius: „non quo scribere ita non potuerit, sed quia ἀντὶ τοῦ παιδὸς scripsit rectissime.[1])

Literarum nomina articulum habent in τοῦ βῆτα *Ex.* 684, τὸ δὲ θῆτα *Ex.* 685, τοῦ κάππα *Ex.* 686, τουτὶ τὸ ῥῶ *Θ.* 781.

B. Cum verborum formis articulus scribitur in τοῦ κοάξ (saepius τῷ κοάξ) B. 266 et 268.

ΞΑ. οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταταῖ. ΑΙ. τί τάτταταῖ;
μῶν ὠδυνήθης; *B.* 649—50.

ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. *I.* 17. τὸ ῥυππαπαῖ *Σ.* 909.

C. Tota sententia articulo addito substantivum fit[2]) in τὸ „τί λέγεις σύ;" *N.* 1174.

Caput VI.

De articuli cum pronominibus et certis adiectivis usu.

§ 1. De articuli cum pronominibus interrogativis et indefinitis usu.

Si in diverbio alter ab altero subito interpellatur et quid sit verborum sententia, quidque spectent, admiratus vel incitatus interrogat, articulus saepe pronomini interrogativo additur:[3])

ΣΩ. ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. ΣΤ. τὸ τί; *N.* 775.
ΦΙ. ἓν ἔτι ποθῶ, τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι, ΒΔ. τὸ τί; *Σ.* 818.
ΟΙ. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι. ΤΡ. τὸ τί; *E.* 826.
ΤΡ. εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν. ΕΡ. τὸ τί; *E.* 696.
ΕΡ. ὢ ὤ,
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου. ΤΡ. τὸ τί; *E.* 693

---

1) „Amant veteres, ubi forma tantum vocabuli respicitur, non ut nos solemus facere in vocibus citandis, extra constructionem illud ponere, sed cum oratione connectunt." Machon ad Athenaeus 13, 578 D.

2) Matthiae, Gr. Gr. II, p. 568.

3) „Nimirum articulus ubi pronominibus interrogativis additur, semper refertur ad aliquid, quod praecessit in verbis eius, quem interrogamus." — Hermannus ad Viger., 25 (pag. 705). Cf. etiam Stallbaumus ad Plato, Rep. 421.

(Reiskii emendatio pro τὰ τί; in Mss. et vulg., quam Richterus probavit, Meinekius: τὸ τί; vel τίνα; Blaydesius: „Et ipse conieceram aut τὸ τί; aut potius τίνα; Certa τὰ τί ferendum non est.")

Ψιλ. ψηφισματοπώλης εἰμί, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων. *ΠΕ.* τὸ τί; *O.* 1037—8.
ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴ 'ρεῖς. *ΞΑ.* τὸ τί; *B.* 7.
ΔΙ. οὐκ ἐνεθυμήθης; *ΞΑ.* τὸ τί; *B.* 40.
ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν. *ΕΥ.* τὸ τί; *B.* 1227—8.
ΔΙ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι, *ΣΥ.* τὸ τί; *Π.* 902.
ΝΕ. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι, *ΧΡ.* τὸ τί; *Π.* 1076.

et lectio Meinekii, Kockii, Teuffeli

ΣΤ. εἰπέ δή νύν μοι *ΣΩ.* τὸ τί; *N.* 748

sine dubio melior est quam Dindorfii

ΣΤ. εἰπέ δή νύν μοι τοδί.

ΠΡ. πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι *ΒΛ.* τὸ ποῖον; *Ex.* 646.

ΑΜ. μή σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅλαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.
ΣΤ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; *N.* 1267—70.
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος,
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.
ΕΥ. τὰ ποῖα τρύχη; *A.* 415—8.

B. Si pronomen indefinitum τὶς cum articulo coniunctum substantivum factum esse diceremus, id naturae pronominis infiniti oppugnaret. Sequentibus locis articulus ad id genus demonstrativum referendus est, quod Cap. II, § 3 (p. 11) explicatum est, et pronomen ut appositivum additur[1]) ad naturam indefinitam magis significandam:

ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες, *N.* 1138—9.
ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας. *O.* 1444—5

(ἄλλος δέ τις — Scholiastes).

1) Kuehner., Gr. Gr. II, § 465, 2, 2.

ὁ δέ τις κναφεύει κτλ. *Π.* 166.

ὁ μὲν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς, ὁ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγών, ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
κἀμέ γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· *Π.* 1179—82.[1])
ὁ δέ τις ψυκτῆρ', ὁ δέ τις κύαθον
χαλκοῦν κλέψας ἀπορῶν κεῖται,
κοτύλη δ' ἀνὰ χοίνικα μάττει. Strattis, *Ψυχασταί* III.

§ 2. De articuli cum pronominibus possessivis usu.

A. I. Nomen substantivum cum pronomine possessivo vel cum genetivo possessivo alius pronominis coniunctum articulum habet: si ad rem praesentem refertur; si a possessionibus aliorum eiusdem nominis seiungitur; si universas res eiusdem generis, quas idem homo possidet, significat. Singuli horum generum loci sunt:

οἴμοι, τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ; *I.* 97.
κᾆτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν. *A.* 1197.
ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα· *N.* 42.

Alia exempla vide infra.

II. Cum autem nomen partem eiusdem generis rerum significat, quae sunt in eadem possessione, articulo saepe caret, ut *γνώμην ἐμὴν* *Σ.* 983, *E.* 232, *Ex.* 349. *ἐμὰν ἀοιδάν* *O.* 241, *B.* 231, 675 (lyr.). *φίλον ἐμὸν* *Ex.* 952. *ἵππων ἐμῶν* *N.* 1265. *ἐμῶν ἐπέων* *O.* 972. *σὴν χεῖρα καὶ πτερῶν ἐμῶν* *O.* 1759. *σὴν χάριν* *A.* 1232. *ἡμέτερα κέρδη* *N.* 1202. *ἄλσος ἐς ὑμέτερον* *Θ.* 1149 (chor.). *τροπὴν αὐτοῦ* *I.* 246. *θύρας σοῦ* *I.* 1026. *σοῦ πατρός* *N.* 1166. *πενίαν αὐτῶν* *Σ.* 564. *αὐτοῦ γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγὴν* *B.* 1094—5. etc.

Etiam appellativa, quae aliis de causis articulo carent (Cap. IV, § 6, D.), sine articulo esse possunt, etiamsi cum pronomine possessivo coniuncta sunt. Quae constructio perraro praeter in partibus lyricis invenitur, ut *σῇ φρενί.* *N.* 475. *τιτθὴ νὴ Δί' ἐμή.* *Θ.* 609 et *καρδίαν ἐμὴν* *Θ.* 869, sed *ὑπ' ἐμῆς φρενὸς*

---

[1]) Vid. collectionem exemplorum formulae *ὁ δέ τις* in Blaydesii nota ad hunc versum.

O. 456, ἐμᾶς πτέρυγος *O.* 1070, ἐμᾶς πόλεως *O.* 1316, ἀκρόπολιν ἐμὰν *Λ.* 263, ἡμέτερον πατέρα *N.* 569, γένος ἡμέτερον *O.* 699, πόλιν ἡμετέραν *Θ.* 1140 et σὰς πολιοῦχ' ἔσχον ἕδρας *Λ.* 345 sunt omnia in choris.

B. I. Pronomen possessivum nomini cum articulo coniuncto additum semper attributivam positionem habet: ὁ γοῦν ἐμος ἀνήρ *Λ.* 102, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον *Λ.* 33, τοὺς ἐμοὺς ἐχθρούς *I.* 845, ὁ δεσπότης ὁ σὸς *Π.* 260, ἡ σὴ γυνὴ *Λ.* 859, τοῖν σοῖν λόγοιν *N.* 244, τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν *I.* 889, τὸν ἡμέτερον τρόπον *B.* 450, τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν *O.* 706, τῆς χώρας τῆς ἡμετέρας *O.* 557, τῶν ἐριών τῶν ὑμετέρων *Λ.* 573, et praeterea *Λ.* 210, 232, 306, 357, 1204, *I.* 961, 1211, 1396, *N.* 40, 73, 210, 253, 522, 554, 559, 561, 772, 926, 956, 1295, 1413, *Σ.* 618, 649, 672, 1002, 1071, *E.* 172, 474, 1229, *O.* 203, 212, 229, 368, 374, 549, 601, 803, 917—8, *Λ.* 5, 223, 373, 703, 853—4, 894, *Θ.* 248, 619, 824, 918, *B.* 105, 354, 810, 886, 1051, 1181, 1522, *Ex.* 298, 731, 750, 969, 990, 1022, *Π.* 26, 951, 1007, 1077, etc., etc.

Substantivum sine articulo est, sed coniunctum et finitum est pronomine possessivo cum articulo coniuncto in

ὅσοι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς *Λ.* 719,

δεξιότητος τῆς ἐμῆς *I.* 719, νοῦν τὸν ἐμὸν *I.* 499, νεοττιάν τε τὴν ἐμὴν *O.* 642, σκῆπτρα τἀμὰ *O.* 636 (lyr.), ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς *E.* 317, ὀφθαλμὸν . . τὸν σὸν *Ex.* 11, αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι *N.* 1302, ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας *Λ.* 508, θυσίαν τὴν ἡμετέραν *E.* 977, πόλιν τὴν ἡμετέραν *B.* 1501 (lyr.), παννυχίδας τὰς ἡμετέρας *B.* 371 (chor.), ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις *Σ.* 1494.

II. Genetivus possessivus pronominis personalis semper fere praedicativam positionem habet:

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον *E.* 1212.
εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν. *Π.* 207.

τὴν εἰρεσιώνην μου *I.* 729, et *Λ.* 12, 585, 1107, 1111, 1214, 1216[1]), *I.* 910[1]), 1065, *N.* 319, 838, 1368, *Σ.* 696, 962, 1398[1]), *E.* 54, *O.* 26, 129, 139, *Λ.* 216, 301[1]), *B.* 482, 961, 1006.

---

[1]) Hic forma orthotona ἐμοῦ, de qua cf. Krueger., Dial. Synt. 47, 9, 5., Kuehner., Gr. Gr. II, § 464, 4, Anm. 3., Jelf., § 652, 3, 5.

ἡμῶν ἡ τέχνη O. 1387, *τὸν χρησμὸν ἡμῶν* Π. 55, *ἡ ναῦς ἡμῶν* Cratinus, *Ὀδυσσ.* II, et ita I. 814, 1062, N. 1497, Σ. 41, 600, Θ. 400, B. 467, *τὰς ὀδοὺς σου* I. 291, *αἱ κνῆμαι δέ σου* Π. 275, etiam I. 780, 908, 1347, N. 669, 1171, E. 127, 1069, O. 1397, B. 473, 475, 572, 575, 739, Εκ. 333, 994. *τὸν δῆμον ὑμῶν* Λ. 1156, *τὴν πόλιν ὑμῶν* Σ. 671.

Contra legem hic genetivus attributivam positionem habet[1]) in

τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν· O. 1110,

τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας Λ. 168 (dial. Dor.), et

δείσασα γὰρ
ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν. B. 484—5,

ubi substantivum alterum attributivum habet.

III. Genetivus possessivus pronominis *αὐτός* item praedicativam positionem habet in *τὸν νοῦν αὐτοῦ* N. 477, *αὐτοῦ τὰ πτερά* O. 286, etiam Λ. 926, I. 152, N. 350, 352, 846, Θ. 166, Εκ. 40, Π. 555, Cratinus, *Πυτίνῃ* VII. 4. *αὐτῆς τὼ πόδε* N. 150, *τὸ ζωμὸν αὐτῆς* E. 885, et Λ. 789, O. 473, Εκ. 35, *αὐτῶν τὰς οἰνάνθας* O. 588, *αὐτῶν τὴν ὄπα* E. 400, itaque in N. 319, O. 579, Λ. 455, Εκ. 137—8.

Cum alio attributivo *αὐτός* attributivam positionem sumit in *τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον* N. 1109.

IV. Genetivus pronominum reflexivorum semper fere attributivam positionem habet: *τὴν ἐμουτοῦ καρδίαν* Λ. 1, *τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων* Σ. 1354, et N. 1217, Εκ. 805, Π. 774, 911, *τὸν σαυτοῦ δρόμον* N. 25, *τὸ σαυτῆς ἱμάτιον* Εκ. 535, praeterea N. 88, 478, 695, 960, Σ. 393, 598, Λ. 712, B. 386, Π. 631, 1134, *τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ* Σ. 1534, *τὸ αὐτοῦ γε νεὼν* N. 401, *τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ* Π. 524, et ita N. 145, 905, B. 763, 1194, 1488—9, Εκ. 635, *τοῖς αὐτῶν πτεροῖς* O. 808,

Sed contra legem praedicativam habet positionem[2]) in *ἐμαυτοῦ τῷ πέει* E. 880, Fab. Inc. IX. 2, *ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους* B. 424 (lyr.), *τὴν φύσιν αὐτοῦ* N. 515 (chor.), *τὸν πατέρ' αὐτοῦ* N. 905, *τὸν πατέρ' αὐτῆς* O. 475, *αὐτῶν τοὺς δακτύλιους* Pherecrates, *Ἄγριοι* II. 6.

---

1) Krueger., Dial. Synt. 47, 9, 5.

2) Krueger., 47, 9, 18, et Dial. Synt. 47, 9, 7.

V. Genetivus possessivus demonstrativi pronominis constanter fere attributivam positionem habet, ut *τὴν τούτου χεῖρα* *I.* 1082, *τοῖσιν τούτου μέλεσιν* *B.* 1526, *τοὺς τούτου τε κάμοὺς ἑκατέρου μαθητάς* *B.* 964, *τῶν ταύτης τρόπων* *Π.* 453, *ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν* *O.* 466, *τῆς τοῦδε νίκης* Eupolis *Δῆμοι* I. 3, *τὴν τῶνδ' ὕβριν* *Λ.* 399, *τὰς ἐκείνης Περσικάς* *Ἐκ.* 319, *τἀκείνων γε κέρδη* *E.* 625.

Praedicativam autem positionem sumit genetivus in

τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα. *Λ.* 431, *τούτου δ' ἁπάσας ἀποτεμῶ τὰς μηχανάς* Cratinus, Fab. Inc. CXXIX, *τὴν δεκάτην ταύτης* *O.* 922, *ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον* *Θ.* 538, *τὰς γνάθους τούτων* *Λ.* 360.

§ 3. De articuli cum pronominibus demonstrativis usu.

A. Substantivis cum demonstrativo pronomine coniunctis plerumque articulus additur, cum pronomen praedicativam positionem habeat. Cuius legis nonulla exempla sunt *ὁ χωλὸς οὑτοσί* *Λ.* 427, *ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς, ἡδὶ παρατέταται* *N.* 211—2, *τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα* *Σ.* 839, *οἱ πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ* *Λ.* 40, *ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;* *Λ.* 910, *τοὐλατῆρος τουτουί* *Λ.* 246, *ἐπὶ ταυτησὶ καθῆται τῆς πέτρας* *I.* 754, *τῶνδε τῶν ἄλλων* *Λ.* 897, *τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ* *Λ.* 705, *ταυτῃὶ τῇ δᾳδί* *Σ.* 1330—1, *τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοισδί* *O.* 359, *ταύταις ταῖς τελεταῖς* *Σ.* 121, *τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον* *Λ.* 141, *τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον* *Σ.* 987, *διὰ τοῦτο τοὔργον* *Λ.* 8, *τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους* *Λ.* 650, *τάσδε τὰς ὁπλάς* *Λ.* 740, *τἀρχαῖ' ἐκεῖνα* *Σ.* 1479, *ἐκείνω τὼ λόγω* *N.* 882, *τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;* *E.* 1214, etc., etc., etc.

Pronomen demonstrativum attributivam positionem non sumere potest, nisi substantivum alia attributiva habet, quod in comoediis invenitur, in

ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν; *Λ.* 963, *ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας* *N.* 8, *ὁ μαινόμενος ἐκεινοσὶ Διονύσιος* Polyzelus Fab. Inc. I. 1, *τοῦ νέου τούτου θεοῦ* *Π.* 960, *ἀπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης* *O.* 489 (qui ordo verborum uno hoc loco in comoedia, praeterquam rarissime in omnibus literis Graecis invenitur),

τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον. *Λ.* 625,
ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἐκείνοις βαρβάροις Pherecrates, *Κορ.* II. 3,
τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον *N.* 116, τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον *E.* 601,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις *B.* 699,
ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν; *N.* 1280—1.

Participio λέγοντας omisso, articulus solus cum pronomine demonstrativo invenitur in

ΦΙ. καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;
ΒΔ. ἐς τούτους τοὺς „οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτόν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί." κτλ. *Σ.* 665—7.

B. Sed non raro substantivum articulo caret, etiamsi cum pronomine demonstrativo coniungitur, quae constructio plerumque invenitur, ubi demonstrativum pronomen loci vim habet, ut nomina propria hominum praesentium, ad quos animadvertendos gestu quodam demonstratur, articulo carent in

κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. *Σ.* 1408

(„aut secum ducit hominem aut spectatorum aliquem alloquitur" — Richterus, nota ad τουτονί.), δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεινονί *Ἐκ.* 167, Βλεψίδημον τουτονί *Π.* 332, Δεξίνικος οὑτοσί *Π.* 800, ποῖος οὑτοσὶ Τιμόθεος: Pherecrates, *Χείρων* I, 21—2, sed cum Timotheus supra, versu autecedente, cum articulo commemoratus esset, Meinekius iure dicit, „ante Τιμόθεος addendus articulus."

Sed in

σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἀνακρέων ὁ Τήιος
ἀρχαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν. *Θ.* 160—2,

articuli loco relativa sententia quodam modo modo posita est.[1])

Aequo modo gestu in rem demonstratam facto[2]) nomina, quae non propria sunt, etiamsi cum promine demonstrativo coniuncta sunt, articulo carent in

ἀπολεῖς ἄρ' ὁμήλικα τόνδε φιλανθακέα; *Α.* 336,

(Reisigii coniectura pro ἄρα τὸν ἥλικα vulg.).

---

[1]) Kuehner, Gr. Gr. II, 465, 6, a sub fine.

[2]) Pronomen Graecum demonstrativum vim solam loci habere posse, optimum exemplum est

καὶ γάρ τιν' ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν *B.* 170,

ad quod cf. Fritzschius Questiones Lucianeae p. 177. Cf. praeterea *A.* 1069.

τί δ', ὦ τάλας, σὲ τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος; *A.* 454, ποδαπὴ χοῖρος ἥδε; *A.* 768, ταυτησὶ δραχμῆς *A.* 960, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν *A.* 985, ταυτὶ κρέα *A.* 1049, ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδοιν τουτὶ *I.* 872, στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα *A.* 1191 (στυγερὰ κρυερὰ τάδε τὰ Meinekius), πανταχοῖ νικῶντες ἀεὶ τήνδ' ἐκόσμησαν· πόλιν *I.* 568, ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ *I.* 1166, τουτὶ τέμαχος *I.* 1177, ἡ Γοργολόφα σ'ἐκέλευσε τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος *I.* 1181—2, υἱὸς οὑτοσὶ *N.* 60. In τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ'ἀεὶ *N.* 552 (οὐ τὸν δείλαιον, Herwerdenus) δείλαιον partim effectus est verbi κολετρῶσ' ἀεί, et, ut iam Kockius animadverterat, est „nicht attributiv mit τοῦτον zu verbinden, sondern prädicativ hinzugefügt. Mit dem Artikel findet sich das Wort bei den Komikern nirgends, bei den Tragikern sehr selten."

οἷος ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς *H.* 1158—9.
ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ'ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν Σ. 236,
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες Σ. 262,
τόνδε λόγον ἐσφέρει,
μὴ δικάζειν δίκας. Σ. 413—4,

(cf. Herodotus, λέγω λόγον τόνδε 1. 9, et saepius).

κύκνου τ'ἔτι πολιώτεραι δὴ
αἵδ'ἐπανθοῦσιν τρίχες Σ. 1064—5 (lyr.),
τηνδὶ [1]) δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς Σ. 1132,

κλῆθρα χαλάσθω τάδε Σ. 1484, δῶρον δίδωμι τήνδ' ἵνα σπένδειν ἔχῃς *E.* 424, τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει

ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας; *E.* 1224—5,
ὦ Ἡράκλεις τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον; *O.* 93

(τὸ θηρίον RV. et Kockius),

πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν. *O.* 921

(„Articulus omissus ut in loco tragoediam spirante." — Blaydesius).

στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ. *O.* 1274—5,
ταχὺ δὴ πολυάνορα τάνδε πόλιν
καλεῖ τις ἀνθρώπων. *O.* 1313—4 (lyr.),

---

1) Reisigius, coniect. p. 183.

ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύραισιν αἳ βοηθεῖ *Λ.* 353,

αὕτη 'τέρα

ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται. *Λ.* 736,

et in precibus oratione soluta dictis:

ἐκκλησίαν τήνδε καὶ σύνοδον

τὴν νῦν κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι *Θ.* 300,

δεχόμεθα καὶ θεῶν γένος

λιτόμεθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς

φανέντας ἐπιχαρῆναι. *Θ.* 312—3 (lyr.),

ἀλλ' ἐνθάδ' ἐπὶ τῶν μηρίων

πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας

καθαιματώσει βωμόν. *Θ.* 693—5.

τί δὴ οὐ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας

φάρει καλυπτός, ὦ ξένη; *Θ.* 889—90

(imitatio tragoediae),

χρείᾳ δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεσφέρεις λόγον; *Θ.* 1164,

αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ *B.* 371,

ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα *B.* 873,

καλόν γ' ἔγωγε τουτονί [sc. *πώγωνα ἐγώ*] *Ex.* 70,

ἔχω δέ τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς. *Ex.* 1150,

ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί. *Π.* 999,

ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι

Φαίδραν· *Πολύιδος* II,

Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους. Cratinus, *Δραπ.* IX,

ἥβης ἐκείνης νοῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν. Cratinus, *Εὐνεῖδαι* I,

νέφος οὐράνιον τόδ' ὁρῶμαι Cratinus, *'Οδυσσεύς* I,

τοῦτον μὲν οὖν καλῶς διεπηνίκισας λόγον. Cratinus, Fab. Inc. XXIV,

καὶ δέξαι τηνδὶ μετανιπτρίδα τῆς 'Υγιείας Callias, *Κύκλωπες* III.

Cum articulo invenimus *πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο* *N.* 235, sed *δι' αὐτὸ τοῦτο* *N.* 1038, et *τοῦτ' αὐτὸ* *N.* 1499, *Θ.* 81 et *Π.* 340.

§ 4. De articuli cum demonstrativis attributivis usu.

Demonstrativa attributiva nunquam in comoediis in attributiva positione inveniuntur neque omnino cum substantivis articulum habentibus adhibita sunt, uno [1]) loco

[1]) Et Blaydesius coniecit *τἄλλα βοτὰ τοιαυτὶ* pro vulg. *τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ* *N.* 1427.

τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος; *A.* 120—1

excepto, quae parodia est Archilochi (Frag. 89, ed. Bergk.).

Substantivorum articulo carentium, quibus demonstrativum attributivum additum est exempla sunt *πλευρὰς ἔχων τοιαύτας* *I.* 842, *τοιουτονὶ τρέφειν κύνα* *Σ.* 835, *τοιῶνδε λόγων* *B.* 355, *στρατιὰν τοσαύτην* *A.* 149, *ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν* *Π.* 1061, *τοία* .... *πέτρα* *B.* 470, *ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ* *N.* 392, *τόλμημα τηλικοῦτον* *Ex.* 288. Cf. praeterea *A.* 941, *I.* 868, *Σ.* 25, *E.* 370, 610, 971, 1258, *O.* 48, 1463, *A.* 406, 1225, *Θ.* 767, *B.* 9, 59, 66, 139, 1458, *Ex.* 106, 1104, *Π.* 897, etc.

Attributivum solum ut substantivum adhibitum articulum habet in *τὰ τοιαῦτα* *N.* 813, *τοῖς τηλικούτοις* *Ex.* 1009, *ταῖς γε τηλικαύταις* *Ex.* 1010.

§ 5. De articuli cum *αὐτός* usu.

A. Cum substantivis articulum habentibus coniunctum *αὐτός*

I. attributivam positionem habet et Latino „idem" aequum est [1]) in *ἐκ τωὐτῶ πατρός* *A.* 790 (Megar.), *εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ ψευδῶν ἐνείη.* *I.* 694—5, *τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον* *Σ.* 10, *τὸν αὐτὸν ἄνδρα* *Σ.* 63, *ἀλλ' ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνθιασῶτα.* *Σ.* 728 (hic ordo verborum maxime rarus est), *τῆς αὐτῆς ὁδοῦ* *E.* 11?5, *ἐν ταὐτῷ ῥυθμῷ* Eupolis, Fab. Inc. IV. 2, etc., etc.

II. In praedicativa positione Latino „ipse" aequum est in *αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν* *I.* 849, *παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν* *N.* 886,

ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις *Σ.* 681,

αὐτὴν ἄρ' οἴσω ξυλλαβὼν τὴν ἀντλίαν *E.* 18,

ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν κτλ.. *Θ.* 133,

ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας Amipsias, Fab. Inc. V.

B. In dativo casu *αὐτός* cum substantivis sine articulo coniunctum saepe Latino „una cum" aequum est, [2]) ut in

---

[1]) „*Αὐτός* cum praepositivo articulo praecedente in omni casu et genere significat *idem*" — Vigerus IV. IX.

[2]) Kuehner., Gr Gr. II, § 423. 10.

κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. *I.* 2—3

„utinam dei Paphlagonem malum nuper emptum misere perdant una cum consiliis eius!"

Itaque

αὐταῖς διαβολαῖς *I.* 7,
ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών. *Σ.* 119—20,
κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις *E.* 1288,
διαρραγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν *O.* 1257,
τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν. *B.* 475—6,
ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβὼν *Ex.* 691—2,
αὐταῖσι μυστίλαισι Pherecrates, *Μεταλλεῖς* I. 5, etc.

§ 6. De articuli cum *πᾶς* et *ὅλος* usu.

A. Si substantivum cum *πᾶς* coniunctum est, ut tota res partibus, quibus composita est, opponatur, articulum habet, et *πᾶς* in attributiva positione est: *τὸν πάντα χρόνον N.* 462. *περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας Σ.* 546, *οἱ πάντες λεῴ O.* 1275, *θἠμέτερον ἅπαν γένος Λ.* 137, *φέρω τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα Ex.* 175, *τἄλλα πάντ' ὀρνίθια* Cratinus, *Νέμεσις* III.

B. Si *πᾶς* et *ὅλος* [1]) in praedicativa positione sunt, de substantivo iam determinato aliam qualitatem praedicant. Quae attributivae et praedicativae positionis differentia aliis linguis [2]) non animadvertitur, ut Graece

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην, *Λ.* 138,

Latine: „nisi totam Thraciam nive cooperit", aeque ac si *τὴν ὅλην Θρᾴκην* dictum esset, cum Graecis id audientibus illud esset: „nisi Thraciam, et id plane vel totam, nive cooperit." Itaque

ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται. *E.* 404

quo in deos — i. e. in omnes deos — coniuratur. Cf. praeterea

---

[1]) Apud Aristophanem *ὅλος* nunquam in attributiva positione invenitur.
[2]) De Germanico usu cf. Kuehner., Gr. Gr. II, § 465. 6. c.

τῶν ὁδοπόρων ἁπάντων *Α*. 205, πάντα τὰ δίκαια *Ν*. 888,

ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. *Ο*. 445—6,

τὸ σῶμ' ὅλον *Εκ*. 63, ὅλην τὴν ἡμέραν *Π*. 1015, etiam *Α*. 160, 577, 617, 809, 1089, *Ι*. 170, 214—5, 845, 1191, *Ν*. 36, 40, 75, 1129, 1453, *Σ*. 29, 131, *Ε*. 870, 1318, *Ο*. 41, 105, 551, 1016, 1310, 1392, 1507, 1677, *Λ*. 995—6, 1110, 1144, *Θ*. 246, *Β*. 294, 621, *Εκ*. 33, 39, 55, 557, 718, 1042, 1099, 1123, *Π*. 189, 547, *Κώκαλος* I. 2, Pherecrates Fab. Inc. XLIV, Eupolis, *Πόλεις* V. 4.

C. Si substantivum quemlibet huius generis significat, articulo caret, ubi singularis „unusquisque" est, ut

ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται *Α*. 42,

et *Σ*. 802, *Ε*. 510, *Β*. 1022, 1125, *Εκ*. 826, 829. πάντα συκοφάντην *Α*. 951. πάσῃ τέχνῃ *Ν*. 885, *Εκ*. 366. πάντα λεὼν *Ε*. 1317. βοῦν ὅλον *Β*. 506. ὅλους βοῦς *Α*. 85—6. πάντων θηρίων *Ο*. 366. πᾶσιν ἀνθρώποισιν *Π*. 462. Alia exempla sunt *Α*. 529, 1026, *Ι*. 305, 522, 797, 966, 1006, 1010, 1087, *Ν*. 206, 1132, *Σ*. 547, 562, 709, 923, *Ε*. 27, 105—6, 373, *Ο*. 1222, *Λ*. 484, 726, *Θ*. 271, 783, *Β*. 618, *Π*. 160, 430, 493, 773, 812, Cratinus, *Χείρωνες* V. 2, et Fab. Inc. CXLI, Strattis, *Φοινίσσαι* III, 1.

§ 7. De articuli cum πολύς usu.

A. Articulum substantivum determinatum, cui πολύς in attributiva positione additum est, habet in

κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς *Σ*. 658. τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα τὰ τ' Αἰσχίνου τάλαντα *Ο*. 822—3. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά. *Β*. 555. τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω. *Β*. 558. τὸν πολὺν ὀψωμένη λαῶν ὄχλον *Β*. 676. In τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον *Ε*. 601 articulus propter τοῦτον positus est, cum alias semper πολὺν χρόνον sine articulo sit, cf. infra.

B. In praedicativa positione πολύς cum substantivo aequo modo coniungitur atque πᾶς. Ita

ἀλλὰ καὶ σὺ τύφε πολλῷ τῷ καπνῷ. *Σ*. 457,

„Tu obstupefac eos (τοὺς σφῆκας) fumo, et id permulto fumo."

ἵνα τὰς ἀφύας ὠνοῖντο πολλὰς τοὐβολοῦ. *Ι*. 649,

„ut clupeas sardinas, et id multas, obolo emerent." Itaque

πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ *I.* 124,

αἵρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον *I.* 546, *πάπτε πολλοῖς τοῖς ῥαδίοις* *N.* 1330, *τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς* *Λ.* 800, *ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ* *Λ.* 1034.

C. Solis locis supra allatis articulus una cum *πολύς* substantivo in comoedia additur. Alias substantivum cum *πολύς* coniunctum indefinitum et sine articulo est:

καίτοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι κτλ. *Π.* 337—8,
εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή *B.* 21,
χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολύν, *Α.* 136,

etiam *I.* 822, *N.* 199, *E.* 407, *O.* 200, 635, *Λ.* 1265, *Θ.* 385, 615, *Ex.* 1120, *πολλοῦ χρόνου* *Σ.* 1476, *Θ.* 802, *Π.* 98, 1045, *πολλῶν δεόμενος σκευαρίων* *Α.* 451, *παράβαλλε πολλὰς κληματίδας* *Θ.* 739. Alia exempla sunt *Α.* 137, 633, *I.* 105, 526, 1038, *N.* 376, 1374, *Σ.* 910, 1146, *E.* 747, 1216, 1323, *O.* 482, *Λ.* 1152, 1153, 1257, *Θ.* 791, *B.* 145, 1040, *Π.* 1167, etc., etc.

Pluralis numerus *πολλοί* cum articulo coniunctus „vulgus" significat in *ἐν τοῖς πολλοῖσι* *N.* 892, *Π.* 1047, *τοῖς πολλοῖς τοὐβολοῦ* *I.* 945, et *τοὺς πολλοὺς* *Ex.* 450.

ὀλίγος nunquam in comoedia cum articulo coniungitur.

§ 8. De articuli cum *ἄλλος* et *ἕτερος* usu.

A. Articulus cum *ἄλλος* (semper in attributiva positione) substantivo additur ad omnes partes rei significandas, quae nondum commemoratae vel implicatae erant.[1])

ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι. *Σ.* 1112,

„ad ceteras res ad vitam necessarias omnibus abundamus." *τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον* *Σ.* 673, „reliquum vulgus." Praeterea

οἴνου τ' ἀμπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων *N.* 417.

τῶν ἄλλων τε θεῶν *I.* 563, *Π.* 118. *τῶν ἄλλων χυτρῶν* *Π.* 1204. *τοῖς ἄλλοις τρόποις* *Σ.* 1433. *τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις* *O.* 197. *τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς* *Θ.* 334. *ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς* *Θ.* 835. *ταῖς μὲν ἄλλαις*

---

[1]) „Ein ganzes Ergänzende" — Kruegerus, 50. 4. 9.

γὰρ χύτραις *Π*. 1205. τὰς ἄλλας τελετὰς *E*. 419. τὰ χρήματα τἄλλα *Σ*. 665. τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα *O*. 1141. τἄλλ' ἀγαθά *Ex*. 1140.

ἄλλος ut substantivum adhibetur et sequentia nomina appositiva sunt in τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ *N*. 1427. ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν τῇ πόλει *Λ*. 245. ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν *Θ*. 350. τἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν *Λ*. 999. καὶ τἄλλα γ' οὐδὲν τὰ μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν *Ex*. 914. καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα *Π*. 996.

Sine appositivo ἄλλος cum articulo substantivi loco positum est in

καὶ τἀργύριον καὶ τἄλλ' ὁπόσ' ἐστὶν ἑκάστῳ. *Ex*. 598,

etiam in *Λ*. 1089, *I*. 217, *N*. 365, *E*. 430, *O*. 1539, *Λ*. 489, *Θ*. 432, *B*. 809, *Π*. 326, etc., etc. τῶν δ' ἄλλων *Σ*. 587, *O*. 1226, *Π*. 189. τοῖς ἄλλοις *N*. 425, 1118, *Θ*. 669. τοὺς ἄλλους *O*. 495, *Ex*. 788. τὰς ἄλλας *Θ*. 607.

Cum substantivo sine articulo coniunctnm ἄλλος vim indefinitam Latini „alius" habet, ut in

οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ· *I*. 750,

ἐπ' ἄλλο πήδα νόημα φρενός *N*. 704. ἄλλαι τέ σοι πόλεις *E*. 421, ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν *E*. 558, ἄλλη κύων *Λ*. 363, ἄλλης ξυμφορᾶς *B*. 1164, ἄλλης ἀρχῆς *Ex*. 587., etc.

B. ἕτερος substantivo finito cum articulo additum attributivam positionem habet:

ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὐφρονεῖν δοκήσετε. *N*. 562.

αὖθις αὖ γίγνει γυνή,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην; *Θ*. 862—3.

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα *Ex*. 267.

τὸν πόδα τὸν ἕτερον *Ex*. 161—2. τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον *N*. 1109.

οὔκουν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων; *Θ*. 226—7.

ὅτι χωλός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρ' οὐ λέγεις. Eupolis, Fab. Inc. LXI.

Sed substantivum infinitum est et articulo caret in

ἕτερος τραγῳδὸς καρκινίτης ἔρχεται *Σ*. 1505.
οὔκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ. *Ex*. 1078.

ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης; *Α.* 441.[1]) ἑτέρα γυνὴ *Α.* 741. μεθ' ἑτέρου νεανίου *Εκ.* 849. ἑτέρῳ λόγῳ *Ν.* 321. ἑτέρῳ Διοκλείδᾳ Phrynichus Fab. Inc. II. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον *Β.* 1210. ἑτέραν ὥραν *Ο.* 713. ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν *Β.* 382. οἶνον θὲς ἑτέραν μνᾶν. Eupolis *Κόλ.* XV. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι; *Β.* 782.

Singularis numerus verbi ἕτερος sine substantivo adhibitus cum articulo coniungitur ad alteram duarum rerum finitarum significandam:

ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' ἐς Καρίαν
τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον ἐς Καλχηδόνα. *Ι.* 173—4.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον *Σ.* 970.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγᾦδ' ὅς ἐστι, *Α.* 117—8.[1])

τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν *Ν.* 114.[1]) τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν *Ν.* 244.[1]) τὸ μὲν ἅτερον τούτων *Α.* 813 (Megar.). φέρε καὶ τὸν ἕτερον *Σ.* 1164. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει *Β.* 1415. ἀνάβαιν'

ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε *Σ.* 398.

et vide praeterea pag. 18.

In numero plurali invenimus

ἢν γὰρ ἕν' ἄνδρ' ἄδικουν σὺ διώκῃς, ἀντιμαρτυροῦσι
δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι. *Πελαργοί* V,

„ceterum illud τοῖς ἑτέροις nescio an corruptum sit" — Bergkius. Herwerdenus[3]) τοῖς ἑτέροις sic interpretat: „si unum inprobum persequeris, tibi contrarium testimonium ferunt duodecim pretio corrupti *a reliquis inprobis*, qui suam rem agi intellegunt." ad quod Kockius: „recte, nisi quod non pretio corrupti sed victus gratia id facere dicuntur. pendet autem τοῖς ἑτέροις (κακοῖς) ab ἐπισίτιοι."

---

[1]) Engerus dicit, „alium", i. e. tertium τοξότης interpretandum esse et non „secundum"; Brunckius notavit ἕτερος sine articulo apud Aristophanem semper vim verbi ἄλλος habere, sed cum Latino „alter" aequum esset, semper articulo uti.

[2]) Falso Kuehnerus: „unattisch und spät ὁ ἕτερος τῶν ποδῶν u. s. w." — Gr. Gr. II, § 465. 10.

[3]) Mnemos. Nov. VI, pag. 61.

§ 9. De articuli cum ἕκαστος et ἄμφω usu.

A. Substantivo articulum habenti ἕκαστος in praedicativa positione additur [1]) in

πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου. *A.* 858—9.

παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ' ἑκάστου. *Θ.* 803 (ἕκαστον Dindorfius [ed. Ox.] Bothius, Thierschius et Madvigius).

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον *B.* 1198—9

hic Blaydesius (nota ad *Π.* 1031) proponit καὶ pro τὸ ponere, quod sententiae obnoxium esse facile intellegitur.

οὔκουν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι; *Π.* 1031,

etiam hic articulus Blaydesio obviam est („Displicet articulus ante νύκτα additus".) et emendandum proponit ἀπεδίδου τι νύκτα σοι, vel

οὔκουν καθ' ἑκάστην δῆτ' ἀπεδίδου νύκτα σοι;

ad quoi comparat καθ' ἑκάστην ἡμέραν Xen. Hell. II. I. 17, et ἑκάστης ἡμέρας Plato, Prot. 318. A. Quam emendationem non necessariam esse ex sequentibus locis elucet: κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην Dem. 18. 16, Thuc. 6, 63, καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν Isocr. 277, A, itaque ἑκάστης τῆς οἰκίας Xen. An. VII. IV. 14, ἡ τάξις ἑκάστη Xen., Cyr. 5. 3. 36., ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ Xen. Cyr. 8. 6. 6, ἡ ψυχὴ ἑκάστη Plato, Phaedr. 248. E., τῶν πόλεων ἑκάστων Plato, Hippias Maj. 281. B., ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις Plato, De Rep. 339. C, κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον Thuc. 5. 49, etc., etc.

ἕν' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης, Γηρυτάδης I. 2. Toupii emendatio [II, 346] pro Mss. ἕνα δ' ἀφ' ἑκάστης τέχνης. „Fortasse praestat ἕνα γὰρ ἀφ' ἑκάστης τέχνης" — Bergkius.

Substantivum indefinitum est et articulo caret in καθ' ἕκαστον ἄνδρα *Εκ.* 837.[2])

B. ἄμφω cum substantivo ter coniunctum est apud Aristophanem et semper in praedicativa positione:

---

[1]) „ἑκάστη inservit interpretationi articuli" — Fritzschius ad Plato, Men. 82, E.

[2]) Cf. Bernhardius, Syntax p. 140.

ἄμφω τὼ λόγω N. 112, *ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν* E. 1309, *ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν* O. 35.

§ 10. De articuli cum *ἄκρος, μέσος, μόνος* usu.

ἄκρος et *μέσος* in comicis nunquam in attributiva positione inveniuntur. *μόνος* semel est in appositiva attributiva positione: [1])

ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον Π. 249–50.

Praedicativam positionem et vim habent in

τὴν κέρκον φυλάττου νυν ἄκραν Θ. 239,
ἐμοῦ δέ γε σφὼ τοῦ πέους ἄμφω μέσον
προλάβεσθ', ὦ φίλαι. Λ. 1216—7,
εὖ, πλήν γ' ὁ δεσποτὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος. B. 1466,

ἄκρας τῆς κόμης Cratinus, Fab. Inc. CXXXVIII, *τὴν χύτραν ἄκραν* O. 391, *τῆν χεῖρ' ἄκραν* Λ. 435—6, 443, *ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων* Λ. 638, *ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων* Plato, *Νὺξ Μακρά* II, *μόνος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος* Π. 452, *ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου* N. 668, *λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην* Ex. 947,

καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους
καὶ τοὺς δικαίους Π. 93—4,

386, etc., etc.

§ 11. De articuli cum numeralibus usu.

A. Substantivis cum numeralibus cardinalibus coniunctis articulus emphatica quadam vi [2]) additur in

οἱ δώδεκα θεοὶ
εἴξασιν ἐπιτρῖψαί σε. O. 95—6,
τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων Λ. 1109,
τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον. N. 1224—5,
τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν. Λ. 6,
σοὶ δ' ἢν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς, ἀγαπᾷς κτλ. Σ. 684.

---

[1]) Pag. 82.

[2]) „The Article may be used with cardinal Numerals either to mark a definite whole, or the definite parts of a whole" — Thompson., Syntax of Att. Gr. p. 31, 39.

et una cum pronomine demonstrativo in

τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις B. 699.

Cardinalis numerus cum articulo substantivi loco adhibetur:

ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

ΔΗ. ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς I. 1187—8.

ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικ' τὰ τρία ταυτί. *Τριφάλης* VIII („egregie Fritzschius [nota ad B. 540.] illa tria mala interpretatus est" — Kockius). *τοὺς ἕνδεκα* Σ. 1108. *πρὸς ταῖς δώδεκα* [sc. *μναῖς*] N. 1256. Animadverte etiam

τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται. Σ. 95.

Cardinalia numeralia apud Aristophanem nunquam in praedicativa positione inveniuntur, sed cum substantivum universa natura sit, articulus omittitur:

οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέρα δύο. N. 1181—2.
ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο. B. 134.
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ. N. 31.

πέντε μῆνας Λ. 102. *ἓξ ἐτῶν ἅλοντος* Λ. 280. *λάβ' ἐννέ' ὀβολοὺς* B. 177. *τρία καὶ δέκ' ἔτη.* E. 990. etc., etc.

B. Substantivum cum ordinali numero coniunctum sua ipsius natura finitum est neque articulum desiderat, ut

ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον κτλ. Σ. 31.
ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῴ πάνυ
ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα. Λ. 612—3,
ἔτει τετάρτῳ δ' ἐς τὰ βασίλει' ἤλθομεν. A. 80,

ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει, Π. 584,
καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις, I. 792—3.

Definitio autem articulo cum numero ordinali coniuncto augetur [1]) in

ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου Σ. 90

(sed *περὶ πρώτου ξύλου* A. 25),

ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν, B. 948.

---

[1]) „The reason of the irregularity seems to be, that while their natural definiteness gives them a right to the Article, it at the same time renders the Article unnecessary" — Middleton., Doctrine of the Greek Article etc., pag. 100, nota.

πρῶτος, si in praedicativa positione est, adverbii vim habet: *κόπτε πρώτην τὴν χύτραν* O. 365, „frange primo cadum," non „frange primum cadum." Itaque

τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· Σ. 839—40,

πρώτην τὴν Λύκωνος Λ. 270.

*
* * *
* * * * *
* * * * * * *

Ut intellegatur, quanto plus articulus in comoedia adhibitus sit quam in tragoedia, haec liceat mihi afferre:

Articulus invenitur in primis
mille versibus Aeschyli Prom. Vinct. ducenties decies,
„ „ Sophoclis Oed. Tyr. trecenties ter,
„ „ Euripidis Medea centies undesexaginties,
„ „ Aristophanis Vesp. quingenties sexagies bis.

In primis mille versibus Platonis Phaedonis (ed. Stallbaumus) septingentis duodeseptuaginta locis articulus adhibitus est.

Index.